Să n-ai
încredere
într-un pirat
VALERIE
BOWMAN

COLECȚIA

Fiorii de poveste

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE“

Presupus pirat și oaia neagră a unei familii înstărite, Cade Cavendish este fericit în lumea lui de rebeliune, înșelăciuni și seducție. Nimeni ori nimic nu îl poate determina să devină un bărbat responsabil și onorabil, așa cum se așteaptă de la el. Însă după întâlnirea în casa fratelui său geamăn cu o cameristă încântătoare care îl confundă cu angajatorul ei, Cade constată că viața de renegat își pierde brusc farmecul. Iar dacă încurcăturile privind identitatea pot fi repede lămurite, cele sentimentale sunt mult mai greu de descâlcit....

Mademoiselle Danielle LaCrosse constată cu stupoare că gentlemanul chipeș, întruchipare a păcatului însuși, nu este vicontele care o angajase, ci infamul său frate. Danielle, cândva moștenitoarea unei familii înstărite, rămasă orfană și fără nici un ban, are la rândul ei o mulțime de secrete. Poate că atrăgătorul rebel se pricepe să îi scoată la suprafață cele mai ascunse dorințe, dar când se îmbarcă amândoi într-o aventură împotriva unui dușman comun din trecutul lor, va reuși Cade să obțină ce își dorește cel mai mult – să câștige încrederea și inima lui Danielle?

„O escapadă romantică minunată,
cu eroi de care nu mai vrei să te desparți!“
Kirkus Reviews

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale au beneficiat de recenzii elogioase în publicații de specialitate ca *Publishers Weekly*, *Booklist* și *Kirkus*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4107-6
9 786063 341076

Alma®

Never Trust a Pirate
Valerie Bowman
Copyright © 2017 Valerie Bowman
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Să n-ai încredere într-un pirat
Valerie Bowman

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trăsculescu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWMAN, VALERIE
Să n-ai încredere într-un pirat / Valerie Bowman
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4107-6

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VALERIE BOWMAN

Să n-ai încredere într-un pirat

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
2019

Pentru sora mea, Laura Litchfield

„Fiecare are un trecut închis înlăuntrul său, ca paginile unei cărți cunoscute doar de propria inimă, iar prietenii nu pot decât să citească titlul."

VIRGINIA WOOLF

Capitolul 1

Portul Londrei, iulie 1817

Doar trei pași. Doar trei pași îl separau de hartă. Era acolo, întinsă pe masa de lemn din cabina căpitanului de pe vasul numit *Le Secret Français*. Singurul zgomot din spațiul îngust era propria respirație. Fruntea îi era acoperită de sudoare. Ajunsese până aici. Înfruntase apa rece, înotând până la vasul ancorat în portul din Londra. Se suise pe corabie, tăcut ca o fantomă, îmbrăcat în negru. Ajuns aici, își stoarse hainele, ca să nu lase urme. Reușise să se strecoare în cabina căpitanului în timp ce bărbatul dormea, iar acum, acum, doar trei pași îl mai despărțeau de neprețuita hartă.

O picătură de apă căzu, răsunând pe podeaua de lemn ca un ciocan pe oțel. Sunetul respirației lui parcă avea ecou. Sângele care îi pulsa în cap deveni un zgomot ce-i distrăgea atenția.

Un pas înainte. Talpa se fixă pe scândură. Hoțește și în tăcere. Mereu. Punctele forte ale celui mai priceput hoț din Londra.

Căpitanul se foi puțin în patul lui și începu să sforăie.

Bărbatul îngheță. Piciorul, ascuns într-o încălțăminte de piele, se opri pe podeaua de lemn. Un pistol se afla chiar deasupra patului căpitanului. Dacă bărbatul se trezea, ar fi tras la primul zgomot. Căpitanul știa foarte bine valoarea comorii pe care o deținea.

Numără până la zece. O dată. De două ori. Își perfecționase de mult arta de a se ascunde pe un vas. Așteptă până când bătăile inimii i se liniștiră din nou și abia apoi făcu următorul pas. Un scârțâit ușor se auzi pe podeaua de lemn. O vagă mișcare dinspre căpitan. Încă o așteptare fără sfârșit. Nerăbdarea era un nod iritant în stomacul lui.

Ieșit din umbră acum, ajunsese la doar un pas distanță de masa țintuită în podea. Luna strălucea prin fereastră, deasupra patului căpitanului, scoțând în evidență chelia bărbatului. Harta era întinsă,

fixată cu cuie în patru colțuri. Va trebui să le scoată, dar se lăsa cu mult zgomot.

O nouă așteptare fără sfârșit, când căpitanul își schimbă poziția, în somn. Sforăiturile se mai domoliră.

Se uită înspre pat. Pistolul strălucea în lumina lunii. Niciodată nu purta un pistol cu el. Era prea zgomotos. Pistoalele atrăgeau atenția echipajului, gărzii portuare și oricui ar fi fost interesat de asemenea activități. Singura lui armă era un cuțit, pe care îl ținea la spate. O armă perfectă pentru un hoț.

Numără din nou până la zece înainte să facă ultimul pas. Nu avea timp să studieze în detaliu harta, însă aruncă o privire asupra destinației dezvăluite. Era încercuită insula St. Helen, de pe coasta de vest a Africii. Harta drumului indica următoarea aventură a bărbatului periculos. Nemernicul din pat plănuise totul.

Îl mâncau degetele să ia hârtia și să fugă, dar se forță să inspire adânc. Cu atenție, scoase primul cui, din colțul din dreapta, sus. Acesta ieși ușor. Partea de sus a hărții se îndoi spre centru, scoțând un zgomot ușor. Își ținu respirația și se uită din nou spre căpitan. Nici o mișcare.

Puse cuiul pe masă, ca să nu se rostogolească, apoi scoase următorul cui, din colțul din dreapta, jos. Și acesta ieși ușor, și îl așeză tot pe masă. Cu două părți eliberate, rulă harta până la centru. Se îndreptă spre al treilea cui.

„Trebuie să trag mai tare."

Prinse cuiul, cu degetul mare și alte două degete înmănușate, trăgând cât de tare îndrăznea. Propria respirație era singurul sunet pe care îl auzea, în afara apei care clipocea în jurul vasului.

Într-un final, cuiul cedă. Apăsă în partea de sus a hărții, ca nu cumva colțul din stânga sus să ruleze și să facă zgomot. Cu pieptul lipit de hartă și de masă, băgă cuiul înapoi în lemn.

„Clic!" Sunetul nu putea fi confundat. Îl auzise de prea multe ori. Înghiți în sec. La naiba! Fusese atât de preocupat să facă liniște, încât nu-și dăduse seama că sforăitul căpitanului nu se mai auzea. Întins pe jumătate pe masă, se gândi la opțiunile pe care le avea. Ușa era la zece pași în stânga, iar fereastra deschisă, la cinci pași în dreapta. O încăpea oare pe fereastră? Ar fi o distracție pe cinste dacă ar afla că răspunsul e nu.

– Îndepărtează-te de hartă, dacă nu vrei un glonț în ceafă!

Vocea căpitanului era aspră și furioasă.

Se ridică încet, cu brațele ridicate, aproape de cap, ca să-i arate căpitanului că nu avea nici o armă.

– N-ai împușca un bărbat neînarmat, nu, căpitane?

– Aș împușca un hoț fără să stau pe gânduri, spuse căpitanul, aproape scuipând cuvântul „hoț".

Se uită la hartă. O studie, în caz că va fi forțat să plece fără ea. Fusese pus în situații mai rele, de mai multe ori decât putea număra. Se gândi la cuțitul ascuns sub cămașă, la spate. Ar fi fost simplu să-l scoată și să-l bage în gâtul nemernicului. Însă o voce interioară îi reaminti că justiția trebuie servită în mod corect.

– Întoarce-te, îi ordonă căpitanul. Încet.

– De ce? întrebă el, încercând să câștige timp.

– Pentru că vreau să văd fața bărbatului care vrea să îmi fure secretele.

Începu să se întoarcă. Încet. Atât de încet și de în tăcere, încât putea jura că auzise când o picătură de transpirație de pe frunte îi căzuse pe podeaua de lemn. În cele din urmă, stătea față în față cu bătrânul.

– *Êtes-vous Le Renard Noir*[1]*?* întrebă căpitanul.

– *Pourquoi veux tu savoir*[2]*?*

– A, franceză perfectă? De ce mi se pare greu de crezut, din partea unui bărbat care e în mod evident englez?

– Evident?

– Cine altcineva ar vrea harta asta?

Abia se putea stăpâni să nu-l strângă de gât pe nemernicul ăsta. Dacă nu îl putea omorî, măcar îl putea răni pe afurisit. Nu era nimic în neregulă cu o rană. Scoase cuțitul și îl aruncă spre căpitan. Acesta se înfipse în brațul care ținea pistolul. Căpitanul icni. Pistolul se descărcă. Fumul umplu cabina. Bărbatul trase harta, cu tot cu al patrulea cui de pe masă, și fugi spre ușă.

Pe scândurile de deasupra cabinei căpitanului se auziră pași. Bărbatul se văzu nevoit să aștepte în umbră, sub scări, până când primul grup de salvatori coborî în cabina căpitanului. Împături harta.

---

[1] Tu ești Vulpea Neagră? (în limba franceză, în original)

[2] Ce te interesează? (în limba franceză, în original)

–A scăpat, idioților! Găsiți-l înainte să plece de pe vas! strigă căpitanul în franceză.

Grupul se împrăștie, ca să caute pe punte. Căpitanul se duse și el, ținându-se de brațul rănit. Sângele îi șiroia printre degete, picături roșii curgând pe cămașa lui de noapte. Urcă scările și traversă puntea.

Hoțul ieși din umbră și se întoarse în cabina goală. Se îndreptă spre fereastră, spunând o scurtă rugăciune ca să încapă prin spațiul îngust. Își scoase pălăria, își puse harta împăturită pe cap, și apoi își îndesă pălăria peste ea cât de bine putu.

O frânghie atârna în afara ferestrei căpitanului, cam la șapte metri în dreapta. Slavă Domnului pentru micile ajutoare. Sări și se prinse de ea. Fără nici un zgomot, coborî pe frânghie, ținându-se de ea cu ambele picioare în timp ce se îndrepta spre apă. Îi făcu cu ochiul feței sculptate a unei franțuzoaice atrăgătoare, de sub cabina căpitanului. Cum ajunse în apă, dădu drumul frânghiei și înotă ca un macrou care fuge de rechin, atent să nu-și bage capul în apă. Se bazã pe întunericul nopții și pe Tamisa ca să se ascundă de cei de pe vas, care îl căutau.

În timp ce străbătea distanța dintre vasul francez și țărm, țipetele francezilor umplură aerul nopții. Îndrăzni să privească în urmă. Părea că fiecare felinar de pe vas fusese aprins, iar echipajul gonea disperat, ca un roi de furnici pe un mușuroi.

Înotă spre cel mai întunecat loc de pe docuri, ascuns de privirile celor de pe vasul francez, și ajunse pe uscat, trăgându-se doar pe brațe. Epuizat, se întinse pe spate și respiră greu, în întunericul nopții. Cu o mână, își verifică creștetul capului și zâmbi larg.

Reușise. Scăpase de pe vasul francez, cu harta care detalia ruta plănuită să-l salveze pe Napoleon de pe Sfânta Elena. Bineînțeles că reușise. Doar era Vulpea Neagră.

Capitolul 2

„Vulpea Neagră lovește din nou!"

Cade Cavendish citi pe furiș titlul ziarului *The Times* care se afla pe masa de lângă el. Rafe, fratele lui geamăn, stătea aplecat tocmai peste acea masă de la Brook's, faimosul club al gentlemenilor din centrul orașului St. James. Lui Cade îi venea să distrugă titlul cu pumnul. Se uită la Rafe. Oare observase?

– M-ai auzit?

Capul blond al lui Cade se întoarse spre fratele lui.

– Nu. Ce-ai zis?

La naiba! Nu ar fi trebuit să se lase așa de afectat de titlu.

– Te-am întrebat dacă ai de gând să mergi la teatru cu Daphne și cu mine în seara asta, repetă Rafe.

La teatru? A, da, modul în care își petreceau timpul aristocrației, așa cum devenise fratele lui! Rafe, oaia albă a familiei, fusese spion pentru Oficiul de Război în timpul conflictelor militare. Fusese numit viconte de către prințul regent și se căsătorise cu sora unui conte. Între timp, Cade petrecuse ultimii zece ani făcând cu totul altceva.

Cade refuză să se uite la ziar din nou.

– Presupun că mersul la teatru nu ar fi *cea mai proastă* idee.

Rafe clipi ușor din ochii lui albaștri precum cristalul.

– Nu mă face să te forțez. Nu aș vrea să te *plictisesc*.

– Fratele meu, în cei 28 de ani ai vieții noastre, ai făcut multe lucruri, dar niciodată nu m-ai plictisit. În plus, sunt mereu încântat să petrec timp cu superba mea cumnată.

Cade ridică din sprâncene.

Rafe îl privi atent.

– Ai grijă!

– Unde este Lady Daphne în după-amiaza asta?

Rafe se lăsă pe scaun și își încrucișă picioarele.

– Se întâlnește cu potențialele noi menajere ale doamnei. A ei și-a anunțat demisia. Femeia se mută în nord, ca să accepte o funcție mai aproape de sora ei de la țară.

– Păcat, zise Cade.

O altă problemă anostă a săracei aristocrații. Să-ți găsești servitorii potriviți.

– Să știi că nu este atât de rău, zise Rafe.

– Ce anume?

– Să ai servitori. Bani. Putere.

– Nu am nici un dubiu, spuse Cade.

Stătuse în noua casă din Mayfair a fratelui său. Plină cu mobilă elegantă și servitori potriviți, nu semăna deloc cu casa lor din copilărie, din Seven Dials.

– Mă bucur să fiu beneficiarul unui asemenea lux.

– Cât timp stai aici? întrebă Rafe, cu ochii fixați pe hârtie. Cât a trecut?

Cade își înăbuși un zâmbet.

– Aș zice că aproape nouă luni, răspunse el.

Bineînțeles că fratele lui nu știa de ce venise el acolo. Bărbatul fusese șocat când Cade apăruse la casa contelui de Swifdon anul trecut, prezentându-se drept domnul Daffin Oakleaf, unul dintre mulții săi aliați. Rafe îl crezuse mort. La naiba, toată lumea crezuse asta! Exact așa cum își dorise, de altfel. Dar se întorsese pentru un scop anume. Unul pe care nu avea de gând să-l dezvăluie fratelui său.

De asemenea, nu era nici prima oară când fratele lui insinuase că vrea să știe cât mai avea de gând Cade să rămână la el. Faptul că nu-i spunea îl ajuta să-și atingă scopul. De fapt, era chiar distractiv, plus că îl tachina pe Rafe în legătură cu frumoasa lui soție. Chiar dacă în trecut Cade fusese cunoscut pentru aventurile lui cu femei, niciodată nu ar fi încercat să o seducă pe soția fratelui său. Din fericire, Rafe nu știa asta, așa încât Cade putea să îl tachineze în continuare.

– Da, cât sunt aici, răspunse Cade cu toată nonșalanța posibilă.

– Și cât o să însemne asta mai exact?

– Mă știi doar. Am de gând să stau cât vreau.

– E în regulă. Atâta timp cât îți ții *amanta* departe de casa... și de soția mea, răspunse Rafe cu zâmbetul pe buze.

Cade își trase manșetele și oftă.

– Dacă te referi la incidentul nefericit cu domnișoara Jones, mi-am cerut deja scuze de mai multe ori. De unde să știu că o să se suie în patul tău, la han? Amanda habar n-avea că am un geamăn.

– Ei bine, poate dacă te-ai fi purtat cu mai multă decență, nici unul din noi nu ar fi fost victima unor asemenea incidente nefericite.

– Decență? Rafe dădu din cap. Ce cuvânt plictisitor!

Rafe spuse ceva nedesluşit şi îşi frecă nasul cu dosul palmei. Cade afişă un zâmbet larg. Fratele lui mormăise şi îşi frecase nasul de când erau tineri. Pentru Cade, era un semn sigur că îi intrase pe sub piele.

– „Vulpea Neagră loveşte din nou"?

Vocea lui Rafe era un amestec de suspiciune şi curiozitate.

Cade scânci. Ar fi trebuit să pună ziarul deoparte când avusese ocazia.

Rafe îi surprinse lui Cade privirea, peste paginile ziarului.

– Ai auzit de el?

– De cine? întrebă Cade, în timp ce-şi curăţa o scamă inexistentă de pe mânecă.

Ai naibii aristocraţi şi hainele lor elegante! Devenise aproape o ocupaţie constantă să aibă grijă de garderoba lui, de când se mutase în Mayfair.

– Vulpea Neagră, zise Rafe.

Cade oftă.

– Cred că am auzit numele ăsta de câteva ori.

Îşi aranjă lavaliera.

Rafe ridică din sprâncene.

– Aici scrie că e pirat, un englez. A furat un bun de valoare de pe un vas francez ancorat în port aseară.

– Serios? întrebă Cade, în timp ce se uita în jur după un servitor, ca să comande un alt brandy.

Refuză să-şi privească fratele.

Rafe citi mai mult din poveste.

– Tot aici mai scrie şi că e un maestru al deghizării.

După ce văzu un servitor şi dădu comanda, Cade se aşeză din nou pe scaun şi ridică din umeri. Se scărpină apoi la sprânceană.

– Serios? Interesant. E o persoană pe care o cauţi?

– Ştii că nu pot să discut despre sarcinile mele, spuse Rafe în timp ce studia ziarul.

– A, da, vicontele Spion. Nu asta e noua ta poreclă? Totul e clandestin, nu?

– Presupun că da. Rafe făcu din nou semn spre ziar. Ştii pe cineva care e maestru al deghizării, *domnule Oakleaf?*

Capitolul 3

Danielle LaCrosse își aranjă cutele rochiei ei albe simple, în timp ce aștepta în salonul vicontesei. Rochiile erau supraestimate. Preocuparea legată de îmbrăcăminte era o sarcină în sine. Își pierduse aproape jumătate din zi cu asta. Studiase portretele aurite, sfeșnicele argintii și tapetul care, fără doar și poate, costa mai mult decât toată căsuța de pe țărm, pentru care strângea bani de atâta timp.

Niciodată nu văzuse ceva atât de rafinat precum lucrurile din camera aceea. Figurine mici de porțelan sub formă de păsări, care păreau să nu aibă alt scop decât acela de a fi decorative. O cutie aurită, ornamentată, aflată pe o masă, lângă ea, și în care Danielle nu se putuse abține să nu arunce o privire – conținea petale uscate de trandafiri. Iar covorul era atât de scump și de gros, încât își permise să își dea jos pantofii și să își afunde degetele de la picioare, acoperite de dres, în țesătura adâncă. Și da, era exact atât de moale pe cât își imaginase. Era excesiv de recunoscătoare că nimeni nu fusese martor la un asemenea comportament. Cu siguranță era nepotrivit pentru camerista unei lady din Anglia, însă pentru o fată din Franța, care petrecuse prea mult timp în locuri nu tocmai plăcute, casa vicontesei era, într-adevăr, luxoasă.

Danielle nu avea de obicei emoții, dar acum era disperată să obțină locul acela de muncă. Dacă ar deveni camerista unei doamne elegante, ca Lady Daphne Cavendish, nu numai că ar primi mai mulți bani pe săptămână decât primea, în mod obișnuit, o menajeră pe lună, dar ar fi putut să stea și la Londra. În acel moment, asta conta cel mai mult pentru ea.

Ușa de la salon se deschise și în prag își făcu apariția o femeie minionă, cu părul blond, de culoarea mierii, și ochi gri ageri. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

– Te rog să mă scuzi pentru întârziere, spuse ea, în timp ce fusta de un roz-închis îi aluneca peste covor în timp ce se îndrepta spre Danielle.

Tânăra se ridică de pe scaun și făcu cea mai reușită reverență a ei, una pe care o exersase în ultimele zile.

– Milady.

– Te rog, ia loc, spuse pe un ton prietenos și fericit femeia puțin mai scundă decât ea.

– Mulțumesc, răspunse Danielle, care își făcea griji că accentul ei franțuzesc va fi privit cu dezgust de potențiala ei angajatoare din Anglia.

Războaiele se terminaseră de mai bine de doi ani, dar Danielle știa foarte bine că între englezi și francezi încă mai exista multă animozitate.

Femeia blondă îi zâmbi și o privi cu blândețe.

– Eu sunt Lady Daphne Cavendish, zise ea.

Accentul ei englezesc îi reaminti lui Danielle de mama ei. O durere ascuțită o înjunghie în piept.

– Încântată să vă cunosc, milady, răspunse Danielle și își mușcă buza, cercetând-o cu privirea pe femeia din fața ei, în căutarea vreunui semn de dezaprobare.

– Agenția mi-a spus că ai niște referințe excelente, spuse Lady Daphne.

– *Oui.* Adică, d... da.

Danielle nu suporta să se bâlbâie când vorbea, dar își dădu seama că acum, stând față în față cu Lady Daphne, era destul de agitată. Dacă nu va obține locul de muncă, totul va fi pierdut.

Lady Daphne sună dintr-un clopoțel și un majordom bine îmbrăcat apăru în ușă. Doamna ceru să li se aducă ceai. Ceai servit la o întâlnire pentru angajarea unei menajere? Era evident că vicontesa se purta frumos cu servitorii ei. Lui Danielle îi plăcea mult asta. Răsuflă ușurată. Să fie angajată într-o casă elegantă din Londra nu ar fi fost cel mai groaznic lucru ce i s-ar fi putut întâmpla vreodată. Putea fi chiar distractiv.

– Ai lucrat înainte pentru Lady Birmingham, în Brighton? întrebă Lady Daphne, în timp ce o studia.

Așa i se spusese?

– Da, milady, se strădui Danielle să răspundă.

Se foi pe scaun. Nu era obișnuită să fie privită cu atâta atenție. În mod normal, membrii aristocrației abia se uitau la servitori și, cu siguranță, nu îi priveau cu o asemenea intensitate, care o făcu pe Danielle să creadă că Lady Daphne chiar ținea la ea. Era deranjant.

– Și de ce ai demisionat de acolo?

Lady Daphne se aplecă spre ea, așteptând cu nerăbdare răspunsul.

Danielle își aranjă cutele de la fustă.

– Trebuie să fiu în Londra, milady. Mama mea e bolnavă.

Nu avea nici un dubiu că acestei doamne nu îi păsa câtuși de puțin de boala mamei ei, dar ăsta era adevărul, iar Danielle aflase în urmă cu mult timp că era mai bine să spună adevărul.

– Ai un accent franțuzesc minunat!

Danielle clipi de trei ori, înainte să poată găsi răspunsul potrivit la acel compliment surprinzător.

– Vă mulțumesc, milady. Nu toată lumea din Londra e la fel de fermecată de el.

– Prostii! Războaiele s-au terminat de mult și toată lumea știe că francezii sunt faimoși pentru bunul lor gust în materie de coafuri și haine. Menajerele franceze sunt la modă acum în Mayfair.

Danielle clipi din nou. Ar fi trebuit să bănuiască, atunci când Grimaldi îi ceruse să profite de faptul că venea din Franța.

– Mă bucur teribil de mult să aud asta, milady, spuse ea, după care se blestemă pentru răspunsul atât de banal.

Însă râsul vicontesei arătă că vorbele ei îi fuseseră pe plac.

– Ai locuit în Paris, nu? întrebă Lady Daphne.

– *Oui, madame*. M-am născut acolo.

– De ce te-ai hotărât să vii în Anglia?

Danielle scăpă de presiunea de a răspunde la acea întrebare când li se aduse tava cu ceai. Majordomul înaintă, cu spatele complet drept și mănușile de un alb imaculat. Așeză tava pe masa din lemn de trandafir din fața lor.

– Îți mulțumesc, Henry. Asta e tot.

Lady Daphne îi făcu semn bărbatului, și acesta se retrase din cameră. Însă zâmbetul lui, când plecă, îi dădu de înțeles lui Danielle că acestuia îi plăcea foarte mult de angajatoarea lui. Îl privi în timp ce ieșea din cameră. Oare Henry era numele lui de familie sau prenumele?

Lady Daphne turnă ceai în cel mai grațios mod posibil, iar Danielle visă cu ochii deschiși, imaginându-și cum răsturna ibricul sau distrugea cănile. Se pricepea la multe lucruri, însă nu și să fie grațioasă și să se poarte ca o lady. Ar fi un miracol dacă i s-ar oferit această funcție. Nu avea nici un dubiu că urma să fie dată afară într-o săptămână, dar prefera să se gândească doar la pasul următor. Înainte de asta, trebuia mai întâi să *obțină* slujba.

Luă ceașca de porțelan pe care i-o oferi Lady Daphne, mângâind trandafirii mici pictați pe margine. Probabil ceașca și farfuria valorau mai mult decât ar fi câștigat ea pe lună, într-o viață anterioară.

– Spuneți-mi, zise ea, încercând să-și controleze mâna care îi tremura. N-ar fi lăsat o impresie bună dacă vărsa ceaiul pe covorul imaculat. Ce așteptări aveți de la o menajeră?

Lady Daphne se opri în timp ce ducea ceașca la gură și râse din nou.

– Nu cred că mi-a mai fost pusă această întrebare așa direct până acum.

Danielle se blestemă în gând. *Maudit*[1]*!* Nu ar fi trebuit să pună acea întrebare. Lady Daphne o va considera impertinentă.

– Am auzit că francezii sunt destul de direcți. Îmi place asta, zise Lady Daphne.

Danielle clipi din nou, rămânând cu ceașca în aer.

– Serios?

– Da, chiar mult. Noi, englezii, suntem prea politicoși, ceea ce e în detrimentul nostru. Admir o persoană care poate să exprime ce vrea. De exemplu, ce părere ai despre părul meu?

Alarmele sunară în mintea lui Danielle. Își duse ceașca la buze și luă o gură de ceai, în timp ce se gândea cum să răspundă la o întrebare așa delicată. Părul lui Lady Daphne avea o culoare minunată, iar femeia luată cu totul era frumoasă, însă coafura ei era puțin cam demodată, așa cum își ținea părul prins într-un coc aproape de creștetul capului, care nu îi evidenția trăsăturile delicate.

– Îți admir *chignon*[2]-ul, spuse Lady Daphne, pronunțând cuvântul franțuzesc perfect. Niciodată nu reușesc să-mi prind părul așa.

[1] La naiba! (în limba franceză, în original)

[2] Coc lejer, prins la ceafă (n.red.)

Iar doamna Anderson, ei bine, a fost destul de dulce, dar mă tem că nu era cea mai pricepută când venea vorba de aranjarea părului.

– Doamna Anderson?

Cu această întrebare, mai câștigă timp.

– Fosta mea menajeră.

Danielle puse jos ceașca de ceai și își frecă mâinile. Hotărî că cel mai bun răspuns la întrebarea lui Lady Danielle era să nu spună nimic. Danielle nu era genul care să petreacă mult timp ocupându-se de părul ei sau de haine elegante, însă, fiind crescută în Franța, avea probabil acel *je ne sais quoi* când venea vorba de stil, ca multe alte franțuzoaice. Trebuia să-i mulțumească mătușii ei, Matilde, pentru că o învățase astfel de lucruri.

– Ați vrea să vă arăt coafura mea preferată? întrebă ea, zâmbindu-i conspirativ lui Lady Daphne.

– Te rog, îi spuse Lady Daphne, zâmbindu-i și ea.

Danielle se ridică și se duse în spatele scaunului lui Lady Daphne. În sfârșit, ceva la care se pricepea. Scoase agrafele din pletele ei blonde, fiind atentă să nu o tragă de păr. Le desprinse cu atenție, lăsând buclele vicontesei să îi cadă pe spate. Apoi își folosi degetele ca să despartă părul la mijloc, împărțindu-l în două cosițe, după care o răsuci pe una, apoi pe cealaltă. Le trase să se întâlnească la mijloc și le răsuci una în jurul celeilalte, făcând un coc lejer la ceafă. Puse agrafele și făcu un semn cu mâna în aer.

– *Voilà*!

Lady Daphne avea să fie oripilată de faptul că tocmai îi aranjase părul în miezul zilei, în mijlocul salonului? Oare cum Dumnezeu va izbuti să se descurce cu munca asta?

Daphne se ridică, pipăindu-se la ceafă, ca să simtă noua coafură.

– Ce repede ai făcut-o!

Se îndreptă spre oglindă. Își studie coafura dintr-o parte, apoi dintr-alta.

– Este cu adevărat fermecătoare, și ce îmi place cel mai mult e că n-a trebuit să stau o oră ca să îți faci treaba. Nu suport genul ăsta de așteptare.

„Dieu merci[1]*!"*

[1] Slavă Domnului! (în limba franceză, în original)

Nu era supărată. Danielle se uită în jos, la covor, ca să își ascundă zâmbetul mândru.

– O lady ca dumneavoastră are lucruri mai importante de făcut decât să aștepte jumătate de zi să-i fie aranjat părul.

– Așa e.

Lady Daphne se întoarse cu fața spre ea, zâmbindu-i și pipăindu-și în continuare cocul.

Ușa salonului se deschise și în prag apăru un bărbat blond, înalt, atletic și foarte chipeș, cu ochi albaștri și o gropiță în bărbie. Danielle își făcuse temele și aflase amănunte despre această familie. Descoperise astfel nu numai că lui Lady Daphne nu-i plăcea să petreacă prea mult timp cu hainele și aranjarea părului, ci și că soțul doamnei era un erou de război, fost spion, cunoscut sub numele de Vicontele Spion. Nu știuse însă cât de chipeș era. Lady Daphne se putea considera, într-adevăr, o femeie norocoasă.

Danielle privi fiecare mișcare pe care o făcu bărbatul. Avea un ușor șchiopătat la piciorul stâng, niște riduri vagi în jurul gurii, care indicau că suferise în trecut, poate chiar mult, dar, altfel, se mișca cu ușurință și detașare, ceea ce o făcu să creadă că era probabil un spion priceput. Se îndreptă de spate. Oare bărbatul va fi de acord cu noua posibilă menajeră a soției lui? Era genul de bărbat care să hotărască în locul ei?

– A, Daphne, n-am vrut să te întrerup. Îmi caut...

– Rafe, aici erai! Permite-mi să ți-o prezint pe *mademoiselle* La-Crosse. *Mademoiselle,* el este soțul meu, lordul Rafferty Cavendish.

Bărbatul avu grația să se oprească din ce făcea și să o privească. Danielle se întoarse și făcu o reverență. Apoi, Rafe continuă să caute ce îi trebuia.

– Ce părere ai despre coafura pe care mi-a făcut-o?

Daphne zâmbi și se întoarse, pentru ca soțul ei să îi vadă cocul.

Bărbatul îi întoarse zâmbetul, moment în care o gropiță îi apăru pe obraz.

– Daphne, iubirea mea, ai putea să ai un cuib de șobolani în păr și tot aș crede că ești superbă.

Cuplul făcu un schimb de priviri care indicau cât de devotați erau unul celuilalt. Ce cuplu frumos și fericit! Danielle oftă în sinea ei. Erau rare astfel de situații. Tânăra se ridică și se îndreptă spre masa de lângă ușă.

– *Mademoiselle* LaCrosse are niște referințe excelente, adăugă Lady Daphne.

– Mă bucur s-aud.

Lordul Cavendish se căută prin buzunare în timp ce verifica bufetul.

– Mi-a aranjat părul foarte repede. A fost incredibil.

– Sună bine.

Lordul Cavendish își îndreptă atenția asupra mesei aflate în fața locului unde se stătea la povești.

Danielle băgă mâna sub ziarul așezat pe masa de lângă ușă. Titlul de pe prima pagină era „Vulpea Neagră lovește din nou!" Luă repede obiectul pe care îl văzuse încă de când se afla în partea cealaltă a camerei și se întoarse cu spatele la ziar.

– Asta căutați, milord?

Se îndreptă spre lordul Cavendish și îi arătă ceasul auriu de buzunar. Vicontele se opri și o privi cu ochii mari.

– Da, chiar asta. Unde era?

– Aici. Sub ziar.

– Dumnezeule, Danielle, nici nu am auzit când te-ai ridicat. Te miști ca o pisică. Lady Daphne zâmbi. I-ai văzut ceasul tocmai din partea cealaltă a camerei? întrebă vicontesa uimită.

– Doar am ghicit, răspunse Danielle, în speranța că Lady Daphne nu va înțelege mai mult decât trebuie din abilitatea ei de a observa lucruri. Am văzut că vă căutați prin buzunare și am presupus că obiectul rătăcit trebuie să fie ceva mic și ușor de purtat tot timpul.

Lordul Cavendish o privi cu atenție pentru o clipă, însă își înclină capul și zâmbi.

– Așa este. Îți mulțumesc, Danielle.

Lady Daphne își puse mâinile în șold.

– Îndrăznesc să spun că ai făcut două lucruri impresionante în timpul interviului. Cred că următoarea întrebare pe care o am pentru tine este: Când poți să începi?

Capitolul 4

Teatrul nu era genul de distracție pe placul lui Cade. Prefera un iad aglomerat și plin de fum, cu jocuri de noroc, sau să exagereze cu băutura într-o tavernă plină cu genul de femei dispuse pentru o partidă de sex.

Însă în acea seară, avea să facă o excepție. Fratele lui îi ceruse să participe. Daphne aproape îl implorase. De când le bătuse la ușă, își petrecuseră cea mai mare parte a anului trecut încercând să-l facă să devină o persoană respectabilă. Ba chiar ignorară scandalul cu Amanda Jones. Era mai degrabă o distracție de familie decât vreo obligație. Însă chiar și așa, să-l facă pe el, pe Cade, bărbat respectabil? Slabe șanse, dar le admira zelul. În unele ocazii, precum în acea seară, le făcea pe plac.

Cade avea propriile motive pentru care se afla la acea oră în oraș, motive care abia acum începeau să fie achitate. Mai devreme, la club, când Rafe văzuse ziarul și pomenise numele lui Daffin Oakleaf, lui Cade i se încordase stomacul.

Cât de multe știa fratele lui despre el? Rafe era un membru respectabil al societății, un angajat la Oficiul de Război. Întreaga lui viață putea să fie afectată de alegerile lui Cade. Bărbatului îi părea rău că nu îi putea împărtăși fratelui secretele lui, dar era mai bine așa. Pentru siguranța lui Rafe. Cu cât știa mai puține, cu atât mai bine.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea, Cade avea să răzbune tratamentul de care avusese parte fratele său din partea francezilor. Însă prefera să moară decât să recunoască asta în fața lui Rafe. Rolul lui Cade, ca oaie neagră a familiei, era important pentru el. Nu trebuia să întrerupă ordinea firească a lucrurilor. În orice caz, fratele lui fusese de treabă și îi dăduse voie să locuiască la el. Putea cel puțin să încerce să facă ceea ce se aștepta din partea fratelui unui viconte, chiar dacă era groaznic de plictisitor, cum ar fi să meargă la teatru.

Cei trei intrară în loja lui Rafe. Cade încă nu se obișnuise cu numărul mare de oameni care îi spuneau fratelui său „milord" și se uitau de două ori la el, din moment ce erau identici. Unul din avantajele faptului că fusese plecat atâția ani era că nimeni din afara Londrei nu îl confundase cu fratele lui. Cu excepția unei persoane. În Londra, se întâmpla zilnic. Câteodată, în fiecare oră. Cel puțin când erau împreună, lumea se uita la ei, dar măcar nu punea nimeni acea întrebare enervantă.

– Ce părere ai despre Danielle? își întrebă Daphne soțul în timp ce se așeza pe scaunul de pe rândul din față al lojei.

– Trebuia să am o părere despre ea? întrebă Rafe. A fost de ajutor cu ceasul de buzunar, trebuie să recunosc. Femeia are spirit de observație.

– Cine e Danielle? vru să știe Cade, oarecum din simplă politețe.

În tot acel timp, se uită la scaunele pline cu oameni. Oare bărbatul cu care urma să se întâlnească mai târziu era acolo? Îl privea? Se asigura că o să vină? La cum îl cunoștea, mai mult ca sigur că da.

– E noua mea cameristă. Am angajat-o în după-amiaza asta.

Daphne îi zâmbi lui Cade. Aceasta era ca și Rafe, plăcută, luminoasă, plină de speranță și suflet. Nu semăna deloc cu Cade, care văzuse partea neplăcută a lumii. Speranța și sufletul erau mai bine să fie lăsate oamenilor care aveau parte mai degrabă de bucurie decât de durere în viață. Cade era încântat că fratele lui își găsise fericirea, însă știa că acest lucru lui, unul, nu avea să i se întâmple niciodată. Dragostea nu era pentru bărbați ca el. Fratele lui era capabil să-și ia un angajament, să fie fidel, să ofere dragoste, să îi pese.

Cade însă era capabil să ofere dragoste pe parcursul unei seri extrem de plăcute, însă orice însemna un angajament mai mare decât acesta era prea mult pentru el. Nu, nu va fi niciodată menit unei aristocrate ca la carte, precum Daphne. Era mai degrabă un cunoscător al genului de femei cărora le plăcea să ofere plăcere și să o primească, fără să pună întrebări și fără să aibă așteptări dimineața. Exact asta căuta. Lăsa angajamentele, titlurile și casele din Londra fratelui său, oaia albă.

Această oaie neagră avea să stea în oraș doar cât să obțină informațiile de care avea nevoie. Deja îi luase mai mult decât anticipase și începeau să-l irite hainele elegante și fațada de gentleman pe care trebuia s-o poarte. Lucrurile în sfârșit se legau. Ziarele scriau despre

Vulpea Neagră, și Cade stabilise întâlniri cu bărbații cu care trebuia să vorbească. Situația se va rezolva în sfârșit. Apoi se va duce înapoi de unde era, și anume de peste tot, de oriunde, cu excepția acestui loc.

– E franțuzoaică, zise Rafe.

– Cine e franțuzoaică? întrebă Cade, care încă cerceta mulțimea care se strânsese în teatru.

– Noua mea cameristă, răspunse Daphne. Nici măcar nu mă asculți, nu? Îmi place că e franțuzoaică, Rafe. Uite doar cât de frumos mi-a aranjat părul în seara asta.

Se întoarse, pentru ca ambii bărbați să o poată admira.

– Știi că nu sunt cel mai mare admirator al francezilor, răspunse Rafe, iar în vocea lui se simțea amărăciunea.

Cade își încleștă pumnii. Știa de unde venea acea amărăciune. În timpul războiului, una din multele misiuni din Franța ale lui Rafe a fost cu Donald, fratele lui Daphne, care pe atunci era contele de Swifdon. Cei doi fuseseră prinși și torturați. Donald fusese ucis. Cade știa că acesta era cel mai mare regret al fratelui său, că nu putuse să-l salveze pe fratele femeii pe care o iubea.

Daphne, împreună cu restul prietenilor lor, știau detaliile și nu-l învinovățeau pe Rafe. Nu după toate lucrurile prin care trecuse. Fusese un miracol că Rafe scăpase cu viață. Cu un an în urmă, se întorsese, ca să-i găsească pe bărbații care îl torturaseră și îl omorâseră pe Donald. Îi adusese pe toți în fața justiției, și asta cu ajutorul lui Daphne. Cade sau, mai degrabă, Daffin Oakleaf, știa chiar mai multe decât fratele lui despre povestea din spatele capturării și torturii lui Rafe. Francezii vor plăti și pentru asta în curând.

– A locuit la Paris și știe care sunt cele mai moderne coafuri și ținute, adăugă Daphne.

– A, da, coafurile și moda sunt mai importante decât războaiele, zise Rafe.

– Danielle nu a avut nimic de-a face cu războaiele, spuse Daphne. Serios, Rafe.

– Sunt de acord cu soția ta, interveni Cade. Camerista unei doamne nu pare să fie genul de persoană căreia să-i porți ranchiună.

Însă Cade nu avea nici el încredere în acea femeie.

– Cum știm că e de încredere? întrebă Rafe, cu zâmbetul pe buze.

Daphne își dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu am nici un motiv să cred că este agent al francezilor. Este cameristă și a venit cu referințe grozave.

– Referințe de la francezi?

– Nu. Referințe de la englezi. Cred că ești cea mai suspicioasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, îi zâmbi Daphne soțului ei.

– Draga mea, trebuie să-ți amintesc că sunt spion, îi zâmbi Rafe, cu o licărire în ochi.

– Dimpotrivă, interveni Cade. Eu sunt cea mai suspicioasa persoană pe care ai întâlnit-o vreodată. Pur și simplu nu mă cunoști destul de bine ca să-ți dai seama.

– Sunt de acord cu tine, domnule Oakleaf, răspunde Rafe.

– Da, chiar, Cade, nu ne-ai spus niciodată de ce foloseai numele de Daffin Oakleaf când ai venit prima oară în oraș anul trecut?

– Pentru că fratele meu are mai multe nume false decât un spion, răspunse Rafe.

– Prostii!

Cade își îndreptă lavaliera.

– Negi că folosești nume false? întrebă Rafe.

– Nu. Neg că am mai multe nume false decât un spion. Cred că suntem la egalitate.

– Dar de ce ai nume false? întrebă Daphne.

– Nu întreba, Daphne. Prefer să nu știu nici eu. Mă tem că ar trebui să-l duc la Newgate, dacă aș ști exact ce-a făcut.

Cade se gândi la titlul ziarului și se încordă din nou, dar tăcu în timp ce Daphne îl privea.

– Foarte bine, spuse ea. Probabil nu vreau să știu.

– Nu vrei, încuviință Cade, pregătit să schimbe subiectul. Dar cum am ajuns să vorbim despre mine? Parcă discutam despre noua ta menajeră franțuzoaică. Câți ani are?

– Cred că vreo douăzeci și cinci.

– E drăguță?

Franțuzoaică sau nu, Cade mereu apreciase o femeie frumoasă.

Daphne și Rafe se uitară la el. Daphne păru îngrijorată. Rafe se încruntă.

– Nici să nu te gândești să încerci s-o seduci pe biata tânără. O să te dau afară dacă te uiți măcar în direcția ei, îl avertiză Rafe.

Cade zâmbi.

– Ce simpatic ești, dragă fratel Deci să înțeleg că da, e drăguță.

Daphne își încrucișă brațele la piept.

– Te rog, Cade, nu-ți folosi legendarul farmec pe Danielle. Ultimul lucru pe care îl vreau e un scandal sub acoperișul meu.

– Doar am întrebat dacă e drăguță.

Cade se rezemă pe scaun, dar nu-și putu șterge zâmbetul de pe față.

Chiar îi enervase de data asta. Probabil că tânăra era destul de drăguță. Abia aștepta s-o întâlnească.

Rafe își fixă fratele cu privirea.

– Să nu crezi că nu știu ce făceai la proprietatea Monroe, cu una din menajere, în miezul nopții, în timpul petrecerii noastre de nuntă de luna trecută.

Cade scânci.

– Ai auzit despre asta?

Rafe se încruntă.

– A fost al naibii de jenant. A trebuit să-i cer scuze lui Monroe.

Cade ridică din umeri.

– Nu înțeleg de ce. Nu e treaba ta ce se întâmplă în miezul nopții între doi adulți care și-au dau consimțământul.

Daphne se întoarse spre el.

– Danielle pare o tânără drăguță. Cade, te rog să nu provoci vreun scandal.

– Nici prin cap nu mi-ar trece, spuse Cade cu cea mai inocentă voce posibilă.

– Nu te cred, răspunse Daphne. Îți sclipesc ochii.

– Și ce vină am eu că-mi sclipesc ochii?

– Când îi sclipesc ochii lui Rafe, e semn că nu pune la cale ceva bun.

Frații se priviră, surprinși.

Cade își frecă bărbia.

– Oricum ar fi, singurul lucru pe care l-am făcut cu menajera pe proprietatea familiei Monroe a fost să...

Rafe ridică o mână.

– Te rog, cruță-ne.

Cade ridică din nou din umeri.

– Foarte bine. O să las asta pe seama imaginației tale.

Se auziră primele acorduri muzicale, și toată lumea tăcu. În scurt timp, o cortină enormă fu trasă din ambele părți ale scenei și începu piesa. Cade se uită cam un sfert de oră, după care deveni agitat. Niciodată nu reușise să stea locului prea mult. Voia să se ducă să fumeze. Ieși din loja lui Rafe și a lui Daphne și păși pe hol, spre salon. Trecu dincolo de ușile duble, în curtea din fața teatrului. Aprinse o țigară, când un copil alergă pe lângă el, dezechilibrându-l.

– Hei, ai grijă pe unde...

Copilul continuă să alerge și, în scurt timp, dispăru după o latură a clădirii.

Cade se uită în jos, dând la o parte scrumul de pe costumul lui croit impecabil. O pată albă de lângă piciorul lui îi atrase atenția. O hârtie mică împăturită. Se aplecă să o ia. Pe ea scria:

Vino să ne întâlnim pe aleea din spatele teatrului. Acum.

Cade se uită în jur. Nimeni nu părea să se uite; erau doar câteva cupluri care stăteau de vorbă. Alți câțiva bărbați fumau. Mai multe trăsuri, cu birjarii lor. Își aruncă țigara pe jos și călcă pe ea, apoi se îndreptă spre o latură a teatrului, scrutând umbrele, și se îndreptă spre partea din spate a clădirii.

Ajunse pe la jumătatea drumului, când un bărbat apăru din umbre și îl lovi pe Cade peste față.

Capitolul 5

Ce era... cu cântatul acela? Un bărbat... cânta? Danielle privi în sus, din șifonierul lui Lady Daphne. Aranjase lenjerie delicată și scumpă, batiste din dantelă și mănuși superbe și moi toată seara.

O calma lucrul ăsta. Simțea că deține controlul. Nu era un sentiment care să-i fie familiar. Stăpâna ei și soțul acesteia plecaseră de câteva ore. La teatru, îi spusese Lady Daphne, care păruse foarte încântată de modul în care Danielle îi aranjase părul înainte să plece.

O altă coafură stilată, realizată în timp record. Exact ce voia milady. Lady Daphne îi mulțumise și îi spusese să se simtă ca acasă. O prezentase celorlalți servitori, inclusiv menajerei foarte prietenoase pe nume Mary, celor doi servitori plini de energie, pe nume Trevor și Nigel, și celeilalte menajere, doamna Huckleberry. Aceasta din urmă îi arătase camera ei de la etajul patru, unde urma să locuiască împreună cu alte servitoare. Toată lumea părea plăcută și nimeni nu fusese nepoliticos cu ea pentru că era franțuzoaică. Ce ușurare!

După o cină în care mâncase supă de roșii cu brânză și pâine, la parter, împreună cu restul servitorilor, Danielle se întorsese sus, ca să se ocupe de lucrurile lui Lady Daphne. Era datoria ei să se asigure că totul era curat și pus la locul potrivit. Se părea că domnișoara Anderson nu făcuse o treabă bună, deoarece majoritatea lucrurilor lui Lady Daphne erau înghesuite haotic în sertare, obiectele nu erau aranjate și nu erau împăturite cum trebuia. Ce oroare! Danielle se apucă să rezolve această problemă.

Lucra de mai bine de o oră când îi atrase atenția cântatul. Cu siguranță se înșela. Își duse mâna la ureche. Se auzea din ce în ce mai tare. Cel care cânta urca scările. Oare unul dintre servitori era beat? Se îndreptă ușor spre ușă și trase cu ochiul.

Umbra bărbatului i-o luă înainte. Era înalt și cu umerii lați. Mai întâi îi văzu părul blond de pe creștetul capului înainte să vadă restul

trupului. Vocea lui era gravă și puternică și părea destul de fericit, deși în mod clar era beat. Își ascunse zâmbetul în spatele mâinii.

Când bărbatul ieși din umbră și ajunse în capul scărilor, tânăra icni. Era însuși lordul Cavendish.

Unde era Lady Daphne?

Danielle se uită fascinată cum bărbatul înainta pe coridor, trecând pe lângă camera în care se afla tânăra, fără să o observe *(Dieu merci!)*. Avea o vânătaie mare la ochi, iar de pe pumn îi curgea *(Mon Dieu!)* sânge. Își acoperi din nou gura cu mâna, pentru ca bărbatul să nu o audă icnind. Cavendish trecu de ușa ei și, spre surprinderea ei, și de ușa lui.

Tânăra explorase deja, luându-și libertatea de a deschide ușa de lângă dormitorul lui Lady Daphne, și își dăduse seama că dădea în camera soțului ei. De ce nu se ducea bărbatul în camera lui? Acesta trecu de ambele camere de la capătul holului și intră pe o ușă de la capătul celălalt al coridorului. Era prea beat ca să-și amintească unde dormea? Putea să fie destul de jenant pentru el; când se trezea și își dădea seama că era în altă cameră. Oare Lady Daphne va fi îngrozită? Va ști unde e soțul ei?

Danielle își mușcă buza. Ar trebui să se ducă s-o anunțe pe doamna Huckleberry? Sau să vorbească cu una din servitoare și s-o lase pe ea să se ocupe de problemă? Sau ar trebui să îi spună personal lordului acestui conac că nimerise în camera greșită?

Nu era genul care să rateze o ocazie interesantă. Poate va afla mai multe despre angajatorii ei. Ieși din camera lui Lady Daphne și porni pe coridor, spre camera în care intrase lordul Cavendish. Acesta lăsase ușa larg deschisă. Lumânările de pe poliță și de pe noptiere luminau spațiul.

– Milord? șopti ea.

La început, bărbatul n-o auzi. Stătea pe marginea patului și încerca să-și dea jos ghetele. Unde Dumnezeu era valetul bărbatului?

– *Milord,* zise ea din nou, puțin mai tare.

Bărbatul își ridică privirea și se uită atent spre ușă.

– *Cine este?*

Tânăra păși în cadrul ușii.

– *Sunt eu, milord.*

– *Pentru numele lui Dumnezeu,* nu-mi spune așa. Nu suport.

Apoi continuă să încerce să-și dea jos ghetele.

– Milord, nu cred că... Adică, poate nu știți că... Ce vreau să spun e că, momentan, sunteți...

– Ești servitoare? întrebă el într-un sfârșit.

– Da.

Era posibil ca bărbatul s-o fi uitat, de după-amiază? Având în vedere starea în care era, orice se putea.

– Dacă ești servitoare, atunci, te rog, fă-te utilă și ajută-mă cu ghetele.

Maudit! Bărbatul era arogant. Cel puțin când era beat.

– Poate ar trebui să vă dați jos ghetele în camera dumneavoastră, zise ea.

– *Sunt* în camera mea.

Reușise să-și dea jos o gheată, pe care o aruncă undeva lângă pat.

Danielle avea experiență cu bărbații beți. Destul de multă.

– Îmi permiteți să vă contrazic, milord, zise ea.

– Șșș, femeie! Își acoperi urechile cu mâinile. Ți-a zis cineva că vorbești prea tare?

Mon Dieu! Asta îi pusese capac. Angajator sau nu, nu avea de când să suporte insulte. Săraca Lady Daphne! Oare Danielle chiar crezuse mai devreme că această femeie era norocoasă să aibă un asemenea soț? Deși la chip semăna cu un zeu grec, avea personalitatea unui fund de cal.

– V-a spus cineva că sunteți nepoliticos?

Remarca fu întâmpinată de un zâmbet.

– De nenumărate ori.

– Și?

– Prefer să nu-i cred. Zâmbetul nu ascundea nici o urmă de remușcare. Acum, fie mă ajuți, fie pleci.

Tânăra își încleștă pumnii și îi duse lângă șolduri. Ar fi vrut să-i dea câteva palme, însă rațiunea întrecu emoția. Nu putea risca să fie dată afară din prima zi. Mai ales nu pentru ceva ce putea fi evitat atât de ușor, cum ar fi pălmuirea lordului conacului.

Asta nu ar fi dat bine. Nu, ar fi fost dată afară în ziua următoare sau în cea de după, pentru că nu știa că mănușile albe de copil nu se asortau cu o rochie cu tivul de blană sau că fundele galbene de păr nu se purtau niciodată miercurea. Ceva ridicol. Avea nevoie de această slujbă. Cu ardoare. Foarte bine, îl va ajuta pe lord cu gheata lui.

Poate, după asta, bărbatul o va asculta când îi va spune că ocupase camera greșită.

Se așeză în fața piciorului încălțat. Îngenunche lângă el și trase de gheată din ambele părți, în timp ce acesta încerca să-și elibereze piciorul. Bărbatul mormăi și trase. Nu se întâmplă nimic.

– Poate dacă încerci de aici? sugeră el, arătând spre partea din față a ghetei.

Cu fața roșie, Danielle se ridică și îi încălecă piciorul, ținându-i gheata cu ambele mâini. În acea clipă, nu voia decât să-i dea jos gheata bărbatului și să-l culce în camera lui, terminând cu tărășenia asta.

– Trage, îi ordonă ea.

Bărbatul o ascultă și piciorul i se eliberă. Căzu pe pat, trăgând-o și pe ea după el, iar Danielle îi căzu în poală.

– Mulțumesc, spuse, cu mâinile pe șoldurile ei.

Spatele ei era lipit într-un mod familiar de el.

– Chiar dacă ești gălăgioasă și dominatoare, nu pot să zic că mă deranjează această parte din tine.

– *Vous pouvez être très beau, mais vous êtes un âne complet,*[1] bombăni ea.

– Crezi că sunt chipeș? se auzi vocea lui încrezătoare. *Mademoiselle,* sunt flatat.

Danielle se întoarse să-l privească.

– Dacă ați înțeles prima parte, mai mult ca sigur c-ați înțeles-o și pe a doua, *monsieur.*

Gata, va fi dată afară.

– *Oui,* răspunse el. Dar am ales să ignor partea în care m-ai făcut măgar.

Tânăra clipi și se ridică, sprijinindu-se în coate. *Mon Dieu!* Era un coșmar. Unul din care se va trezi probabil în orice clipă. Stătea în pat cu angajatorul ei beat. Trebuia să plece imediat de acolo. Ce ar face Lady Daphne dacă ar afla că soțul ei îi făcuse avansuri menajerei? Cu siguranță că va fi dată afară. De asemenea, nu putea sta într-o casă în care angajatorul ei avea un asemenea comportament nepotrivit. Putea să aibă grijă de ea, dar avea dubii că o lovitură în coastele

[1] Oricât de chipeș ați fi, sunteți un măgar fără pereche. (în limba franceză, în original)

bărbatului care îi plătea salariul ar putea avea alte urmări decât concedierea.

Un icnet dinspre ușă îi atrase atenția, iar Danielle fu oripilată când o văzu pe Lady Daphne stând în ușă, în rochia de mătase roz, cu care Danielle o ajutase să se îmbrace mai devreme.

Danielle se dădu jos din pat.

– Milady, trebuie să mă crezi, nu a vrut să...

Danielle se opri, șocată. Lângă Lady Daphne se afla un alt Lord Cavendish.

Danielle se uită la bărbatul în poala căruia căzuse de curând și apoi la bărbatul care stătea în ușă. Ce se întâmpla? Cum puteau amândoi să fie...? Stai un pic. Acum, că îl studie mai îndeaproape, bărbatul din spatele ei avea părul mai lung decât lordul Cavendish, era mai bronzat decât acesta și avea o privire mult mai obraznică. Dacă nu ar fi fost distrasă de emoții, mai mult ca sigur că ar fi observat diferențele mai devreme.

Lady Daphne reuși să vorbească prima:

– Îmi pare atât de rău, Danielle. Permite-mi să fiu prima care-și cere scuze pentru comportamentul fratelui geamăn al soțului meu.

Capitolul 6

Fratele *geamăn?* Danielle nu se putu abține și rămase cu gura deschisă în timp ce se uita la cei doi bărbați.

Lady Daphne intră calmă în cameră și o luă pe Danielle de mână, trăgând-o mai departe de pat. Ochii frumoși și gri ai femeii îl străfulgerară pe cumnatul ei.

– Cade! Lady Daphne părea că o să bată din picior. Ai ceva să-i spui lui Danielle?

Cade? Așa îl chema? Cade?

– Bineînțeles că am ceva să-i spun.

Lady Daphne își încrucișă brațele la piept, fixându-l în continuare cu privirea.

– Da?

Cade se ridică, își îndreptă haina și făcu o plecăciune.

– *Mademoiselle* Danielle, ai cel mai atrăgător spate pe care l-am întâlnit vreodată.

Bărbatul căzu din nou pe pat, sforăind și cu mâna sângerându-i.

Danielle încercă să-și ascundă zâmbetul. Bărbatul era scandalos. Știind acum că era fratele lordului Cavendish, situația nu mai părea atât de groaznică pe cât crezuse. În continuare era nepoliticos. Și un măgar. Și avea un comportament deplasat. Dar putea face față unui invitat fără maniere.

Lady Daphne icni și îi aruncă soțului ei o privire care sugera că ar fi făcut bine să se ocupe de fratele lui, înainte ca ea să-l omoare cu mâinile goale.

– A fost rănit, spuse Danielle, arătând spre mâna lui Cade, încercând să disperseze tensiunea.

– Într-o bătaie în tavernă, fără doar și poate, spuse lordul Cavendish, care se apropie de pat și își privi fratele. Dădu din cap. Apoi se întoarse spre Danielle: Nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare pentru comportamentul lui.

– Te rog, Danielle, să nu pleci din cauza asta, spuse Lady Daphne. Îți promit c-o să vorbesc cu el mâine. O să-l fac să promită că nu o să se mai poarte niciodată în halul ăsta cu tine.

– L-am văzut sângerând pe hol și am venit să îi îngrijesc mâna. Credeam că sunteți dumneavoastră, milord.

Fața îi luă foc când făcu semn spre lordul Cavendish.

Lady Daphne se înroși.

– A, bineînțeles că așa ai crezut. E o confuzie firească. Dar ca să știi, soțul meu nu s-ar purta niciodată așa. Fratele lui stă la noi cât e în Londra și să spunem că ei doi sunt destul de... diferiți.

– Puțin spus.

Danielle se uită la bărbatul care sforăia pe pat.

– E... căsătorit?

Spera că în cameră nu va intra o soție nervoasă, ca să ceară răspunsuri.

– Nu! Lady Daphne era șocată. Are manierele unui muncitor din port. Nici o femeie decentă nu îl vrea.

Danielle râse.

– Am întâlnit și mai rău de atât.

Lady Daphne îi privi cu atenție fața și îi aruncă un zâmbet înțelegător.

– Nu m-am gândit la asta. De asta ai plecat de la Lady Birmingham? S-a purtat cineva urât cu tine?

– Nu, nu acolo, dar au fost situații... în trecut. Sunt obișnuită să resping bădărani beți.

– Nu ar trebui să faci asta aici, interveni lordul Cavendish. Îți dau cuvântul meu că, dacă rămâi, fratele meu o să se poarte ca un gentleman în prezența ta.

– Este în regulă, milord. Cei trei se îndreptară spre ușă. Așa cum am spus, pot să mă descurc.

– Nu am nici un dubiu. Lady Daphne încuviință. Cu toate astea, îmi cer scuze din nou.

Înainte ca ușa să se închidă în spatele lor, Danielle se mai uită o dată la bărbatul întins pe pat. Când îl întâlnise prima oară pe lordul Cavendish, fusese uimită de cât de chipeș era. Acum erau doi ca el? Își trecu mâna prin păr. Poate o poziție ca menajeră în Mayfair va fi distractivă până la urmă.

Capitolul 7

Cade mormăi și se săltă. Durerea care îi pulsa în mâna stângă îi reaminti că noaptea trecută nu mersese exact cum plănuise. Se ridică în șezut și își odihni capul pe rezemătoarea de la pat. Încă purta hainele din seara anterioară. Își privi mâna. Era pansată cu un bandaj alb. Cine i-o legase? Imposibil să o fi făcut el. Avusese răni mult mai grave.

Își verifică maxilarul. La naiba! Nemernicul îl lovise zdravăn. Balta de sânge în care îl lăsase pe bărbat atesta faptul că, deși atacatorul îl lovise o dată sau de două ori, Cade câștigase lupta. Singura problemă era că îl bătuse atât de tare pe bărbat, încât aceste își pierduse cunoștința și nu putea fi interogat. Cade îi căutase în buzunare și nu găsise decât niște tutun, o bucată din hârtia pe care copilul o livrase și un ceas de buzunar. Îi mai dăduse una nemernicului, ca să fie sigur, îi aruncase ceasul pe piept și se dusese să se întâlnească cu bărbatul cu care trebuia inițial să se vadă la tavernă, nu departe de teatru.

Cade încercă să-și amintească. Băuse o sticlă de scotch ca să atenueze durerea de la mână și de la față, poate cântase niște cântece obscene și ajunsese acasă la o oră foarte decentă, cel puțin pentru el. Cine îi pansase mâna? Încercă să-și amintească, dar fără succes.

Ușa de la cameră se deschise și o pereche de ochi albaștri, adumbriți de gene negre și un breton negru, îl priviră.

– Te-ai trezit? spuse vocea cu un accent francez.

– Ai așteptat? răspunse el, la fel de amuzat și confuz.

Ușa se deschise de tot, împinsă de piciorul femeii. Aceasta aducea o tavă de argint.

– I-am spus lui Mary că o să-ți aduc asta.

– A, Mary... Stai un pic, cine e Mary?

Își verifică din nou maxilarul.

– E menajera de la parter. Nu o știi?

– Nu. Și nu-mi face plăcere să zic asta, dar nu te știu nici pe tine. Sper că e niște cafea pe chestia aia.

Tânăra se uită la el, iar bărbatul își ridică privirea de la mâna pansată și o privi pentru prima oară. Dumnezeule! Cine era creatura asta? Părul negru îi cădea peste umeri. Ochii albaștri de cobalt îl priveau din spatele bretonului. Gura ei, prea mare ca să fie numită frumoasă, era de un roz aprins, foarte atrăgătoare. Avea niște obraji ca merele, o siluetă subțire, însă privirea ei era cea care-l captiva. Se uita la el ca și cum ar fi fost o creatură curioasă din pădure, pe care o putea speria dacă se mișca prea brusc. Nu voia să o sperie. Deloc.

– Nu-ți amintești? întrebă ea, părând puțin abătută.

Nu era prima oară când o femeie frumoasă îi spunea asta în dormitorul lui, după o noapte de băut. De fapt, nu era nici măcar a douăzecea oară, dar spera că nu făcuse ceva de care îi va fi rușine, de data asta, nu în casa cochetă a fratelui său.

– Ar trebui s-o fac? întrebă el, în timp ce-i studia fața.

– Erai destul de beat aseară. Tânăra se îndreptă spre pat și îi puse tava în poală. Și aici e cana de cafea.

Cade se simți încurcat că întrebase de cafea. Până la urmă, tânăra nu era servitoarea lui. Bărbatul se uită la ce se afla pe tavă. Două felii de pâine prăjită, cana de cafea și un pahar mic, care era puțin verzui și pe care nu-l recunoștea.

– Tatăl mea avea obiceiul să bea în exces.

– Avem asta în comun, spuse Cade. Nu-mi amintesc ca tata să fi fost treaz o singură zi în viața lui.

– Asta îi plăcea tatălui meu să mănânce dimineața, continuă ea.

– Ce e asta?

Cade ridică paharul verde.

– *L'elixir vert*, răspunse ea cu un zâmbet. Cel puțin așa îi spunea tatăl meu.

– Și ce conține? întrebă Cade.

– Un amestec de ierburi și brandy.

Bărbatul ridică paharul la nas.

– Miroase dezgustător.

– O să te facă să te simți mai bine.

– De unde știi că nu mă simt bine?

– Pentru că nu-ți amintești cine sunt, deși ne-am întâlnit aseară.

Cade icni.

– Cum m-am purtat? Urât?

– Foarte.

Însă zâmbetul ei diminuă efectul cuvintelor.

– Am cântat?

– Da. Mult.

– Îmi cer scuze.

– Nu e nevoie. Fratele dumitale și Lady Daphne au făcut deja asta.

Bărbatul mormăi și își duse mâna la nas.

– La naiba! Fix asta îmi lipsea. Și mai mult din cenzura lui Rafe.

– Nu e de acord cu comportamentul dumitale?

– Oaia albă e vreodată de acord cu cea neagră?

– Nu înțeleg ce vrei să spui. *Le mouton noir?*

– E o expresie englezească, răspunse el, în timp ce se uita precaut la elixirul verde.

– Ce înseamnă „oaia neagră"?

– E o expresie folosită ca să-l descrie pe cel mai puțin respectabil membru al familiei.

– Și tu ești *le mouton noir?*

– În familia mea, da.

– Lordul Rafe este *le mouton blanc?*

– Da, destul de *blanc.*

Tânăra râse și Cade fu fermecat. Ridică amestecul la buze și îl bău. Îi arse gâtul. Se înecă.

– Ce naiba sunt ierburile astea? Brandy nu avea niciodată gustul ăsta groaznic, nici măcar la această oră a zilei.

– Ai puțină răbdare, spuse ea, în timp ce strânse din buze.

Cade bănui că ea făcuse așa ca să se abțină să nu râdă de disconfortul lui.

Cade luă o gură de cafea, pentru a acoperi gustul băuturii amărui pe care tocmai o consumase. Dar trebui să recunoască, peste câteva momente, că amețeala și agitația din stomac se opriră. Dumnezeule, chiar se simțea mai bine.

– *D'accord?* întrebă ea cu adorabilul ei accent franțuzesc. E în regulă?

– Da, cred că m-a vindecat.

Tânăra îi luă mâna pansată din poală. Un fior îi străbătu brațul. Dumnezeule! Când îi fusese dat să simtă ultima oară că atingerea

unei femei are efectul ăsta asupra lui? Înainte să protesteze, tânăra îi dăduse jos bandajul.

–Arată bine, spuse ea.

Mișcarea degetului ei, care îi făcea cercuri mici în palmă, îl făcea să transpire. Își șterse fruntea cu dosul palmei. Trebuia să fie de la elixir. Cine știe ce pusese în băutura aia!

–Nici un semn de infecție, continuă ea.

–Presupun că trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, zise el în timp ce tânăra îi pansa mâna din nou.

Cade își trase mâna.

–Nu puteam să te las să sângerezi pe cearceafurile acestea de calitate.

–Nici măcar nu am vorbit despre cât de nepotrivit este să fii în dormitorul meu. Spre regretul fratelui meu perfect, refuz să angajez un valet.

Tânăra râse.

–Nu înțeleg de ce e nepotrivit să fiu aici. Ești îmbrăcat, și voiam să mă asigur că mâna dumitale e în regulă. Voi, englezii, sunteți prea rigizi.

–Sunt de acord, draga mea. Îți mulțumesc că te-ai ocupat de mâna mea, spuse el, întristat din nou.

Niciodată nu era trist, dar fusese de două ori, în ultimele minute petrecute alături de femeia asta. Era trist și transpira. În plus, avea cel mai ciudat sentiment în stomac, ca și cum ceva incitant urma să se întâmple. O senzație identică avea înainte să se deghizeze în altcineva și să facă ceva periculos.

–O să te las cu cafeaua și cu pâinea prăjită, spuse ea, întorcându-se spre ușă și oferindu-i lui Cade o priveliște a fundului ei atrăgător.

O amintire îi fulgeră prin minte. Îi privi cu atenție spatele.

Tânăra ajunse la ușă și se opri. Mâna ei se odihni pe clanță, dar nu se întoarse.

–Te uiți la fundul meu, nu-i așa, domnule Cavendish?

Cade aproape își scuipă cafeaua. Nici într-o mie de ani nu s-ar fi așteptat la acea întrebare de la o menajeră și, cu siguranță, nu s-ar fi așteptat ca ea să îi citească gândurile.

–M-ai crede dacă ți-aș spune că nu o fac?

–Nici măcar un pic.

Tânăra deschise ușa, dar bărbatul sesiză zâmbetul din vocea ei. Avea să se distreze flirtând cu ea. Nu era un fan al francezilor, însă o femeie frumoasă era o femeie frumoasă. În plus, nu spusese chiar ea că englezii erau prea rigizi? Măcar asupra acestui lucru puteau fi de acord.

– Nu poți să pleci, strigă el după ea. Nu mi-ai spus cum te cheamă. Știu doar că nu Mary.

– Danielle, spuse ea, dându-și părul pe spate, în timp ce îi aruncă o privire plină de subînțeles. Sunt noua menajeră a doamnei și, seara trecută, am căzut accidental în poala dumitale, în timp ce te ajutam să îți scoți ghetele, și mi-ai spus că am cel mai apetisant spate pe care l-ai văzut vreodată.

Capitolul 8

Danielle înainta grăbită pe Harley Street. Era o parte aglomerată și sigură a Londrei, nu departe de Mayfair, unde locuia noua ei angajatoare. Își mutase mama aici în urmă cu câteva luni. Doctorul Montgomery locuia prin apropiere. Era considerat cel mai bun doctor din țară când venea vorba de tratarea tuberculozei. De aceea voia Danielle cu disperare să rămână în Londra, și funcția din casa lui Lady Daphne îi permitea acest lucru.

Danielle urcă în grabă scările și intră într-un apartament mic, folosind cheia pe care o scosese din geantă. Mirosul de medicamente și boală o lovi în față, cum se întâmpla de fiecare dată când mergea acolo.

– Tu ești, domnișoară Cross? strigă infirmiera din dormitorul micului apartament.

– Da, doamnă Horton. Eu sunt.

Danielle inspiră adânc și afișă un zâmbet fals pe față. Același zâmbet pe care îl folosea de fiecare dată când își vizita mama. Cel care se voia a fi calm și liniștitor. Intră în cameră și vorbi cu îngrijitoarea mamei ei.

– Cum se simte azi, doamnă Horton?

– Nu mai rău decât ieri, spuse doamna Horton cu un zâmbet încurajator, dar vag.

Danielle știa că femeia nu voia niciodată să-i spună ce era mai rău, însă starea mamei ei nu se îmbunătățea, în ciuda tratamentului dat de doctorul Montgomery.

– O să-i citesc puțin, spuse Danielle. Poți să iei o pauză.

– Bineînțeles, domnișoară.

Doamna Horton se scuză și ieși din casă. Danielle știa că femeia prefera să ia prânzul în parc și să se plimbe pe afară. Până și aerul plin de fum al Londrei era o schimbare bine-venită, după ce stătea închisă într-o casă cu un bolnav cea mai mare parte a zilei.

Danielle se așeză pe scaunul de lângă patul mamei ei, în timp ce femeia îi zâmbea, lipsită de putere. Corpul ei părea atât de fragil și de slab, ochii erau adânciți și umbriți. Danielle își păstră zâmbetul pe buze. Turnă apă într-un pahar, dintr-un urcior de lângă pat, și îl duse la buzele uscate ale mamei ei.

– Unde am rămas ieri? întrebă ea, deschizând cartea de pe noptieră. A, da, tocmai aflasem că Manfred este fiul părintelui Jerome, nu-i așa?

Citeau *Castelul din Otranto*. Mama ei adora romanele cu mistere.

Peste o oră, Danielle se uită și văzu cum ochii mamei ei se închiseseră și pieptul i se mișca în urma respirației ei superficiale. Hârâitul din piept nu îi dispărea niciodată, însă cel puțin acum femeia se odihnea.

Când doamna Horton se întoarse, nu după mult timp, Danielle ieși din dormitor, ca să vorbească cu aceasta despre planul pentru restul săptămânii și despre medicamentele mamei ei. Infirmiera doctorului îi dădea de obicei tratamentul pe tot parcursul săptămânii și îi lăsa facturile doamnei Horton. Danielle își deschise geanta și scoase bancnotele necesare ca să o plătească mai întâi pe doamna Horton, apoi pe doctor, apoi medicamentele. Erau toți banii ei, ca în fiecare săptămână. Dar cel puțin îi avea. Multe tinere în situația ei nu ar fi avut bani care să le permită să ofere mamelor lor cel mai bun tratament. Doamna Horton încercă să o mângâie pe mână, însă Danielle făcu instinctiv un pas în spate. Orice urmă de tandrețe ar fi făcut-o să-și piardă stăpânirea de sine.

– Îți mulțumesc pentru tot ajutorul tău, șopti ea. O să mă întorc mâine-seară.

Abia când ieși din casă și coborî scările din fața clădirii, Danielle își lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji. Însă la fel de repede le șterse. Nu avea timp să plângă. Trebuia să se întâlnească cu generalul.

Danielle își făcu drum printre casele curate de pe Shepherd Street. Din exterior, era un cartier plăcut, locuit de londonezi de încredere. Curat, aranjat, nimic extravagant, ca în Mayfair. Tocmai de asta găzduia unul dintre cele mai secrete birouri din regat. Nimeni nu ar fi bănuit că era acolo.

Locul nu exista pe hârtie, nu apărea în alte rapoarte. Era o locație despre care alți spioni de la Ministerul de Interne nu știau. Era al doilea birou al generalului Mark Grimaldi. La treizeci și trei de ani, Grimaldi era liderul unei unități de elită a spionilor. Nici măcar ei între ei nu-și cunoșteau identitățile. Numai Grimaldi îi știa pe toți.

Tânăra urcă scările, spre ușa cu numărul 12, și bătu o dată. În ușă se deschise o gaură.

– Cum e vremea azi? întrebă o voce masculină plăcută.

– Bate vântul cam tare pentru gustul meu, răspunse ea.

După ce spuse parola, ușa se deschise. Danielle intră într-o cameră spartană, în care se aflau un bufet argintiu, un birou, două scaune și un perete plin de rafturi cu cărți.

Domnul Groggs, secretarul, care deschisese ușa, făcu un pas în spate.

– Generalul te așteaptă.

Danielle se îndreptă spre următoarea ușă. Era făcută din lemn și avea un inel de metal sub forma unui cap de leu. Bătu și acolo tot o dată.

– Intră, se auzi o voce adâncă.

Tânăra își îndreptă spatele și păși înăuntru.

Bărbatul cu părul închis la culoare stătea cu fața în direcția opusă, pe geam. Scaunul lui mare se roti. Era un bărbat uriaș, înalt, lat, întunecat. Generalul Mark Grimaldi. Acest bărbat avea secrete. Secrete la care Danielle nu voia să se gândească. Îl știa de când avea cincisprezece ani. Pe atunci, el nu împlinise mai mult de douăzeci și trei. Tânăra fusese deghizată în băiat, după ce se alăturase unei bande de contrabandiști din Franța, la treisprezece ani. Contrabandiștii făceau bani. Aveau conexiuni. Un contrabandist care o putea duce în Anglia, ca să-și salveze mama, care fusese luată prizonieră acolo, acuzată pe nedrept de uciderea tatălui său. Astfel, Danielle devenise oarecum orfană. Contrabandiștii fuseseră singura ei opțiune, însă aceștia nu aveau de gând să primească o fată în rândul lor. Așa că făcu ce trebuia să facă. Își luase haine de băiat, se tunsese și acționase, pentru a obține bani.

Grimaldi, care nu era general pe atunci, o recuperase de pe un vas francez al contrabandiștilor și îi pusese o serie de întrebări, vorbind

într-o franceză fluentă. Când tânăra îi răspunsese într-o engleză la fel de fluentă, cu o privire furioasă și nici urmă de accent, bărbatul o privise plin de admirație.

O dusese într-o cameră mică, de lângă un depozit, și o luase la întrebări. Se asigurase că tânăra se simțea confortabil, îi dăduse ceai, doar englezilor le plăcea ceaiul, și biscuiți, și se încredințase că un doctor îi îngrijește tăietura de pe obraz. Apoi îi pusese o serie de întrebări, de data asta în engleză. Danielle îi răspunsese în franceză. Nu dezvăluise prea multe și se simțise încântată de ea însăși. După două ore de interogatoriu, se ridicase, sperând că o să poată pleca și că englezul nu o va aresta pentru contrabandă.

– O să plec acum, căpitane, spusese ea.

Ajunsese la ușă când vocea lui o oprise:

– Sunt impresionat, domnule Cross.

– Impresionat de ce anume, căpitane?

Mâna îi tremurase pe clanță. Era atât de aproape de libertate.

– Impresionat de elocvența ta. De lipsa de accent când vorbești engleză sau franceză. De inteligența ta, deși ești atât de tânăr.

– Îți mulțumesc, căpitane.

Apăsase pe clanță și făcuse un pas afară.

– Nu vrei să afli ce m-a impresionat *cel mai mult*, domnule Cross?

Tânăra înghițise în sec, dar făcuse un efort să se întoarcă cu fața spre el, cu o expresie plictisită.

– Ce anume, căpitane?

Își încrucișase brațele la piept și așteptase.

– Cel mai impresionat sunt de faptul că ai reușit să convingi o groază de contrabandiști francezi că ești *băiat*, pentru cine știe cât timp.

Și așa fusese. Tânăra închisese ușa și se așezase din nou pe scaunul din fața lui. În cei doi ani de la arestarea mamei ei, nimeni nu îi ghicise secretul. Nimeni. Iar acest bărbat îl aflase în mai puțin de două ore.

– Nu știu la ce te referi, căpitane. Eu cred că aerul mării te-a înnebunit.

– Nu sunt nebun. Hai să trecem peste asta, domnule Cross. Sau ar trebui să spun domnișoară? Nu mă obliga să-ți deschei bluza ca să demonstrez că am dreptate.

– Nu ai îndrăzni.

– Nu e prima mea opțiune, dar o să fac ce trebuie. Încearcă-mă.

– Ce vrei?

– E destul de simplu, vreau ajutorul tău.

În acea zi luase naștere o alianță neobișnuită, între o franțuzoaică și un spion englez. Tânăra ar fi făcut orice ca să își salveze mama. Zece ani mai târziu, Danielle încă îl vizita pe general. Era în continuare angajatorul ei. Mama ei era în siguranță, însă bărbatul care îi omorâse tatăl era încă liber, iar Danielle avea de gând să-l aducă în fața justiției.

– Mă bucur să te văd, Cross.

Grimaldi își întoarse scaunul ca să o privească.

– M-ai chemat, spuse ea cu zâmbetul pe buze.

Amândoi știau că o chema numai pentru ceva important. *Foarte* important. Altfel nu ar fi riscat astfel de întâlniri.

– Da.

– Pot să întreb de ce?

– Nu e evident? E momentul să-ți spun care e misiunea ta. Am primit informații de la ultima ta misiune.

– Mă bucur să aud asta. Dar credeam că noua mea misiune era să-l supraveghez pe Vicontele Spion. Să mă asigur că rămâne loial Coroanei.

– Nu asta e misiunea. Îmi dau viața drept garanție pentru Rafe Cavendish. Este un subiect loial al Coroanei.

– Atunci de ce mă pui să mă îmbrac în rochii și să mă plimb printr-o casă din Mayfair, prefăcându-mă că sunt menajeră și mă pricep la tot felul de lucruri? *Maudit!*

– Ce limbaj! Nu i se potrivește unei lady.

Tânăra îl privi cu atenție.

– Știi că nu sunt o lady.

– Da, mă amuză în mod special faptul că această misiune a ta implică să fii camerista unei lady. Aș plăti bani grei ca să te văd împletind codițe și prinzând în agrafe o coafură.

– Mi-am învățat bine rolul, nu ai de ce să-ți faci griji.

Grimaldi știa că tânăra petrecuse ultimele două săptămâni fiind antrenată de una din cele mai bune servitoare din familiile celor

de rang înalt din Londra, una plătită destul de bine cât să nu vorbească și să nu pună întrebări.

–Nu am nici un dubiu. Întotdeauna te-ai implicat total în orice sarcină pe care ai primit-o, spuse Grimaldi.

–Gata cu amânările, generale. Care e misiunea? Trebuie să mă întorc. Lady Daphne merge la un bal diseară și o să-mi simtă lipsa.

Bărbatul oftă și zâmbetul îi dispăru de pe față.

–Foarte bine. Am înțeles.

Nu exista nici un dosar. Nu existau cuvinte. Nu era nimic scris. Așa funcționa această ramură a Ministerului de Interne. Nici măcar nu purtau acea conversație. Putea să fie torturată și ucisă înainte să recunoască măcar că știa numele lui Mark Grimaldi, ca să nu mai vorbim de identitatea lui de cancelar al acestui birou inexistent.

–Subiectul nu este Rafe Cavendish, spuse Grimaldi.

Danielle se încruntă.

–Să nu-mi spui că e Lady Daphne?

–Nu. Familia Swift a fost mereu loială Coroanei.

–Atunci cine?

–Fratele. Domnul Cavendish.

–Cade.

–L-ai întâlnit?

–Aseară.

–Și?

–Pare să fie un escroc și un seducător, dar nu e periculos. Doar că...

Grimaldi ridică o sprânceană.

–Doar că ce?

–S-a bătut cu cineva.

–Cu cine?

–Nu știu. A venit beat acasă și cu un pumn însângerat.

–Vezi dacă poți să afli mai multe despre asta.

–Fratele lui pare să creadă că acestui bărbat îi place să se bată când e beat.

–Și nu numai. A fost plecat din țară ani întregi. Faptul că s-a întors înseamnă că plănuiește ceva. L-am urmărit de ceva timp, dar

nu am reușit să aflăm nimic. Faptul că tu ești în casă, atât de aproape de el, e posibil să ne ajute să descoperim câte ceva.

– Ce anume?

Grimaldi îi zâmbi.

– Exact *asta* vrem să descoperim, *mademoiselle* LaCrosse.

Capitolul 9

La naiba! Cade petrecu cam o oră în acea dimineață spălându-se, în timp ce încerca să-și amintească ce naiba se întâmplase noaptea trecută cu *mademoiselle* LaCrosse în dormitorul lui. Era evident că nu fusese ceva atât de grav. Era complet îmbrăcat când se trezise. Și, potrivit lui Danielle, Daphne fusese acolo, cu Rafe.

Cade era supărat pe el însuși pentru că făcuse exact ce îl avertizaseră fratele și cumnata lui cu câteva ore înainte. Se părea că nu putea să se poarte bine nici măcar într-o seară. Oftă. Pe de altă parte, greșeala lui cu domnișoara din noaptea trecută îl va ajuta să-și păstreze deghizarea de bădăran beat. Cu cât Rafe îl considera un om de nimic, cu atât mai bine.

Însă greșise să se îmbete atât de tare, încât să nu-și amintească nimic.

Pierderea controlului era o greșeală periculoasă în poziția lui. Oamenii ca el care-și pierdeau controlul mureau. Trebuia să se concentreze asupra planului pe care-l avea. Cu cât găsea mai repede răspunsurile de care avea nevoie, cu atât putea pleca mai curând. Existau mai multe motive pentru care era preferabil să-și ia tălpășița, iar printre acestea se număra și faptul că trebuia să se distanțeze de camerista cea atrăgătoare, care îi abătea atenția.

Tânăra îl surprinsese, în condițiile în care oamenii nu îl surprindeau niciodată. Îl atrăgea. Cade prefera blondele înalte și cu forme, însă această femeie scundă, subțire și cu părul închis la culoare îl captiva. Poate din cauza încrederii de sine pe care o avea. Danielle se simțise în largul ei să facă schimb de replici cu el și intrase în camera lui încrezătoare, spunându-i să își bea elixirul verde și examinându-i mâna fără să-l întrebe măcar ce făcea.

Francezii erau încrezători în ei înșiși, însă această femeie avea ceva care îl intriga în mod special. Era, fără doar și poate, frumoasă. Ba chiar îți lua respirația. Mai frumoasă decât ar fi crezut, chiar

și după ce Rafe îl avertizase să stea departe de ea. Poate Cade ar fi trebuit să își ceară scuze pentru comportamentul lui de seara trecută. Poate o va invita să bea ceva. Un pahar nu avea ce să strice.

Își frecă fața și scânci când își atinse vânătaia de pe obraz. Oamenii spuneau că nu puteau face diferența între el și Rafe. Cade avea părul mai lung. Iar acum se alesese cu o vânătaie. Lumea îi putea diferenția ușor.

Dădu din cap și se șterse cu un prosop. Deși fusese deja avertizat de fratele și de cumnata lui să stea departe de *mademoiselle* LaCrosse, se hotărâse deja că un mic flirt cu ea nu ar răni pe nimeni. Nu ar fi fost prima oară când avea o partidă cu o menajeră, însă menajere drăguțe erau multe, iar el avea lucruri mai importante de care să se ocupe. Cum ar fi să-i dea o explicație plauzibilă lui Tomlinson pentru ochiul lui vânăt.

Cade se îmbrăcă. Niciodată nu înțelesese cum se obișnuise Rafe cu un valet. Nu se putea imagina trăind cu un bărbat care să stea mereu în umbra lui, făcându-și griji pentru fiecare cută sau, Doamne ferește, pata de sânge de pe haine. Deși Cade nu și-ar fi luat niciodată un valet, o admira pe camerista cumnatei lui. La naiba! Din nou mintea îi aluneca spre *mademoiselle* LaCrosse.

Trecuse prea mult de când nu mai fusese cu o femeie. Atâta tot. Trebuia să facă sex și trebuia s-o facă în seara aia. Se va opri pe la Madama Turlington în acea seară, după ce se întâlnea cu Rafe la club.

Coborî câte două scări deodată, ieși din casă și traversă jumătate de Mayfair înainte să cheme o birjă care să-l ducă într-o parte mai puțin respectabilă a orașului. Devenise obiceiul lui cu Tomlinson să se întâlnească la hanul Curious Goat[1]. Taverna era destul de departe cât să nu îi vadă nimeni cunoscut, însă destul de respectabilă cât să explice ce făceau acolo, dacă se întâlneau cu vreo cunoștință.

Taverna nu se schimbase. În toți anii de când o frecventa Cade, își păstrase același interior ponosit gri-maroniu, cu aceleași mese și scaune din lemn care fuseseră vopsite la un moment dat în roșul și albastrul steagului englez, însă acum erau numai pete șterse. De obicei servitorii erau mai degrabă obosiți decât certăreți, iar această zi nu ieșea cu nimic în evidență.

[1] Capra Curioasă

O chelneriță de vârstă mijlocie îi servi berea într-o halbă din lemn. Femeia îi zâmbi, însă Cade nu era atât de disperat. Cel puțin nu încă. O chelneriță tânără și subțire de la bar trecu pe lângă el. Se gândi să îi accepte oferta evidentă, dar se hotărî că la Madama Turlington va fi mai puțin complicat. De obicei chelneriţele îşi aduceau aminte de tine. Și se așteptau să te întorci. Ultimul lucru de care avea nevoie în această călătorie în Londra era o complicație. Nu făcuse promisiuni nimănui și avea de gând să mențină lucrurile așa.

Nu îl așteptă mult pe Tomlinson. Bărbatul mereu se grăbea, ca și cum ar fi avut mai multe lucruri de rezolvat. Acesta deschise ușa tavernei, o închise în urma lui și își dădu jos cu grijă pălăria. Tomlinson era mai scund și mai în vârstă decât Cade, cu păr grizonant, și purta cu el un baston, doar pentru imagine. În clipa în care își ridică privirea și îl recunoscu pe Cade la o masă aflată în spate, îi făcu semn din cap și se îndreptă spre el.

– Eversby, spuse el.

Ca aproape toți cei cu care se asocia Cade în afara Mayfair, Tomlinson nu știa numele adevărat al lui Cade. De asemenea, Tomlinson nu se învârtea în aceleași cercuri cu fratele lui geamăn și, prin urmare, nu-l știa pe Vicontele Spion. Cade suspecta și el că Tomlinson nu era numele adevărat al bărbatului din fața lui. Erau chit.

– Tomlinson, răspunse Cade, făcându-i semn bărbatului, care luă loc și primi propria halbă de bere de la chelnerița cea subțirică.

O privi pe femeie pentru o clipă, după care aceasta plecă. Tomlinson își rezemă bastonul de perete, apoi se întoarse spre Cade.

– Voiam să-ți dau una, dar văd că cineva mi-a luat-o înainte. Ce-ai pățit la ochi?

– Mi-a făcut o vizită cineva care clar nu mi-e admirator. Cade zâmbi și vânătaia îl duru. O atinse ușor și scânci.

– Observ, răspunse Tomlinson.

– De ce voiai să-mi dai una?

– Nu știu. Poate pentru că în ultimii ani am crezut că erai *mort* și nu ai ridicat nici măcar un deget ca să-mi spui adevărul, asta până la scrisoarea pe care mi-ai trimis-o ieri, în care îmi cereai să ne întâlnim aici.

Cade scânci, însă de data asta din cu totul alt motiv.

– Mulți au crezut că sunt mort.

– Asta nu înseamnă că e în regulă.

Tomlinson îi mulțumi chelneriței când se întorsese cu berea lui.

Cade lovi podeaua cu piciorul.

– Uite care e treaba, nu am mult timp.

Tomlinson își țuguie buzele.

– Bineînțeles că nu ai. Niciodată nu ai. Ce cauți acum?

Asta îi plăcea lui Cade la Tomlinson. Bărbatul era mereu direct. Cade se lăsă în scaun și inspiră adânc.

– Ce știi despre Vulpea Neagră?

Tomlinson zâmbi.

– Ce lovitură! Voiam să te întreb același lucru.

– Nu știi nimic?

– Nu prea.

Tomlinson ridică din umeri.

– Trebuie să știi ceva.

– Ziarele au nimerit-o. A lovit din nou, spuse Tomlinson.

– Ce altceva mai știi despre el? întrebă Cade.

– Prea puține. Există zvonuri peste tot. Ba că e francez. Ba că-i englez. Ba rus. Ba e pirat. Nimeni nu știe.

– A jefuit *Le Secret Français* acum două nopți, zise Cade.

– Da, printre altele.

– De ce este *Le Secret Français* în Londra?

– Nu știm.

– Dar care sunt zvonurile, Tomlinson? Haide, mereu știi zvonurile.

În nouă din zece cazuri, zvonurile erau corecte.

Tomlinson oftă.

– Foarte bine. Potrivit zvonurilor, un grup de dezertori englezi lucrează cu francezii. Sunt în port ca să-și finalizeze planurile.

Zâmbetul lui Cade i se lăți pe chip.

– Și Vulpea Neagră nu le ușurează treabă, nu?

Tomlinson îl fixă cu privirea.

– De ce ești atât de interesat de Vulpea Neagră?

– Treaba mea!

Cade se lăsă pe spate și bău din bere.

– Chiar și așa, dacă vrei să afli ce știu despre el, ai face bine să-mi spui.

Cade își dădu ochii peste cap.

– Încerc să-mi dau seama cât știe serviciul britanic de informații despre el.

– Și de ce ai vrea să știi?

De data asta, Cade ridică din umeri.

– Să spunem că am un interes în toată treaba asta.

– Doar nu se întâmplă să fii *tu* Vulpea Neagră, nu?

Tomlinson îi întâlni privirea.

Cade era pregătit pentru această întrebare. Își perfecționase masca de jucat cărți de mai multe ori, în fața unor bărbați care erau mai pricepuți în detectarea minciunilor decât ar fi fost vreodată Ernest Tomlinson.

– Dacă aș fi, doar nu crezi că ți-aș spune.

Tomlinson zâmbi, arătându-și dinții strâmbi.

– Asta cu siguranță.

– Ce ai mai auzit? întrebă Cade, care începuse să-și piardă răbdarea.

Tomlinson luă încă o gură de bere.

– E vânat, dar nu pot să-l găsească.

Cade se aplecă spre el.

– Chiar n-au aflat nimic?

– Nu prea. Sunt siguri că voia ceva de pe vasul francez, dar cu siguranță nu bijuterii, așa cum scriu ziarele.

– Mai știu și altceva?

– Din câte mi-am dat seama, nu.

Cade se ridică, aruncă niște monede pe masă și se îndreptă spre ușă.

Vocea lui Tomlinson îl opri.

– Cine crezi că ți-a învinețit ochii, Eversby?

– Habar n-am, dar dacă e să ghicesc, probabil cineva îl care caută pe Vulpea Neagră.

Capitolul 10

Fusta lui Danielle mătură treptele care duceau spre bucătării. Era ora cinei pentru servitori. Aceștia mâncau mai devreme, înainte de restul casei. Se gândi la domnul Cavendish. La *Cade*. Nu îi dăduse voie să îi spună pe nume, în ciuda faptului că noaptea trecută ajunsese la el în poală.

Tânăra se gândi la ce știa despre el. Era fratele geamăn al vicontelui. Atât fratele, cât și cumnata lui se așteptau la ce era mai rău din partea lui. De ce? Ce făcuse? De ce locuia cu ei? Dacă era monitorizat de generalul Grimaldi, Cade făcea probabil ceva important. Dar ce anume?

Grimaldi îi ceruse să lase în fiecare seară câte un bilet sub un ghiveci de pe o latură a grajdului, în care să îi spună dacă aflase ceva despre întâlniri domnului Cavendish. Avea să-i transmită informațiile codat, evident. Problema era că, până în acel moment, nu avusese ce să scrie. Nu aflase prea multe despre el. Îl pusese câteva întrebări lui Trevor, unul dintre servitori, dar nu reușise să afle decât că bărbatul nu avea valet, lucru pe care deja îl știa. Dacă voia să afle mai multe despre el, singura opțiune era să-l întrebe direct pe Cade.

Stătea în bucătărie, cosând la una din batistele lui Lady Daphne. *Dieu merci* că mătușa Madeline o învățase să coasă.

Trecu acum acul prin materialul fin și moale. Ce altceva mai știa despre Cade Cavendish? Bărbatului nu îi păsa că se îmbăta și sângera pe covoare și cearceafuri scumpe. Era un bărbat care se întorcea acasă cu o rană, mai mult ca sigur, provocată de o lovitură. Nu că l-ar fi judecat. Ocazional, și ea fusese implicată în lupte corp la corp. Poate tocmai sângerarea lui indiferentă păruse nelalocul ei. Bărbatul o surprinsese. Foarte rar era surprinsă de oameni. Mai ales de bărbați.

Tânăra zâmbi, amintindu-și de spusele lui, cum că avea cel mai atrăgător spate pe care-l văzuse vreodată. Nu intenționase să-i spună că și reciproca era valabilă. Bărbatul era destul de arogant și fără

ca ea să-i întărească părerea grozavă pe care o avea deja despre el. Fusese naivă să presupună că bărbatul nu înțelegea franceză.

– Chiar ești din Franța? se auzi o voce subțire.

Danielle se întoarse și o văzu pe Mary, menajera, privind-o de pe coridorul bucătăriei.

Se întoarse spre fata mai tânără și zâmbi.

– *Oui*, am locuit acolo.

– Cum ai ajuns aici, în Londra? întrebă Mary.

Danielle învățase să nu răspundă prea multor întrebări personale.

– Cum ai ajuns să lucrezi aici? repetă ea. Fata făcu un pas spre locul unde se afla Danielle și continuă: Mama mea a lucrat pentru contele de Swifdon ani întregi și când Lady Daphne și-a făcut propria casă, a spus că o să păstreze un post și pentru mine.

Danielle zâmbi.

– Ce drăguț din partea lui Lady Daphne!

– Da. Este una dintre cele mai bune și mai generoase persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

– De când lucrezi pentru Lady Daphne?

Danielle îi studie fața. Fata nu avea cum să aibă mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani.

– Am început abia luna trecută, imediat după nuntă.

– Nuntă? întrebă Danielle.

– Da. Milord și milady s-au căsătorit acum o lună. Servitoarea șopti apoi: N-ar trebui să spun asta, dar există un zvon potrivit căruia sunt căsătoriți de toamna trecută.

– Toamna trecută? De ce s-au mai căsătorit, dacă erau deja căsătoriți?

Servitoarea se uită peste umăr, apoi îi făcu lui Danielle semn să o urmeze. Danielle se ridică în picioare și își aranjă scaunul. O luară pe coridor, spre o anticameră mică, lângă camera de lucru a menajerei. Sticle de vin și de bere erau strânse pe mese, în colțuri. Un amestec de condimente și o pungă de zahăr și sare se aflau pe rafturi. În rest, încăperea era goală, cu excepția a două scaune de lemn și o masă mică. Mary se așeză pe unul din scaune și îi făcu semn lui Danielle să se așeze pe celălalt. Erau singure, chiar și în aripa aglomerată a servitorilor.

– Se spune că au fugit împreună, zise Mary.

Danielle se aplecă în față, fascinată.

– Lady Daphne a lipsit aproape o săptămână și din cauza faptului că lordul Rafe e spion.

– E spion?

Bineînțeles că Danielle știa deja, dar nu putea să o lase pe Mary să-și dea seama de asta. Ce păcat pentru lordul Cavendish să aibă o servitoare cu gura așa mare. Însă Danielle o plăcea pe Mary. Părea genul prietenos, dispusă să te ajute.

– Nu ar trebui să mai spun și altceva, roși Mary. Dacă doamna Huckleberry mă prinde bârfind...

– O să se supere? întrebă Danielle.

– A, nu, la cum o știu pe doamna Huckleberry, probabil ar interveni imediat în conversație. Numai că nu vreau să-i dau motiv să mă certe. Tocmai pentru că nu îi palce să facă asta.

Danielle strânse din buze, ca să nu râdă. Ce grup ciudat de servitori! Nu că ar fi stat prea mult în preajma multor servitori buni, dar se așteptase ca angajații unui lord englez să fie rafinați și la locul lor. Mary și doamna Huckleberry însă nu păreau să fie așa. Cu toate astea, fata ar fi putut să fie valoroasă.

– Spune-mi, ce știi despre domnul Cavendish, fratele vicontelui?

Fata făcu ochii mari.

– Dumnezeule, e chipeș, nu-i așa? Aproape am căzut de pe scaun când l-am văzut prima oară și mi-am dat seama că sunt doi la fel.

– Și eu am avut aproape aceeași reacție. Spune-mi, Mary, ți-a făcut vreodată avansuri?

Danielle presupunea că bărbatul încercase să farmece toate servitoarele din casă.

Mary dădu însă din cap.

– Din păcate, nu, și e mare păcat, deoarece dacă acel bărbat mi-ar face avansuri, nu pot să spun că aș refuza.

Danielle abia se putu controla să nu râdă când doamna Huckleberry intră. Danielle scânci. Oare menajera-șefă auzise ultima parte?

Doamna Huckleberry era de vârstă mijlocie și plinuță, cu ochi căprui blânzi și fața rotundă. O dojeni pe Mary de cum o văzu. Danielle se ridică de pe scaun, simțindu-se vinovată pentru că fusese prinsă bârfind.

– Madame, spuse Danielle, făcând un semn respectuos cu capul spre menajeră.

Această femeie putea să o dea afară pe Danielle dacă descoperea că nu își făcea treaba ca la carte. Nu trebuia să adauge bârfele despre domnul Cavendish pe lista ei de motive.

– Nu e nevoie să te ridici, zise doamna Huckleberry. Am venit doar ca să iau niște zahăr pentru bucătar.

Mary deschise un dulap și scoase o pungă mare cu zahăr, pe care i-o dădu menajerei mai în vârstă.

– Mulțumesc, Mary.

Doamna Huckleberry se întoarse spre ușă, dar se opri când văzu fața lui Danielle.

– Draga mea, de ce arăți ca și cum ai fi văzut o fantomă?

– Am crezut că poate o să fiți supărată pe...

Ochii întunecați ai doamnei Huckleberry licăriră.

– Am auzit, și nu te pot învinovăți pentru că ai pomenit cât de chipeși sunt lordul și fratele lui. Sunt doi bărbați arătoși, și nu sunt prea bătrână ca să observ asta.

Menajera își flutură genele.

Danielle căscă ochii mari.

– Nu sunteți supărată pe mine?

– De ce-aș fi?

– M-am gândit, poate pentru că sunt franțuzoaică.

– Nu ești responsabilă pentru războaie, nu, draga mea?

– Cu siguranță că nu.

– Chiar dacă lordul Cavendish nu este un admirator al francezilor, o să vezi că se poartă bine cu noi toți.

– Ce s-a întâmplat cu lordul Cavendish? Cu francezii, adică?

Doamna Huckleberry prinse de la mijloc sacul de zahăr, ținându-l în brațe și spuse:

– A fost bătut de ei. A fost groaznic. Era să moară. L-a pierdut pe fratele lui Lady Daphne, în acea călătorie.

Danielle își mușcă buza.

– Îmi pare rău să aud asta...

– Fratele lui Lady Daphne, odihnească-se în pace, nu a murit din cauza lordului Cavendish. Adevărul este că lordul Cavendish a făcut tot ce a putut ca să-l salveze pe conte. A fost o adevărată tragedie.

Ochii lui Mary se umplură cu lacrimi. Își aranjă șorțul.

– Mă bucur că lordul Cavendish s-a întors cu bine, spuse Danielle, încercând să schimbe atmosfera.

– Da, răspunse doamna Huckleberry. A fost un miracol că s-a întors întreg acasă.

– Și fratele lui? L-a vizitat de atunci?

– A, nu, doar în ultimele luni, zise Mary.

– Da, confirmă doamna Huckleberry. El și lordul Cavendish au trăit ca doi burlaci până la nuntă. Când Lady Daphne li s-a alăturat. Dar ce bărbat chipeș el! Amândoi sunt, nu-i așa? Dar numai unul din ei mai e burlac.

Zicând acestea, doamna Huckleberry își mișcă umerii în sus și-n jos.

Danielle încercă să-și oprească un zâmbet. Mary nu-și putu suprima însă zâmbetul și, în scurt timp, amândouă râdeau.

– Acum, *mademoiselle*, pot să-ți aduc ceva? întrebă doamna Huckleberry. Un pahar de vin? Trebuie să-ți fie greu să vii într-o casă nouă și să nu cunoști pe nimeni.

Danielle clipi. Înainte, lucrase cu bărbați. Nici unul nu fusese atât de preocupat de felul în care se simțea ea și, cu siguranță, nimeni nu-i oferise vin.

– Nu, mulțumesc, doamnă Huckleberry. Sunt în regulă. O să mă întorc la treabă.

Se ridică și-și aranjă fusta.

O bătaie în ușă le făcu pe toate trei femeile să întoarcă privirile într-acolo. Domnul Cavendish stătea în prag. Silueta lui impunătoare umplea spațiul și arunca o umbră asupra camerei mici. Danielle făcu un pas în spate.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, spuse el încet, aplecându-se spre toate trei. Aș vrea să vorbesc cu Danielle.

Capitolul 11

– Da' cum să nu, domnule.

Doamna Huckleberyy zâmbi larg, o luă de mână pe Mary și ieșiră din cameră.

Danielle rămase singură cu Cade Cavendish în camera de la subsol. Ea continuă să-și aranjeze fusta, în încercarea de a se preface agitată. Bărbatul își coborî privirea asupra ei. Fusta nu îi era deloc șifonată, dar dacă îi dădea impresia că prezența lui o stânjenea, atunci Danielle ar fi deținut controlul.

– Pot să te ajut, domnule Cavendish?

Zâmbetul lui Cade era unul șmecheresc.

– Din ce mi s-a spus, ai stat în poala mea. Speram c-o să-mi spui Cade.

Danielle se îndreptă grăbită spre ușă, îl trase înăuntru și o închise, pentru ca alții să nu le audă conversația.

– Îmi pare rău, zise el. Am vorbit prea tare?

– Da.

– Asta înseamnă că nu o să-mi spui pe nume?

Zâmbetul îi rămase pe față.

Tânăra își încrucișă brațele la piept și se plimbă în jurul lui.

– Dimpotrivă, o să-ți spun Cade.

– Nu te temi pentru reputația ta?

– Nu în mod special.

Cum va afla mai multe lucruri despre acest bărbat dacă păstra bariere precum numele între ei? Era o idee bună să fie familiari unul cu celălalt. Și, la urma urmei, el venise cu sugestia. Chiar mai bine.

– De ce ai venit aici? întrebă ea, în timp ce se uita în jos, continuând să se prefacă agitată.

– Aici locuiesc. Mă rog, mai degrabă stau aici, spuse el, în timp ce-și curăța de praf vesta albastră.

– Nu, de ce-ai venit *aici*? Să mă vezi? Tânăra nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Pur și simplu.

Cade trecu pe lângă ea și scoase o sticlă de vin dintr-una din cutiile din colț.

– Un an bun. Apropo, de ce ești în bucătărie? Mai și gătești, pe lângă faptul că te pricepi la coafat?

Danielle râse.

– Nu știu să gătesc nimic. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ești aici?

Bărbatul părea să fie ușor de dus cu vorba. Reținu acest amănunt.

– Pentru că îți datorez niște scuze.

Se întoarse cu fața spre ea, cu sticla în continuare în mână.

– Te-a trimis Lady Daphne?

Cade râse.

– Nu. Contrar a ceea ce crezi, nu sunt genul care să primească ordine de la o femeie. Las asta în seama fratelui meu.

Probleme între frați? Reținu și asta. Și poate o mică experiență nefericită legată de femei. Interesant.

– Nu-ți place de cumnata ta? întrebă Danielle.

– O ador. E o femeie minunată, cu sânge albastru. Mie însă nu-mi place domesticirea. Rafe a descoperit însă că i se potrivește.

Danielle se aplecă și își puse palmele pe masă, stând cu fața spre el.

– Pentru ce îți ceri scuze, mai exact?

– Pentru că te-am insultat, te-am tras în poala mea, dacă asta e ce s-a întâmplat de fapt, și pentru că am vorbit de spatele tău. Bineînțeles că am vorbit serios, dar acum, în lumina zilei, îmi dau seama că nu a fost delicat din partea mea să-mi exprim gândul cu voce tare.

Tânăra îl fixă cu privirea. Voia să îl țină în suspans. Voia ca bărbatul să se întrebe dacă scuzele lui funcționau.

– Și dacă nu-ți accept scuza?

Cade studie calm sticla.

– Ar fi păcat, pentru că e singura pe care o s-o primești.

Replica o făcu să râdă.

– Nu ești genul care-și cere scuze, nu?

– O fac atât de rar, că nici nu-ți dai seama.

Cade oftă.

– Atunci de ce ai început acum, cu mine?

– Pentru că ești superbă și sper că o să ai o părere mai bună despre mine, dacă ne cunoaștem altfel. Mai sper și că o să bei cu mine într-o noapte, în curând.

Arătă spre sticla de vin din mână.

Ce? Era superbă? Când îndrăznea să se uite în oglindă, Danielle vedea o femeiușcă prea slabă, cu cearcăne, ochi albaștri care erau prea mari pentru fața ei, și niște gene atât de dese, încât îi fusese greu în trecut să convingă oamenii că era băiat. Bărbatul era ori orb, ori flirta cu nerușinare. Ceva îi spunea că era a doua variantă, dar nu avea de gând să-l lase să vadă că o flatase. Dădea dovadă de îndrăzneală, spunându-i că era superbă și invitând-o să bea împreună.

– Să bem ceva? Unde?

Danielle se ridică, își încrucișă mâinile la piept și îl studie din cap până-n picioare. Avea senzația că bărbatul era obișnuit să-i iasă totul ca pe roate când venea vorba de sexul slab, iar ea, una, nu avea de gând să-i accepte cu una, cu două scuzele sau invitația.

– Poate în bibliotecă? Rafe și Daphne se duc la culcare groaznic de devreme. Proaspăt căsătoriții au tendința asta.

O privi lacom.

Tânăra ridică din sprânceană.

– Nu pari să roșești, *mademoiselle*.

– Niciodată n-am înțeles de ce-ar trebui.

Cade puse sticla pe masă și își sprijini mâinile pe spătarul unui scaun.

– De ce?

Tânăra ridică din umeri.

– Poate pentru că sunt franțuzoaică?

– Nu cred.

O privea cu atenție.

– Atunci, tu de ce crezi? îl provocă ea, încercând să pară relaxată.

– Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că ai văzut prea multe lucruri care te-ar face să roșești. Ai devenit imună.

– Sir, îmi pui la îndoiala principiile?

– Cu siguranță nu.

– Bine. Pentru că trebuie să te avertizez, sunt pregătită să te plesnesc dacă depășești limita.

Una era să flirteze, și alta, să-i permită acestui bărbat să întreacă măsura. O tulbura însă faptul că... părea să-i placă jocul ăsta. Mai exista și o a treia posibilitate. Cade era ori orb, ori flirta cu ea sau... o testa. Dacă era monitorizat de persoane precum generalul Grimaldi, exista posibilitatea să știe că era supravegheat. Ceva îi spunea că bărbatul nu era un naiv, și găsea că schimbul de replici cu el era cea mai mare distracție de care avusese parte de ceva vreme încoace.

– Sună minunat. Bărbatul îi zâmbi, pofticios. Deci, ești de acord?

– De acord cu ce? Să-ți dau o palmă?

Mon Dieu, bărbatul ăsta se abținea vreodată să spună ce gândește? Îi reamintea de ea însăși.

– Nu.

Cade râse. Colțurile ochilor i se încrețiră, și dinții albi îi străluciră.

O dezarmă.

– O să bei cu mine? zise el.

– Știi că nu se cade. Dacă ne vede unul din servitori?

– Te temi c-o să fie geloși?

– Mă tem că o să-i spună lui Lady Daphne.

– Nu-ți face griji. O să-i spun lui Daphne că te-am obligat eu.

– De ce am impresia că între fratele soțului ei și noua servitoare, eu aș fi cea dată afară, dacă ar crede că se întâmplă ceva între noi?

– Cine a spus că s-ar întâmpla ceva între noi?

De data asta, când vorbi, Cade își studia unghiile. Și mai multă nonșalanță. De ce îi plăcea asta lui Danielle atât de mult, dar o și înnebunea, totodată?

Și ea trebuia să fie nonșalantă. Se duse spre rafturile din colț, prefăcându-se că studiază sticlele de vin.

– Știi la fel de bine ca mine că regulile societății sunt legate de percepție, nu de realitate.

– Foarte bine. Dacă îți promit că nimeni nu o să afle, angajați sau stăpâni?

– Nu.

Danielle aruncă cuvântul peste umăr.

– Nu, pentru că nu-mi accepți scuza? întrebă el.

– Îți accept scuza.

Ea continua să se prefacă interesată de sticlele de vin.

– Excelent, răspunse el. Acum sunt pregătit să o ascult pe a ta.

Danielle se bucură că stătea cu spatele la Cade, pentru ca acesta să nu-i vadă șocul. Uimirea și nonșalanța erau dușmani.

– A mea?

– Da.

Se întoarse și îl văzu cu mâinile la spate, așteptând.

– A mea ce? vru ea să știe, punându-și mâna în șold.

– Scuza ta, bineînțeles.

El se rezemă de perete și își încrucișă picioarele.

– Scuza mea față de tine?

Pentru ce avea impresia că îi datora o scuză?

– Da.

Bărbatul clipi încet și un zâmbet plăcut îi apăru pe buze.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai făcut măgar. Deși, trebuie să recunosc, sună mult mai bine în franceză.

Își înclină capul într-o parte. Avea un farmec copilăresc când făcea asta. Mai ales când îi apărea și gropița din obraz. Dar Danielle tot era supărată.

– Nu am de gând să-ți cer scuze, îl anunță ea, pe cel mai dulce ton posibil.

– De ce nu?

Cade păru chiar curios.

– Pentru că nu-mi pare rău. *Ai fost* măgar.

Apoi înjură în franceză, iar Cade ridică brațele în aer, ca și cum s-ar fi predat. Se îndreptă spre ea.

– De ce am senzația că, dacă ar fi fost Rafe în locul meu aseară, acum ți-ai fi cerut scuze?

La naiba cu nonșalanța! De data asta, Danielle chiar își arătă uimirea.

– Dacă se dovedea că erai vicontele, nu mai eram aici acum, ci trebuia să-mi caut alt loc de muncă.

– Ce înduioșător, cred. Deci ai de gând să tolerezi comportamentul deplasat al fratelui unui lord, dar nu și pe al lordului?

– Îl accept de la un burlac și invitat care a băut prea mult, dar nu de la un bărbat căsătorit, care m-a angajat.

– Și mai înduioșător. Foarte bine. Presupun că ar trebui să fiu încântat de faptul că cel puțin mi-ai acceptat scuza. Dar de ce-ai face-o, și mi-ai refuza propunerea de a bea ceva cu mine?

Răspunsul era simplu.

– Pentru că nu am obiceiul să beau cu străinii, în momente nepotrivite.

Bineînțeles că avea de gând să bea cu el. Ar fi fost cel mai bun mod de a-i pune întrebări, în timp ce gura lui ar fi devenit tot mai slobodă. Dar nu trebuia să arate că e nerăbdătoare să bea cu el. Cade era genul de bărbat care nu aprecia când o femeie îi ceda prea repede.

– Cine e străin? întrebă Cade. Mă știi de *ieri*. În plus, cele mai bune băute sunt în momente nepotrivite. Deseori cu oameni nepotriviți.

Danielle își mușcă buza, dar nu-și putu ascunde zâmbetul în întregime. Nu întâlnise niciodată pe cineva ca el. Cel puțin, nu în Anglia. Era din alt film. Era incorigibil. Și era prea chipeș, ca să-i meargă bine. Lui sau ei.

– Mă faci să râd, domnule Cavendish, trebuie să recunosc.

– Excelent. Îți promit că o să te fac să râzi mai mult când o să bem sticla de Madeira, săptămâna asta cândva.

Făcu un pas în față și luă sticla de vin de pe masă.

– O să mă *mai gândesc*, spuse ea în timp ce se îndrepta spre ușă.

– A, am trecut de la „nu" la „o să mă gândesc". Un progres.

Cade îi zâmbi.

Cu mâna pe clanță, Danielle se întoarse ca să-l privească. Dumnezeule, ce bărbat chipeș! Doamna Huckleberry avea dreptate.

– Un refuz ar suna plictisitor. Nu-mi place să fiu plictisitoare.

Cu sticla de vin în mână, Cade făcu o plecăciune.

– Te asigur, *mademoiselle*, că ești departe de a fi plictisitoare.

Capitolul 12

Rafe Cavendish își scoase mănușile, după care le aruncă pe masă, în salonul de citit de la Brook's. Prietenii lui, Derek Hunt, ducele de Claringdon, și Julian Swift, contele de Swifdon, îl priviră în timp ce ofta, trecându-și o mână prin păr.

– Ai avut o zi proastă, Cavendish? întrebă Claringdon, făcându-i semn unui servitor să aducă încă un brandy, pentru prietenul lui.

– O zi al naibii de groaznică, răspunse Rafe. Își trase scaunul lângă prietenii lui și se lăsă pe el.

– De ce? întrebă Swifdon, cumnatul lui.

– De ce crezi?

– Ei bine, dacă istoria are vreun cuvânt de spus, o să presupun că are de-a face cu geamănul tău, spuse Claringdon.

– Exact, răspunse Rafe cu un zâmbet rigid. Cum de ai ghicit?

– Ce a mai făcut Cade de data asta? întrebă Swifdon.

– Tocmai asta e problema. Nu am nici cea mai vagă idee.

– Nu înțeleg, zise Claringdon.

– Nici eu, răspunse Rafe. Cade a venit beat acum două nopți și cu un ochi vânăt.

– Nu pare să fie ceva neobișnuit pentru el, răspunse Claringdon.

– Nu, dar a plecat de la teatru când piesa nu ajunsese nici măcar la jumătate și am avut impresia că se întâlnea cu cineva.

– De ce crezi asta? întrebă Swifdon, preocupat.

Rafe ridică din umeri.

– Se tot uita la ceas, genul ăsta de lucruri.

– Și?

– Și următoarea dată când l-am văzut, era pe șapte cărări și avea ochiul negru, de învinețit ce era.

Swifdon dădu din cap.

– Mereu s-a băgat în probleme.

– Nu în genul ăsta de probleme.

Rafe scoase un ziar din buzunarul hainei și îl aruncă pe masă.

Swifdon îl deschise și îl așeză în fața lor.

– „Vulpea Neagră lovește din nou!" Da, am citit asta ieri. Ce legătură ar avea cu fratele tău...?

– Doar nu crezi că? întrebă Claringdon șocat.

– Ba da, exact asta cred, răspunse Rafe. Cel puțin asta suspectez.

– Cade? Nu a fost întotdeauna pasionat mai degrabă de bătăi în taverne și femei ușuratice decât de așa ceva? spuse Swifdon în timp ce făcea semn spre ziar.

– Ba da, în trecut, zise Rafe. Însă în ultimul timp s-a purtat ciudat. Vă amintiți când ne-a lăsat aici aseară?

– Da, încuviință Claringdon. A spus că se duce la Madama Turlington.

– Exact, răspunse Rafe. Însă, când m-am dus acasă, Cade era deja acolo.

– Acasă?

– Da. Am observat lumina lumânării pe sub ușa camerei lui. Când am bătut, era înăuntru și-și scotea ghetele.

– Omul ăsta are nevoie de un valet, spuse Swifdon.

– L-am întrebat cum de-a venit acasă așa devreme și mi-a spus că i se păruse cea mai bună variantă.

– Adică, a renunțat să meargă la bordel? Tocmai Cade? întrebă Claringdon.

– Exact, răspunse Rafe. Și, gândiți-vă, Vulpea Neagră a apărut din nou în ziare de când a venit Cade în oraș. A fost acuzat de șase infracțiuni în ultimele șase luni. În seara după ce individul era pe un vas și fura bijuterii de la francezi, fratele meu vine acasă cu un ochi vânăt.

– Par niște coincidențe ciudate, nu? interveni Swifdon.

– Mereu am știut că fratele meu nu se rezumă doar la distracții inocente, dar habar n-aveam că are probleme așa mari. Numele false, moartea falsă. Probabil e căutat de autorități în multe alte țări.

– Dacă este adevărat...

Swifdon îl privi atent pe Rafe.

Acesta oftă zgomotos și își coborî vocea.

– Domnilor, mă tem că fratele meu geamăn e Vulpea Neagră. Dacă e adevărat, nu pot să țin lucrul acesta secret. Nici măcar de dragul familiei.

Capitolul 13

Danielle alergă în urma trăsurii, ghetele afundându-i-se în noroi. Niciodată nu era simplu să urmărești pe cineva, însă totul devenea mult mai simplu când erai îmbrăcat în straie bărbătești. În ultimele zile, trecuse printr-o adevărată tortură din cauza fustelor și a bonetelor pe care era nevoită să le poarte când ieșea din casă. Era convinsă că hainele încercau s-o sugrume.

Ieșise din casă sub pretextul că trebuia să rezolve o sarcină. Apoi se furișase pe alee și se schimbase cât de repede putuse, ascunzând rochia și restul hainelor în spatele unui tufiș. Putea doar să spere că hainele vor rămâne acolo. Dacă nu, va fi forțată să se ducă la Grimaldi și să-i ceară lucruri noi, însă asta ar fi fost o situație jenantă.

Acum că purta o cămașa gri largă, pantaloni și ghete, se simțea mai bine decât se simțise toată săptămâna. Faptul că se deghizase în bărbat îi aducea multe avantaje, și unul dintre ele era lejeritatea cu care se mișca în pantaloni.

Traversă în grabă drumul și se lipi cu spatele de peretele unui magazin din apropiere, în timp ce-și aranja borul pălăriei, în încercarea de a se deghiza. Urmărise mulți oameni și, dacă era să-și asculte intuiția, Cade știa, sau cel puțin bănuia, că era urmărit. Se oprea prea des, se uita în jur prea mult. Fie asta, fie încerca să se asigure că nu e urmărit.

Danielle se ținu în urma lui din Mayfair până într-o parte a orașului în care fusese foarte rar. Era un cartier de cocioabe. St. Giles. Cunoștea zonele sărăcăcioase ale Londrei, însă debarcaderele erau mai degrabă locurile unde-și petrecea timpul. Mahalalele erau teritorii necunoscute și deloc sigure pentru o femeie neînsoțită. Un alt avantaj al faptului că era îmbrăcată ca un bărbat. Noroc că știa cum să aibă grijă de ea.

Îl urmări pe Cade pe o alee întunecată și umedă, după o rută mai complicată, care arăta clar că bărbatul avea suspiciunile lui. Se pricepea, trebuia să recunoască asta. Dar ea era mai bună. Se ascunsese pe după fațadele clădirilor și în umbre, păstrând distanța.

Unde se ducea el? Ce făcea? De asta voia Grimaldi ca Danielle să-l supravegheze. Ca să afle cu cine se întâlnea și de ce.

În cele din urmă, Cade se opri în dreptul unei taverne suspecte. Bear's Paw[1]. Intră și își dădu jos pălăria. Danielle așteptă cinci minute, după care îl urmă înăuntru. Nu îi luă mult să îl vadă pe Cade la o masă cu un bărbat oacheș. Se apropie cât de mult putu și se aplecă să tragă cu urechea. Slavă Domnului că avea auzul unui liliac.

–*Bonjour, monsieur* Duhaime, spuse bărbatul, salutându-l pe Cade.

Dacă nu l-ar fi văzut când se așezase, probabil ar fi verificat să se asigure că urmărise pe cine trebuie. De ce îi zicea bărbatul ăsta „Duhaime"? Se așeză pe un scaun aflat mai aproape de ei.

– Ce mai faci, Moreau? întrebă Cade.

– Nu pot să mă plâng. Vrei ceva de băut?

– Refuz eu vreodată ceva de băut?

Moreau râse și chemă chelnerul, care se întoarse cu două halbe de bere.

– Îl ai? întrebă Cade.

–*Oui*, răspunse Moreau.

Danielle se apropie mai mult. Îi făcu semn chelneriței să plece de lângă ea. Se auzi un foșnet, însă hainele lor ascundeau foarte bine obiectul despre care vorbeau. *Maudit!* Nu putea să vadă nimic.

– E originalul? întrebă Cade.

–*Absolument.*

Danielle se prefăcu concentrată să își lege șireturile.

– Și plata? întrebă Moreau.

De data asta, Danielle auzi zgomotul unor monede. Se uită peste umăr la bărbați, dar nu văzu care era suma. Se mișcau pe furiș, ceea ce însemna că nu făceau ceva bun.

– Ai auzit ceva despre Vulpea Neagră?

Danielle clipi repede, iar inima începu să-i bată cu putere. Vulpea Neagră? Se apropie mai mult, ca să audă răspunsul. Scaunul se înclină. Aparent, unul dintre picioare era mai scurt decât celelalte.

[1] Labă de Urs

Danielle era cât pe ce să cadă. Își recăpătă echilibrul prinzându-se cu mâinile de blatul mesei. Prost. Lucrat. Când începu să audă din nou fragmente de conversație, cei doi trecuseră la glume deocheate. *Maudit!* Ratase ce spuseseră despre Vulpea Neagră. În timp ce aceștia vorbeau, Danielle cercetă din privire localul. În scurt timp, chelnerița se întoarse și îi ceru să comande ceva sau să plece.

Abia peste câteva minute, Danielle își dădu seama. În tot acest timp... Cade vorbise într-o franceză perfectă.

Capitolul 14

Cade speră ca băiatul care îl urmărise să nu fi auzit mai multe decât trebuia. Nu era ceva neobișnuit ca oamenii să vorbească franceză, dar nu avea de unde să știe dacă la fel gândea și puștiul acela. Nu părea să fie genul educat, însă Cade trebuia să se asigure că discuția lui nu fusese ascultată. Exista doar un mod să afle. Din păcate, băiatul nu-și dăduse jos pălăria și Cade nu reușise să-i vadă cu atenție fața. Fusese un urmăritor excelent, însă Cade se pricepea mai bine la fugit. Îi dăduse voie băiatului să-l urmărească.

– Îl vezi pe puștiul ăla? îl întrebă pe Moreau în franceză. Cel cu pălărie albastră, din spatele tău?

Moreau aruncă o privire spre acesta.

Cade îi făcu cu ochiul prietenului său, care se prinse de planul lui. Băiatul se prefăcea bine că este un simplu client al tavernei.

– *Oui*, răspunse Moreau.

– Pare a fi puternic, sănătos, continuă Cade în franceză. Ce-ai spune să-l luăm la întrebări?

Băiatul întoarse ușor capul, dar rămase locului.

– Adică să-l ducem în port? întrebă Moreau.

– Da. Nu o să-i pese nimănui de aici dacă îl târâm afară în țipete și lovituri, continuă Cade. E posibil să facem niște bani în seara asta.

Îi făcu din nou cu ochiul prietenului său, și Cade își împinse scaunul în spate, lăsându-l să izbească podeaua de lemn, pentru a atrage atenția puștiului.

Când Cade se ridică și se întoarse spre acesta, băiatul deja dispăruse, pe nesimțite. Cade se uită în jur. Nu-l zărea pe nicăieri. Ușa batantă de la intrare se balansa încă, semn că fusese de curând folosită. Alergă în stradă. Era goală, cu excepția unor copii care se jucau prin apropiere, a unui câine bolnav și a unui bețiv, care dormea în fața unei uși. Oricine ar fi fost puștiul, era bun. Mai bun decât crezuse Cade. Avea intenția să îl ia de guler și să îl ducă pe o alee, ca să obțină

niște răspunsuri. Cade află ce voia să știe. Băiatul, oricine ar fi fost, știa franceză. Urmăritorul lui nu era un puști englez.

Danielle își impuse să nu alerge înapoi în Mayfair. Cade o văzuse. Faptul că el vorbea franceză nu era ceva ieșit din comun. Danielle știa deja că el înțelegea limba. O intrigă însă de felul în care vorbea. O și surprinse, în același timp. Vorbea cu ușurința unui nativ, ceea ce majoritatea englezilor nu reușeau. Era evident că acesta petrecuse ceva timp în țara ei de baștină. O perioadă considerabilă, dacă nu se înșela, iar *acest* lucru era cu adevărat interesant.

Care era povestea lui? Bărbatul voia ca oamenii să creadă despre el că e fratele pierde-vară al unui viconte proaspăt căsătorit, însă era mai mult de atât. Voia să afle tot. Cum ar fi, de ce, *au nom de Dieu*, vorbea despre Vulpea Neagră cu un francez? Grimaldi avusese mereu suspiciuni legate de el.

Cade fusese conștient că era urmărit și, mai rău, știuse că era ea (sau pușt iul care se prefăcuse că e) și spusese toate acele lucruri în franceză tocmai ca să-i transmită și ei asta. Nu avea nici un gând să scoată un băiat dintr-o tavernă și să-l târască la docuri. Danielle știa că bărbatul nu vorbise serios, dar nici nu putea risca să i se afle identitatea. Nu ar fi avut nici o explicație dacă bărbatul ar fi descoperit că tocmai camerista cumnatei lui îl urmărea prin oraș. Îmbrăcată în băiat!

Slavă Domnului că hainele ei erau acolo unde le lăsase. Se îmbrăcă repede și cu ușurință, după ce exersase în camera ei, noaptea trecută. Acum știa sigur că domnul Cavendish avea secrete pe care ea voia să le descopere cu disperare.

Capitolul 15

Cade își bagă cheia în încuietoarea ușii din față a casei lui Rafe. Scânci. Zgomotul avu ecou în hol și sună ca o afurisită de rachetă, în tăcerea nopții. Era cu mult trecut de miezul nopții, iar locul era întunecat și învăluit în liniște. Mai mult ca sigur că trezise toată casa.

Nu ajunsese prea departe azi. Era sigur că Moreau avea mai multe informații legate de ce știau francezii despre Vulpea Neagră. Și nu scosese nimic de la el. Nu reușise nici să-l găsească pe bărbatul care îl lovise. După ce plecase de la tavernă, se dusese în speluca lui preferată, uitându-se după puști. Băiatul care îl urmărise la Bear's Paw cu siguranță nu era bărbatul care îl atacase la teatru, însă nu avea nici un dubiu că puștiul lucra pentru acesta.

Cade nu reușise să afle cine îl urmărise și de ce. Se blestemă pentru a suta oară fiindcă băuse atât de mult, încât își pierduse cunoștința. La naiba! Ar fi trebuit să-l târască pe bărbat pe o alee și să încerce să-l reînvie.

Cade traversă foaierul întunecat. Mâna lui era pe balustradă când o voce feminină seducătoare i se adresă.

– O noapte prelungită?

Danielle. Bărbatul zâmbi în întuneric, după care se întoarse spre ea.

– Mă așteptai?

Tânăra ieși din umbră, de sub scări.

– Mă duceam să beau ceva.

– Ce-ar spune fratele meu dacă ar afla că-i bei vinul?

Danielle îi aruncă o privire provocatoare.

– O să mă pârăști?

– Nu și dacă împarți.

Purta aceeași rochie albă în care o văzuse ziua trecută, însă părul îi era prins într-un coc lejer și câteva șuvițe îi cădeau pe umeri.

– Cum rămâne cu Madeira promisă?

– E amuzant că pomenești de asta. Sticla e în bibliotecă. Vrei să mi te alături?

În loc de răspuns, ea îi întinse brațul. Cade îi luă mâna și i-o puse pe mâneca lui, escortând-o pe coridor până în bibliotecă. Deschise ușa încet, o trase înăuntru și o închise. O conduse spre un scaun, unde Danielle luă loc. Apoi se duse să aprindă o lumânare de pe o masă din apropiere, după care se îndreptă spre un raft mai îndepărtat și scoase o sticlă de vin din spatele cărților.

– Nu glumeai când spuneai că ai ascuns sticla.

Bărbatul îi zâmbi.

– Nu puteam să risc ca o servitoare eficientă să o găsească și să o pună înapoi în bucătărie. Poate Mary?

Cade luă două pahare de vin din bufet. Scoase dopul și turnă lichidul de un roșu-închis, după care se întoarse la Danielle. Îi oferi un pahar.

Tânăra luă o gură.

– E destul de bun.

– Mai bun decât vinul de Porto?

– Nu știu. Ai apărut înainte să apuc să-l gust.

– Dacă n-aș ști mai bine, m-aș întreba dacă mă așteptai pe mine.

Danielle râse.

– Nu te flata singur, domnule Cavendish.

Bărbatul își înclină capul.

– Jumătate din ziua mea ar fi distrusă dacă nu m-aș mai flata singur.

– De ce n-am nici un dubiu legat de asta, oare?

Tânăra se lăsă pe spate, luă o gură de vin și oftă.

– Ai avut o zi lungă? întrebă el.

– Nu mai lungă decât altele, spuse ea, pe un ton care părea obosit.

– De ce porți hainele astea?

Cade se uită la el însuși. Purta aceiași pantaloni de lână, aceeași vesta ieftină Burgundy și aceleași ghete roase cu care fusese îmbrăcat toată ziua. Hainele pe care și le permitea *monsieur* Duhaime.

– Ce vrei să spui?

Era mai bine să facă pe tontul decât să dea explicații.

– Nu știu. Pari îmbrăcat un pic necorespunzător pentru un salon din Mayfair.

Bărbatul ridică paharul în lumina focului.

– Prefer să-mi găsesc distracțiile în părți ale orașului din afara Mayfairului.

Danielle ridică și ea paharul.

– O să beau pentru asta. Luă o gură de vin. Ce crezi că ar spune fratele tău dacă ne-ar găsi aici?

Cade își întinse picioarele lungi și își rezemă capul de scaunul de lângă al ei. Danielle nu îl certă pentru asta. Un progres.

– Nu am nici un dubiu că ar exista certuri. Poate o morală. Nu-ți face griji. Totul ar fi îndreptat spre mine, nu spre tine.

– Și Lady Daphne? întrebă Danielle.

Bărbatul mormăi.

– Ar fi, fără doar și poate, jenată de comportamentul scandalos și incorigibil al cumnatului ei.

– Incorigibil? Scandalos? Așa ești văzut?

– Nu ți-ai dat încă seama?

– A, știam deja, doar că nu mi-am dat seama că așa te-ai descrie.

Cade fu impresionat de sinceritatea ei.

– Niciodată nu am depus prea mult efort să par ceea ce nu sunt.

– Și anume?

– Și anume un gentleman onorabil.

– Nu ești onorabil?

– Mă gândesc că am oarece onoare, dar nu genul care te face să devii viconte.

– Ca fratele tău?

– Exact ca fratele meu.

Danielle se întoarse cu fața spre el, rezemându-și cotul de spătarul scaunului. Cu cealaltă mână învârtea vinul din pahar.

– De ce sunteți fratele tău și cu tine așa de diferiți?

Cade își rezemă capul de scaun și închise ochii.

– Asta e o întrebare de 100 000 de lire.

– Atât de mult?

Cade deschise din nou ochii și întoarse capul spre ea.

– Da, și chiar mai mult. Nimeni nu știe, draga mea, dar toată lumea întreabă.

–Tu știi? întrebă Danielle, studiindu-l cu o intensitate care îl făcu să se simtă agitat.

Cade se aplecă din nou în față, uitându-se la umbrele de dincolo de lumina lumânării.

– Da.

– Atunci care e răspunsul?

Cade se strădui să-ți ascundă încordarea cu care ținea paharul. Nu s-ar fi cuvenit să se spargă în strânsoarea lui. Și mai mult sânge. Ar fi fost o mizerie de curățat. Și deja ajunsese atât de departe cu frumoasa servitoare. Dar de ce îl întreba despre fratele lui, dintre toate subiectele posibile?

– E... complicat.

– Lucrurile complicate nasc cele mai bune povești.

Cade își trecu mâna prin păr.

– Eu și Rafe... Noi nu am crescut așa.

Arătă spre cameră.

– Adică într-o casă ca asta?

– Da. Sau ca Mayfair. Cu servitori. Nu am moștenit vreun titlu.

– Da, Mary a pomenit ceva despre asta.

– Rafe s-a înrolat în marină când era tânăr și a muncit ca să avanseze. A muncit din greu, onest și a luptat pentru fiecare lucru pe care îl are. A câștigat fiecare bucățică din ce are, rangul de viconte și restul.

– Și tu?

– Eu? Eu sunt doar fratele bun de nimic, care trăiește de pe urma norocului geamănului meu.

Cade avea impresia că Danielle putea vedea prin el, că își dădea seama de lipsa lui de sinceritate.

– *Est-ce vrai?*[1] spuse ea încet.

– Da, e.

Bărbatul se ridică și îi luă paharul. Apoi se duse spre bufet, ca să umple din nou ambele pahare.

– Acolo ai fost în seara asta? Trăiai de pe urma averii fratelui tău?

Cade ezită, apoi se întoarse spre ea, cu un zâmbet.

– Bineînțeles.

---

[1] E-adevărat? (în limba franceză, în original)

– Și ce părere are fratele tău despre tine?

– Relația noastră e tensionată.

De ce îi spusese asta? De ce îi dezvăluia unele lucruri? Niciodată nu vorbise cu nimeni despre problemele lui, nici măcar cu cei mai apropiați doi prieteni. Își făcuse o regulă din asta. E adevărat că nimeni nici nu îl întreba vreodată ceva, dar nici el nu spunea nimic.

– Mereu mi-am dorit să am o soră, spuse Danielle. Pare prostesc, dar, când eram mică, mă prefăceam că am o soră geamănă.

Bărbatul se încruntă. Se prefăcea că are o soră geamănă? Era surprins. Din nou. Se trezi așteptând cu nerăbdare următoarele cuvinte din gura ei. Asta nu se întâmpla niciodată cu femeile pe care încerca să le seducă.

– Cum făceai asta? întrebă el.

– Mă uitam în oglindă, răspunse ea. Era ridicol, dar și amuzant. Nu pot să-ți zic de câte ori mi-am dorit să nu fie doar un joc. Am vrut o soră cu care să mă joc, cu care să vorbesc. Danielle oftă. Și să fie de aceeași vârstă cu mine, să arate la fel. Pot doar să-mi imaginez cât de apropiate am fi fost. Nu pot să-mi imaginez cât de diferită ar fi fost viața mea dacă aș fi avut pe cineva pe care să mă bazez. Sau pe cineva pentru care să-mi fac griji.

– Habar n-ai cât greșești.

– Greșesc?

Danielle dădu din cap.

Bărbatul se îndreptă din nou spre scaun. Îi dădu paharul pe care i-l umpluse din nou.

– Ai grijă ce-ți dorești.

Danielle luă din nou o gură.

– De ce spui asta?

Cade se așeză, mai aproape de ea de data asta. Tânăra mirosea a lavandă. Bărbatul se aplecă spre ea, gura lui fiind la doar câțiva centimetri de a ei.

– Nu putem să vorbim despre altceva? Cum ar fi despre cât de perfectă e gura ta.

Tânăra păru luată prin surprindere, dar Cade bănui că era de la vin. Bărbatul își aminti că Danielle nu se jena ușor.

– A, nu, răspunse ea, îndepărtându-se de el. Nu o să mă păcălești cu vin, pentru ca după aia să încerci să mă săruți.

– Nu?

Cade clipi, deoarece era exact ce plănuise să facă.

– Nu.

– Poți să-mi spui de ce nu? întrebă el, neafectat. Niciodată nu se lăsa afectat.

– Pentru că e cu mult sub nivelul abilităților tale.

– Serios?

Clipi și mai mult. Trebuia să înceteze să se poarte ca un idiot.

– Un maestru ca tine poate să găsească un mod mult mai bun de a seduce o femeie decât să-i ofere un pahar de vin și să se așeze prea aproape de ea, pe canapea.

– Oare pot?

Putea?

– Ai dubii în privința abilităților tale?

Cade se scărpină în creștet. În toți anii în care sedusese femei, cărora le pierduse numărul, niciodată nu întâlnise pe cineva care să inverseze rolurile atât de subtil. Era chiar atât de evident? Venise momentul să schimbe tactica.

– Vrei să spui că nu dorești să mă săruți?

– Nu fi nerăbdător. Nu ți se potrivește.

Nerăbdător? Nimeni nu îl mai descrisese vreodată așa.

– Foarte bine, *mademoiselle*. Spune-mi atunci ce-ai vrea.

– Aș vrea să îmi răspunzi la întrebare.

Întrebare? Îi pusese o întrebare?

– Care anume?

– Ți-am spus că voiam o soră și tu ai zis „Ai grijă ce-ți dorești". Apoi te-am întrebat de ce ai spus asta.

A, la asta se referea! Cade se încruntă. Danielle încă voia să vorbească despre asta? Foarte bine. Cade studie lichidul din pahar.

– Adevărul este că fratele meu nu are încredere în mine.

– I-ai dat vreun motiv?

Femeia asta avea tendința să pună întrebări exploratoare. Era ca și cum știa exact ce să spună ca să-i facă o gaură în armură. Cade se gândi la ce-i spusese Tomlinson. „Doar nu se întâmplă să fii tu Vulpea Neagră, nu?" Cade știa că Rafe îl suspecta. Știuse asta din

clipa în care Rafe văzuse ziarul în club, în urmă cu două zile, și îl privise suspicios.

–O groază, șopti el.

Capitolul 16

– Zi-mi unul, îi șopti și Danielle.

Era un joc periculos, să-l întrebe pe Cade Cavendish care erau secretele lui. Stomacul i se încordă. Bărbatul nu avea să dezvăluie nimic fără să îi ceară și ei ceva asemănător. Va trebui să se expună în fața lui.

Își reaminti că avea o treabă de făcut. Grimaldi voia să știe de ce oaia neagră a familiei era în Londra. Cu cine se întâlnea și de ce? Până la urmă, fusese trimisă în această casă cu un motiv. Nu ca să fie fascinată de ochii albaștri ai bărbatului și de parfumul lui, un amestec de fum de lemne și săpun. Nici de felul în care își înclina capul spre ea și îi privea buzele. Nici de gropița fermecătoare din obrazul lui. *Mon Dieu*, toate astea n-o ajutau deloc.

– Am fost plecat ani întregi, spuse Cade. Până m-am întors în Londra anul trecut, fratele meu a crezut că sunt mort.

– Mort? Cuvântul o șocă. Se îndreptă puțin de spate. De ce?

Luă o altă gură de vin, încercând să proceseze această revelație.

Cade se întinse și îi trasă linia decolteului cu vârful degetului.

– Să spunem că, la ce fac eu, uneori e mai bine să fiu mort.

– Ce Dumnezeu înseamnă asta?

Însă cuvintele ei ieșiră grăbite și bălmăjite, din cauza atingerii lui.

– Nu am fost mereu de partea corectă a legii, zise el, în timp ce degetul îi trasa vena de la gât spre ureche.

Danielle închise ochii. Bărbatul știa unde să atingă o femeie. Nu-și imaginase vreodată că o simplă atingere a lobului urechii ar fi atât de plăcută.

– Ce-ai făcut? șopti ea.

– A, doar nu o să-mi dezvălui toate secretele, *mademoiselle*. Nu fără un mic imbold.

– Ce fel de imbold?

Cade se aplecă și-și puse paharul pe masa din spatele ei.

– Aș putea cere un sărut, dar aveai dreptate în privința mea, șopti el, gura fiindu-i la doar câțiva centimetri de ai ei.

– Cum? Când?

Privirea lui o fascina.

– Când ai spus că nu o să încerc să te seduc cu vin, pentru ca apoi să încerc să te sărut.

– N-o s-o faci?

De ce o dezamăgea vestea?

– Nu. Nu sunt genul care încearcă. Prefer acțiunea.

O luă în brațe, gura lui plutind deasupra gurii ei.

Lui Danielle aproape îi scăpă paharul din mână, însă Cade îl prinse și îl puse pe masă. Avea s-o sărute, nu? De ce nu o făcea? Lui Danielle îi venea să plângă.

– Când o să te sărut, o să vrei asta și nu o să aibă nimic de-a face cu vinul.

Cade se îndepărtă de ea și se așeză confortabil la locul lui, din nou, cu o expresie arogantă pe chip.

Își dădea seama că tânăra era dezamăgită. Danielle știa și ea asta. Era evident, după zâmbetul larg de pe fața lui. Tânăra încercă să-și aranjeze fusta și să pară neafectată, dar cât de mult își dorea sărutul lui.

– De ce te-ai întors? De ce ești aici? întrebă ea, în încercarea de a-și distrage ei înseși atenția.

– Domnișoară LaCrosse, va trebui să faci mult mai mult decât să mă ademenești cu aproape-un-sărut, ca să îți răspund la *această* întrebare.

Cade se ridică, îi făcu cu ochiul și ieși din cameră.

O oră mai târziu, Danielle se băgă în pat și se gândi din nou la conversația cu Cade. Bărbatul avea multe secrete, își spunea tocmai ea, care avea destule. Bărbatul părea rușinat de faptul că fratele lui era viconte. Deși păreau să-i placă lucrurile de calitate pe care i le oferea noua viață a fratelui său, ceva tot nu era pe placul lui.

Acel aproape-un-sărut fusese îndeajuns cât s-o încingă. Partea cea mai șocantă era că atunci când Cade îi spusese că va fi nevoie de mai mult de atât ca să îl facă să răspundă la celelalte întrebări,

primul ei gând a fost să-l întrebe ce anume. Și apoi s-o facă. Bărbatul era provocator. I-ar fi făcut plăcere să dea săruturi la schimb pentru secrete. De fapt, ar fi putut face un joc. Oh-la-la!

Danielle bănuia însă că bărbatul plecase pentru că-i pusese întrebări care îl făcuseră să se simtă incomod. Pe viitor va trebui să fie mai puțin directă.

La ușă se auzi o bătaie, care îi întrerupse gândurile. Încet. Ușor. Inițial, crezu că își imagina. Dar se auzi însă din nou, urmată de vocea lui Mary.

–*Mademoiselle?*

Danielle aprinse lumânarea de pe noptieră, dădu la o parte pătura și se grăbi spre ușă. Mary stătea pe hol în cămașa de noapte.

– Mary? E totul în regulă?

Mary încuviință.

– Da. Da. Dar m-am gândit că am putea...

Fata părea puțin timidă. Își lipi un picior gol de celălalt și își strânse mâinile laolaltă.

– Să vorbim puțin.

Danielle clipi.

– Să vorbim?

– Da.

Fața cu pistrui a lui Mary părea plină de speranță.

– Bineînțeles, răspunse Danielle, amintindu-și de manierele ei. Cele pe care mama ei încercase să i le insufle înainte ca întreaga ei lume să se schimbe.

– Intră.

Danielle făcu un pas în spate, ca să-i facă loc tinerei.

– Dumnezeule, exclamă Mary în timp ce se îndrepta spre fereastră și se așeză pe scaunul din apropiere. Ai propriul tău scaun și șifonier. Și o măsuță de toaletă! Și un birou!

– Da. Tu nu ai?

Mary dădu din cap.

– Nu. Eu stau în camera din capătul holului, cu Molly, și nu avem decât două paturi și câteva cârlige pentru rochiile noastre.

– A, răspunse Danielle, nefiind sigură ce altceva să spună.

–Servitoarele nu primesc birou și scaun în camere. Presupun că oricum nu contează. Ce-am face cu un birou elegant ca ăsta? Nu e ca și cum știm să scriem.

Danielle închise ușa cu atenție și se așeză pe marginea saltelei, cu fața spre Mary.

–Nu știi să scrii?

–Nu. Mă rog, știu să-mi scriu numele, dar cam atât.

Danielle nu-și putea imagina să nu știe să scrie. Tatăl ei, minunatul ei tată francez, o învățase. Fusese profesor de engleză și o întâlnise pe frumoasa ei mamă în timpul călătoriilor din tinerețe prin Anglia. Mama fugise cu el, își scandalizase familia, agitase apele, sau cel puțin asta îi spusese mătușa ei, Madeline. Cei doi se duseseră în Franța și trăiseră acolo până când tatăl ei fu ucis. Pe mama ei o închiseseră, iar Danielle se trezise aruncată pe străzi.

Încercase s-o găsească pe mătușa Madeline, însă aceasta călătorea. Aflase că mama ei fusese trimisă înapoi în Anglia, ca prizonieră, pentru uciderea soțului ei. Fusese trimisă în schimbul unui prizonier francez. Danielle trebuia să ajungă în Londra ca să vorbească cu judecătorul. Îl văzuse pe bărbatul care-i omorâse tatăl și îi aflase și numele peste câțiva ani. Lafayette Baptiste. Își petrecuse toată viața vânându-l. Știa că era marinar, căpitanul unui vas. Îl localizase la docuri, îi găsise vasul și îl urmărise. Îi știa toate secretele.

Apoi fusese găsită de Grimaldi, care îi oferise o altă viață în schimbul faptului c-o salvase de la închisoare din cauza acuzației de contrabandă. Nu era toantă. Îi acceptase oferta. Grimaldi îi oferise antrenament, abilități, o poziție respectabilă și, cel mai important, îi promisese să o ajute pe mama ei.

Și asta și făcuse. Grimaldi era un bărbat de cuvânt. Poate singurul bărbat în care putea avea încredere. Îi trecu prin minte o imagine cu Cade Cavendish. Nu, nu putea avea încredere în Cade. Acesta o considera doar o față drăguță dintr-un șir lung de femei pe care voia să le seducă. Cu toate astea, îi răspunsese la întrebări. Și Danielle bănuia că lucrul acesta îl răscolise.

–*Mademoiselle?* șopti Mary, aducând-o pe Danielle cu picioarele înapoi pe pământ.

Danielle îi zâmbi fetei.

– Trebuie să-mi spui Danielle.

Zâmbetul lui Mary se lărgi. Un zâmbet fermecător, cu strungăreață.

– Mulțumesc, *madam*... adică, Danielle. Mulțumesc.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, Mary. Acum zi-mi, despre ce vrei să vorbim?

Mary se înroși.

– Spune-mi.

Danielle își îndoi picioarele sub ea și se aplecă spre Mary, nerăbdătoare să audă ce anume o făcuse pe fată să înroșească așa adorabil.

Mary inspiră adânc.

– Of, Danielle, ești atât de sigură pe tine, și părul tău e așa bine aranjat, și ești așa minunată și...

Danielle ar fi roșit dacă era genul care să facă asta.

– E drăguț din partea ta, dar nu cred că...

– Nu nega. Am văzut cum se uită servitorii la tine și cum se uită domnul Cavendish la tine și...

– A, nu, nu, nu! Sigur te înșeli. Domnul Cavendish se uită la mine?

Dumnezeule, nu putu să nu întrebe.

– Ca și cum nu-și poate lua ochii de la tine, oftă Mary, cu o expresie visătoare.

Danielle clipi. Era posibil ca această veste să fie adevărată.

– A, dar eu...

– Ești atât de bună, de educată, și ai niște maniere fine, și...

Lui Danielle i se formă un nod în gât. Niciodată nu i se spusese așa ceva. Bună? Nu era în general un lucru la care să aspire. Era firesc să se poarte frumos cu oamenii. Cine ar vrea să fie rău? În plus, cât de bună era, când îi mințea pe toți acei oameni, îi făcea să creadă că era menajeră, în timp ce-l spiona pe fratele angajatorului ei?

Educată? Poate. Dacă era adevărat, se datora părinților ei. Tatăl ei o învățase franceza și mama o învățase engleza literară. Iar ea învățase accentele mai puțin rafinate ale ambelor limbi.

În ceea ce privea manierele fine, trebuia să-i mulțumească mamei ei. Iar mătușii Madeline trebuie să-i fie recunoscătoare pentru că îi arătase cum să coafeze și cum să aleagă haine și să aibă un stil la modă, cu toate că avea puțin timp pentru asta. Și bineînțeles

că învățase de la cele mai populare cameriste ale Londrei. Această poziție, din casa lui Lady Daphne, era o nouă lume pentru ea una, o lume care, spre surprinderea ei, îi plăcea. Chiar și așa, era drăguț din partea lui Mary să îi facă toate acele complimente.

– Ești perfectă, continuă Mary.

Danielle dădu din mâini, ca s-o facă pe fată să nu mai spună și altceva.

– Acum stai un pic, sunt departe de a fi perfectă.

Danielle râse. Dacă ar fi știut Mary câte imperfecțiuni avea. Se simțea vinovată. Își mușcă buza.

– Mie îmi pari perfectă, insistă Mary. Voiam să te întreb dacă poate ai lua în considerare să....

Fata roși din nou. Ezită.

– Da? întrebă Danielle.

– Dacă poate ai lua în considerare să îmi dai niște sfaturi.

Danielle se dădu în spate, cu mâna la piept.

– Sfaturi?

– Da. Vezi tu, îmi place de un băiat și...

– Un băiat?

Mary zâmbi și încuviință.

Danielle o lovi în joacă cu umărul.

– Îl cunosc?

Roșeața din obrajii lui Mary se intensifică.

– E... Trevor.

– Trevor? Servitorul?

Mary încuviință.

– Îți place de Trevor?

– Este atât de înalt și de chipeș, și s-a purtat atât de frumos cu mine.

Mary oftă din nou, cu o privire visătoare.

Danielle se gândi la servitorul dezirat. Avea peste doi metri, părul blond-alb, ochi albaștri șterși și mulți pistrui, ca Mary. Era adorabil faptul că menajera îl plăcea.

– Ce fel de sfaturi vrei?

Danielle nu-și imagina cum ar fi putut s-o ajute. Când era vorba de cineva care plăcea pe altcineva, avea prea puțină experiență în domeniu.

– Mă gândeam că poate mă poți ajuta cu părul.

Danielle răsuflă ușurată.

– Sigur că da, cu plăcere. Ai un păr minunat.

Fata își atinse împletitura din jurul capului.

– Am observat că ai o sticluță de parfum.

Făcu semn spre măsuța de toaletă.

Danielle se uită și ea în acea direcție. Bunica ei franțuzoaică i-o dăduse. Lavandă.

– Pot să te ajut cu părul și sunt mai mult decât fericită să împart puțin din parfumul meu, dar...

– A, nu. Mary dădu din cap și deveni palidă. Nu aș îndrăzni niciodată să-ți cer parfumul tău. Speram că o să vii cu mine să mă ajuți să-mi aleg un parfum. Am strâns bani și am în sfârșit destui cât să-mi cumpăr. Vreau un parfum care să îl înnebunească pe Trevor de dorință.

– Să îl înnebunească?

Danielle o privi pe fată. Vorbea serios.

– Da. Doamna Huckleberry spune că parfumul îi poate înnebuni pe bărbați. Mai ales parfumul franțuzesc.

Danielle se gândi o clipă la asta. Părea ceva ce ar spune o menajeră. O franțuzoaică rareori umbla fără să se dea cu parfum. Probabil englezii se hotărâseră că acesta era secretul pentru a atrage atenția unui bărbat. Cel puțin această englezoaică așa gândea.

– Pot să te ajut cu părul și poate și cu parfumul, dar de ce crezi că știu atât de multe despre bărbați?

– Nu ți-a plăcut niciodată de un băiat până acum?

Un băiat? Îi trecu prin minte o imagine, la care nu se gândise de aproape un deceniu. O imagine cu un băiat, și o noapte, și un act incomod, care nu îi plăcuse deloc, mâini plimbărețe, transpirație și gemete. Se înfioră.

– Nu pot să zic că mi-a plăcut.

– Nu-ți place de domnul Cavendish?

Imaginea privirii captivante a lui Cade Cavendish înlocui amintirea rea.

– Dar domnul Cavendish nu e un băiat, e un bărbat. Cum spuse asta, regretă. Adică, ce vreau să spun e că...

– Nu trebuie să te explici. Mary încuviință. Sunt de acord.

– Dar nu știu dacă aș spune că îmi place de el.

– Este foarte chipeș.

– Da, e, încuviință Danielle.

– Și are un corp plăcut, continuă Mary.

– E adevărat.

Danielle nu putea nega asta.

– Și este atât de fermecător.

– Fermecător e cuvântul potrivit, încuviință Danielle.

Mary își puse mâna mică pe a lui Danielle, iar aceasta din urmă o lăsă.

– Nu m-am priceput niciodată la matematică, *mademoiselle*, dar când pui toate lucrurile astea laolaltă, obții un exemplar reușit de bărbat, unul de care merită să-ți placă.

Danielle râse. Dumnezeule! Ce era asta? Nu avea cum să fie. Chicotise? Când mai chicotise, în toată viața ei?

– Ai dreptate, Mary, nu am cum să te contrazic.

Mary zâmbi, o împinse cu cotul și cele două râseră din nou. Era ciudat, dar confortabil să împărtășească secrete cu Mary.

– Te ajut cu plăcere, spuse Danielle, în timp ce o mângâie stângace pe Mary pe mână.

Mary o strânse de mână.

– Danielle, îți mulțumesc atât de mult. Mă bucur tare că suntem prietene.

Prietene? Cuvântul răsună in mintea lui Danielle.

– Prietene?

Îl rosti fără să se gândească la asta.

– Suntem prietene, nu?

Danielle se gândi la răspuns. Asta însemna să ai un prieten? Senzația asta de distracție și că aparții cuiva, pălăvrăgitul și împărtășirea secretelor? Asta însemna să fii prieten? Nu mai avusese un prieten vreodată. Fusese singură la părinți, nu mersese niciodată la școală cu alți copii de vârsta ei și apoi începuse să lucreze pe vase și să se prefacă a fi băiat. Nu-și putuse face prieteni în acea perioadă. Nu își împărtășise secretele cu nimeni. Cu excepția lui Robert, iar acesta plecase la scurt timp după acea noapte groaznică pe care o petrecuseră împreună.

– Da, răspunse ea, cu un zâmbet larg. Da, Mary, suntem prietene.

– Mă bucur atât de mult. Mary se ridică și se îndreptă spre ușă. Poate după ce mă ajuți să îl seduc pe Trevor, o să te ajut să-l seduci pe domnul Cavendish.

Capitolul 17

Danielle își petrecu următoarele zile făcând multe activități. Dimineața, îi servea lui Lady Daphne micul dejun. Apoi le învăța pe Mary și Molly să citească. După asta, o ajuta pe Lady Daphne să se îmbrace și îi aranja părul, pentru vizitele pe care le avea programate după-amiaza. Mai târziu, îi pregătea hainele și bijuteriile, pentru baluri, invitații la operă sau cine. Cât Lady Daphne era plecată, dacă Mary nu avea treabă, Danielle o învăța pe fată cum să-și aranjeze părul și îi răspundea la multele întrebări despre Franța. Danielle își ocupa zilele cu o rutină confortabilă.

Spre surprinderea ei, își dădu seama că începuse să țină la Mary și la doamna Huckleberry în doar câteva zile. Mary o întreba cum îi mersese ziua, îi păstra felii de tort dacă nu lipsea când era servit acesta și îi răspundea la întrebări despre casă. Dacă Mary nu știa răspunsul, atunci intervenea doamna Huckleberry. Menajera se dovedi a fi un aliat deschis. Cele două erau mai prietenoase decât orice persoană pe care o cunoscuse Danielle. Erau prietenoase și încrezătoare. Un nod i se strângea lui Danielle în piept de fiecare dată când se gândea la asta.

Celălalt lucru care o surprinse a fost cât de mult îi plăcea să petreacă timp în compania lui Lady Daphne. Înainte să ajungă în acea casă, Danielle presupusese că Lady Daphne avea să fie o aristocrată răsfățată, răzgâiată și exigentă, căreia nu-i păsa decât de haine și păr. Mama lui Danielle îi spusese povești despre genul acesta de doamne, în preajma cărora crescuse.

Însă Lady Daphne se dovedi a fi opusul. Vicontesa își petrecea timpul dând o mână de ajutor la un orfelinat. Nu îi păsa prea mult de adunările sociale și părea să participe la astfel de evenimente doar din obligație. Prefera să-și viziteze prietenii și rudele, voia să petreacă cât mai puțin timp cu hainele și părul, și era interesată de viețile

servitorilor ei. Era bună, prietenoasă și minunată, exact cum spuse-se Mary.

Danielle își dădu seama că ea, Mary, doamna Huckleberry și Lady Daphne puteau vorbi și râde ca niște prietene. Cuvântul încă îi părea străin lui Danielle, însă se obișnuia cu el pe zi ce trecea. Însă mereu era urmărită de gândul că, într-o zi, în curând, va trebui să-i lase pe acești oameni și această viață. Vor afla că fusese falsă? O vor urî pentru asta?

Spre mâhnirea ei, Danielle nu îl mai văzu pe Cade deloc. Nu mai încercase să îl urmărească, după primul eșec, așa că se concentră pe trasul cu urechea. Însă bărbatul stătea în oraș până târziu, dormea până la prânz, mânca, se îmbrăca și pleca. Nu prea avea ce să asculte, iar Danielle devenea din ce în ce mai frustrată.

Pe lângă zilele ei pline, seara, în timp ce Lady Daphne și lordul Cavendish participau la evenimente sociale, Danielle își vizita mama. În acele momente de liniște, după ce mama ei adormea și o asculta respirând profund, Danielle avea ocazia să se gândească la întâlnirea ei cu Cade. Fusese surprinsă de conversația lor din bibliotecă. Păruse deschis și sincer cu ea, până când se închisese și nu îi mai răspunsese la întrebări. Își reluă masca lui fermecătoare, și apoi nu făcu decât să îi ofere mai mult vin și să o tachineze.

De ce nu o sărutase? Nu putea spune cu sinceritate că nu i-ar fi dat voie, în cazul în care ar fi încercat. Bărbatul ar fi putut ispiti până și o sfântă. Însă dacă nu bea vin și nu stătea în aceeași cameră cu lumină romantică, cu un bărbat chipeș alături, Danielle își dădu seama că îi era mai bine. Tânăra bănuia că bărbatul se bucura de reputația lui de crai mai mult decât o merita, de fapt. Sau poate se gândise că era mai bine să nu se culce cu una dintre menajerele din casa fratelui său. Pomenise că el și fratele lui nu crescuseră în Mayfair. Unde crescuseră? Cu siguranță nu foarte departe, altfel fratele lui nu ar fi devenit viconte. Poate făceau parte din nobilimea de la țară? Lady Daphne și lordul Rafe păreau amândoi civilizați și cu maniere, la fel ca ceilalți membri ai aristocrației pe care îi întâlnise, însă Cade, el părea diferit. Nu avea un valet. Nu părea să aibă o profesie. Voia ca Danielle să creadă că trăia pe spinarea fratelui său. Dar de ce? Sau chiar trăia de pe urma fratelui său? Asta ar fi explicat de ce s-ar fi orientat spre infracțiuni. Dezvăluia oare secrete despre fratele lui unei persoane sau unui grup care voia să-l rănească pe Rafe? Era posibil?

– Aici erai, se auzi vocea lui Mary de pe coridorul servitorilor.

Danielle se întoarse și le văzu pe Mary și pe doamna Huckleberry îndreptându-se spre ea.

– O să ne culcăm în curând, anunță doamna Huckleberry. Vrei să vii sus cu noi?

– Da, răspunse Danielle.

Trebuia să-și ia șalul și geanta din dormitor înainte să cheme o trăsură, ca să meargă la mama ei.

Cele trei se îndreptau spre scările servitorilor, din spatele bucătăriei.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? De ce pari așa tristă? Doamna Huckleberry ridică lumânarea ca să poată urca scările înguste.

Danielle simți o greutate în piept. Dumnezeule, alea erau... lacrimi? Nimeni nu o mai întrebase așa ceva în trecut. Niciodată nu mai avuse pe cineva căruia să-i pese, care să fie atât de prietenos și de cumsecade. Nu de când fusese nevoită să se descurce singură. Mamei ei îi păsase la un moment dat. Înainte să se îmbolnăvească. Acum nu mai putea decât să aibă grijă de mama ei.

Inspiră adânc.

– E vorba de mama mea. E bolnavă.

De ce spusese asta? Înainte să ajungă în acea casă, nu mai pomenise nimănui despre mama ei.

Mary scânci și ochii i se umplură cu lacrimi. Își puse mâna pe umărul lui Danielle, iar aceasta îi dădu voie. Era neașteptat de bine să fie atinsă, să fie alinată. Nu-și dăduse seama cât de dor îi fusese de asta.

– Ce are, draga mea?

Doamna Huckleberry o trase pe Danielle în jos, să se așeze pe scări, lângă ea.

– Tuberculoză.

Danielle își șterse lacrimile cu batista pe care i-o dădu Mary.

– Of, nu!

– La ea mă duc noaptea, când mă strecor din casă.

– Nu aveam de gând să spun nimic, draga mea, spuse doamna Huckleberry.

– Știu, tocmai de asta îți spun. Îți mulțumesc pentru înțelegere.

– Toți avem problemele noastre în viața asta, draga mea, și nu are nici un sens să îi judecăm pe alții pentru felul în care se ocupă de ele.

– Putem să facem ceva? întrebă Mary.

– Mă tem că nu prea multe, răspunse Danielle.

– Mereu se poate face ceva, oricât de mic. Stai aici.

Doamna Huckleberry se ridică și coborî scările în grabă.

Mary se așeză în locul doamnei Huckleberry și o strânse din nou de mână pe Danielle.

– Îmi pare rău pentru mama ta, Danielle.

– Mulțumesc că mă asculți.

– Mama mea spune mereu că, dacă vrei să te simți mai bine, să-ți îndrepți atenția spre alt subiect.

– E un sfat bun. Danielle reuși să îi zâmbească menajerei. Despre ce să vorbim?

Mary se întoarse spre Danielle cu un zâmbet plin de subînțeles.

– Mă bucur că doamna Huck a plecat pentru moment. Voiam să te întreb despre întâlnirea ta cu domnul Cavendish.

– Știi despre asta?

– La cât am tot vorbit despre Trevor, am uitat complet să te întreb despre asta când am venit în dormitorul tău. Nu-ți face griji. Doamna Huckleberry m-a pus să mă ocup în miezul nopții de focul din camerele mari. Sunt singura trează, jur. V-am auzit vorbind în bibliotecă și m-am furișat aproape de ușă. Îți promit că nu am tras cu urechea.

Danielle râse.

– E în regulă. Te cred. Dacă ai fi tras cu urechea, ai fi știut că am băut vin și mi-a povestit despre el și fratele lui.

– Vin? Crezi că încerca să te îmbete ca să-și facă de cap cu tine?

– Mary Hartfield, gândește-te la ce-ai spus.

Danielle nu-și putu controla însă râsul când observă cât de mult se distra fata.

– Dumnezeule, mi-ar plăcea ca bărbatul acela să mă îmbete și să-și facă de cap cu mine!

Danielle dădu din cap.

– Mi-a spus câteva lucruri obraznice.

– Ar putea fi cât de obraznic ar vrea cu mine. A încercat să te sărute?

„Aș vrea eu."

– O să las asta pe seama imaginației tale.

– Nu știu dacă ar trebui să fac asta. Imaginația mea e și ea destul de obraznică. Menajera făcu pauză o clipă. Nu te-ai îmbătat?

– Mă tem că nu. Ar trebui să beau mai mult de două pahare de vin ca să mă îmbăt.

Mary o privi uimită.

– Ce vrei să spui? Ai mai fost beată înainte, *mademoiselle?*

Danielle râse din nou.

– Da, de multe ori.

Cu contrabandiștii, beția era un stil de viață.

– Presupun că francezii sunt mai libertini când vine vorba de vin, decât noi.

– Am descoperit că ambele țări iubesc vinul și alcoolul în mod egal.

Mary se aplecă în față și își puse mâinile pe genunchi.

– Cum e să fii beată?

Danielle înclină capul într-o parte și se gândi la asta.

– E ca și cum nu ai nici o grijă pe lume și totul e amuzant.

– Amuzant?

– Pentru mine, e amuzant. Am cunoscut alți oameni care beau în exces și erau furioși, triști sau pur și simplu somnoroși.

– Adică, e diferit pentru fiecare?

– Cred că da. Tata obișnuia să spună că un om beat spune gândurile omului treaz.

– Ce interesant, *mademoiselle!*

– Nu-i așa?

– Ce ai vrut să spui legat de faptul că ai nevoie de mai mult de două pahare? De câte e nevoie ca să te îmbeți?

– Depinde.

– De ce?

– De cât de obișnuită ești cu băutura. Eu obișnuiam să beau destul de mult cu genul de oameni care beau destul de mult.

Și învățase repede cum să facă față alcoolului ca să-și păstreze identitatea secretă.

– Cu cine beai?

– Asta e altă poveste, dar am învățat cum să rezist la băutură, și acum nu mă pot îmbăta cu doar două pahare de vin.

– Vreau să-l îmbăt pe Trevor și să-l întreb dacă mă place. Mary chicoti. Dacă o să-l îmbăt, o să-mi spună ce crede cu adevărat?

Danielle râse.

– Există doar un singur mod să aflăm.

Nu avură timp să discute despre acel plan, deoarece doamna Huckleberry apăru din nou.

– Am pus niște supă de usturoi ca să i-o duci mamei tale.

– Nu trebuia să...

– Mi s-a spus că ajută cu tusea și cu presiunea din piept.

Un zâmbet blând îi ridă fața menajerei.

– A, da, spuse Mary, încuviințând. Supa de usturoi a doamnei Huck era legendară. Sigur o s-o facă pe mama ta să se simtă mai bine.

– O să-l trimit pe Trevor cu tine să o ducă, spuse doamna Huckleberry.

– Este foarte drăguț din partea dumitale.

Danielle încă simțea o greutate în piept. Se uită în jos. Niciodată nu se simțise mai vinovată pentru că le păcălea pe acele femei.

– Nu înțeleg de ce mă ajutați.

Îndrăzni să se uite în sus.

Mary îi zâmbi lui Danielle.

– Of, *mademoiselle* Danielle, nu ai mai avut prieteni înainte, nu-i așa?

Din nou acel cuvânt. „Prieteni." Plutea în aer ca un nor de praf de cărbune. Nu. Nu mai avusese prieteni înainte. Așa era. Să aibă oameni cu care să vorbească. Oameni care să-ți pună întrebări. Oameni dispuși să facă supă de usturoi pentru mama ta bolnavă.

Ce fel de prietenă era ea? Una care le mințea? Care le înșela? O prietenă care va trebui să plece într-o zi, fără să le spună măcar unde se ducea sau de ce? Era o prietenă groaznică, și tocmai de asta nu avusese prieteni până atunci. Nu merita un prieten, cu atât mai puțin pe acestea două.

– Nu știu ce să spun, șopti Danielle.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, draga mea, doar să-mi mulțumești, răspunse doamna Huckleberry.

„Mulțumesc." Nu era un cuvânt pe care să îl folosească des. Niciodată nu avusese cui să-i mulțumească, decât ei înseși. Nimeni, în afară de Grimaldi, nu făcuse nimic pentru ea, însă acesta nu cerea mulțumiri. Danielle lucra ca să se revanșeze față de el. Nu ceruse ajutorul nimănui și nimeni nu se oferise să o ajute, și exact așa îi plăcea să stea lucrurile. Fără angajamente. Fără obligații. În urmă cu mult

timp, doi oameni în care avusese încredere o trădaseră, însă ceva îi spunea că Mary și doamna Huckleberry nu vor face niciodată asta.

– Vă mulțumesc pentru supă, șopti ea.

– E plăcerea mea, răspunse doamna Huckleberry. Să te întorci repede acasă după vizită, da? Trebuie să dormi, mâine ai o zi plină.

– Da, mâine, mai ales, o să fie o zi aglomerată, zise Mary.

– De ce? Ce se întâmplă mâine?

– Nu ți-a spus Lady Daphne? întrebă doamna Huckleberry. Plănuiește un bal.

Capitolul 18

Danielle îl plătise pe Nigel, servitorul, să se asigure că ușa din spate, de lângă scările servitorilor, rămânea deschisă. După ce îi spusese lui Trevor că nu trebuia să aștepte după ce o ajutase cu supa, tânăra își petrecuse toată seara citindu-i mamei sale. Acesteia îi plăcuse supă. O făcuse să se simtă mai bine. Danielle stătu mai mult, citindu-i până după miezul nopții.

Revenind pe proprietatea lordului Cavendish, traversă aleea ca o fantomă și intră în tăcere pe ușa deschisă. Tocmai se pregătea să pășească pe prima treaptă de pe scara servitorilor când se auzi o voce din umbră.

– O noapte prelungită?

Instinctele i se treziră brusc. Își scoase un cuțit din gheată, se întoarse și își duse brațul la gâtul bărbatului care stătea în întuneric, în apropiere de ea.

– Pot să spun cu sinceritate că nu am fost în viața mea mai excitat decât sunt acum.

Trecură câteva secunde înainte ca Danielle să se calmeze. Cade. Bineînțeles. Cine altcineva ar fi putut fi?

– Ce faci aici? întrebă ea.

– Și eu vreau să te întreb același lucru. Noaptea trecută doar te duceai să bei ceva. Acum scoți cuțite? Ești agitată, nu?

– *Je suis désolé*[1].

Danielle își lăsă brațul în jos, făcu un pas în spate și băgă cuțitul înapoi în gheată.

– Nu-ți cere scuze. Mi-a plăcut.

– Serios?

Tânăra își încrucișă brațele la piept și îi putu vedea zâmbetul în lumina lunii.

---

[1] Îmi pare rău (în limba franceză, în original)

– Nu știu multe cameriste care să fie atât de pricepute în mânuirea unui cuțit. În mod clar trebuie să ies mai mult în lume.

– Câte cameriste cunoști?

– Destule?

– Poate nu le cunoști suficient de bine. O femeie trebuie să știe să se apere pe străzile Londrei. Mai ales noaptea.

– De aici apare și întrebarea. Ce căutai pe străzi la ora asta?

Danielle oftă.

– E o poveste lungă.

– Am timp.

Se rezemă de perete, iar tânăra își înclină capul.

– Și dacă aș prefera să nu-ți spun?

– Aș respecta asta, dar te-aș întreba dacă pot să-ți pun o altă întrebare.

– Și anume?

Danielle își duse mâinile la spate și se rezemă de ușă.

– Unde ai învățat să folosești cuțitul așa?

– Se pare că amândoi avem secretele noastre.

– Secrete?

– Unde ai fost în seara asta? întrebă ea.

– Dacă tot vrei să-mi afli secretele, cel puțin vino în bibliotecă, să mai bem ceva.

Peste zece minute, Danielle stătea pe canapeaua din bibliotecă, în fața lui Cade, care se așezase pe un scaun mare din piele. Tânăra se uita la lichidul din pahar.

– Deci, dacă îți promit că-ți spun unde am fost în seara asta, îmi spui și tu unde ai fost?

Îndrăznea să-i spună adevărul? Dacă Cade îi punea întrebări despre mama ei? Nu povestise nimănui despre trecutul mamei ei. Nimeni nu întrebase. Cade o întreba însă acum.

– Foarte bine. Tu primul.

– De unde știam că o să spui asta?

– O bănuială norocoasă?

– Am ieșit cu prietenii, să bem, spuse el.

– E un răspuns vag. Unde? Cu cine?

– Nu cred că-i știi, draga mea.

– Probabil ai dreptate, dar poți cel puțin să-mi spui unde.

– La hanul Curious Goat.

– E un loc preferat de-al tău?

– Se poate spune și așa. Gata, ai amânat destul. Tu unde ai fost?

– Am fost să-mi vizitez mama.

Tânăra fu surprinsă că rosti cuvintele, chiar în timp ce le pronunța.

– Mama? Și Cade păru surprins.

– Da. Nu se simte bine.

– Ce e în neregulă cu ea?

– Are tuberculoză. Doctorii spun că nu o să trăiască mai mult de un an.

Se simți eliberată când spuse asta. Danielle trăise cu această povară în fiecare zi, însă faptul că vorbea despre situație era neașteptat de reconfortant.

Danielle se uită la Cade. Bărbatul era chipeș, însă avea ceva în plus. O sensibilitate care te făcea să te deschizi ușor în fața lui. Da, era fermecător, dar nu numai atât. Era și prietenos. Bun. Da, asta era. Era bun. Nu s-ar fi așteptat. Adevărul era că devenea treptat victima farmecului lui. Era atrasă de el. Îi plăcea să vorbească cu el. Dar nu-și putea da voie să se apropie prea mult. Cade părea de treabă, dar făcea și obiectul misiunii ei. În plus, era posibil să fie spion pentru francezi și să-și înjunghie fratele pe la spate. Nu știa sigur.

Tot ce știa era că bărbatul reprezenta cheia pentru a-și putea duce mama în casa de pe țărmul mării, pentru care strânsese bani toată viața ei. Dacă termina această misiune, Grimaldi îi promisese că va fi liberă cât timp va vrea, ca să aibă grijă de mama ei. Îi va da personal bani, dacă va avea nevoie.

Miza era mare. Ultimele zile ale mamei ei și îndeplinirea visului ei. Niciodată nu avusese prieteni, nu avusese nevoie de ei, dar nu trebuia să confunde prietenia cu munca. Asta era misiunea ei, și ar face bine să nu uite de ea. Prietenii nu erau reali. Prietenii nu contau. O vor respinge când vor afla de duplicitatea ei. Numai familia era reală. Numai familia conta.

– Cât de des o vizitezi?

Cade o trase înapoi în conversație.

– În fiecare noapte. Încerc să mai ușurez situația infirmierei ei.

Danielle luă o gură de vin.

– Și tatăl tău?

– Tata e mort.

Ultimul cuvânt îi rămase blocat în gât.

– Îmi pare rău.

Cuvintele lui nu aveau nici o urmă de milă. Tânăra aprecie asta.

– Și mie, spuse ea.

– Ți-ai iubit tatăl?

– Foarte mult.

Ciudat că o întrebase. Nu-și iubea toată lumea părinții?

– Acum cât timp a murit? întrebă Cade.

– Eram mică. Tânăra se crispă. Nu ar fi trebuit să-i spună. E târziu. Ar trebui să merg la culcare.

– Îmi pare rău, Danielle. Nu pleca.

Cuvintele au fost spuse cu o sinceritate simplă. Danielle nu se putu uita la el.

– Nu e vorba de asta. O să am o zi plină mâine.

– Ce faci mâine?

Relaxarea reveni în tonul lui. Pe subiectul acesta putea purta o conversație cu el.

– Merg cu Mary să-și caute un parfum și apoi o ajut pe Lady Daphne să organizeze un bal.

– Parfum?

– Vrea să cumpere o sticluță mică de parfum franțuzesc și am fost de acord s-o ajut.

– Pot să vă însoțesc?

Dacă ar fi anunțat că era Poseidon, Danielle nu ar fi putut fi mai surprinsă.

– Să însoțești două servitoare? Să cumpere parfum? Vorbești serios?

– Ți se pare că glumesc?

– Nu.

– Excelent. O să luăm trăsura lui Rafe. Trebuie să folosim cutia aia scumpă de lemn.

Danielle își duse mâna la gât.

– A, nu. Nu aș putea să merg al cumpărături în trăsura lordului Cavendish.

Cade o privi, cu o expresie întrebătoare.

– De ce nu?

– Nu se cade. Toată lumea ar afla.

Râsul lui Cade umplu camera.

– Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de ce crede lumea.

Danielle se gândi la opțiunile ei. Pe de-o parte, era o nebunie curată ca fratele unui viconte să le escorteze, pe ea și pe Mary, pe Bond Street, ca să cumpere parfum. Pe de altă parte, putea afla mai multe despre el în timpul expediției.

– Ești sigur că vrei să mergi?

– Da.

– Foarte bine atunci. La ora unu?

– E destul de devreme.

– Nu pentru oamenii normali.

– În regulă, răspunse el în timp ce-i zâmbi. O să fac acest sacrificiu, pentru tine.

– Mulțumesc.

Privirile li se întâlniră și Danielle își înghiți nodul din gât.

– Ar trebui să plec.

– Îmi pare rău că l-am pomenit pe tatăl tău.

Vocea lui era blândă, fără nici o urmă de tachinare.

Își mușcă buza.

– Mi-ai spus că n-ai crescut în condiții ca acestea din casa asta? Ei bine, eu a trebuit s-o fac.

Cade o privi în ochi.

– Ce vrei să spui?

– Tata era francez și am fost crescută în Franța. Dar mama mea e din Anglia și are legături cu aristocrația. Când eram mică, obișnuia să-mi spună că o să călătoresc acolo, o să am o petrecere de debut, o să port rochii elegante și o să găsesc un gentleman cu care să mă căsătoresc.

– Cine este mama ta? întrebă el încruntat.

Un zâmbet abia schițat flutură pe buzele lui Danielle.

– Nu contează. A trecut o viață de atunci. Totul s-a schimbat. Tata e mort. Mama e pe moarte, iar eu, eu sunt o cameristă.

– Ce s-a întâmplat, Danielle?

De data asta, vocea lui era prea blândă, prea serioasă.

– Eu...

Nu putea să-i spună, deși voia. O parte din ea chiar își dorea acest lucru, dar nu putea s-o facă.

– E o poveste lungă și sunt destul de obosită.

Pleoapele îi erau greoaie. Danielle se ridică, și apoi se ridică și el.

Tânăra se întoarse spre ușă, însă vocea lui o opri.

– M-am întors ca să reglez niște treburi.

Danielle se întoarse spre el.

– Poftim?

– Noaptea trecută m-ai întrebat de ce m-am întors în Londra. Am venit aici ca să îndrept ceva.

– Ce anume?

Cade îi zâmbi.

– Împărtășim secrete, *mademoiselle*, nu ne arătăm toate cărțile. Restul e o poveste pentru altă ocazie.

Tânăra încuviință. Avea sens. Se deschideau unul în fața celuilalt. Danielle se întoarse din nou spre ușă, după care vocea lui o opri încă o dată.

– Pot doar să spun că sunt aici ca să fac, în sfârșit, ceea ce se cuvine, pentru fratele meu.

– *Le mouton noir*?

– Da, e momentul să îndrept lucrurile.

– Fratele tău știe că-l ajuți?

– În nici un caz. Am încredere că o să-mi păstrezi secretul.

Danielle se gândi o clipă. Indiferent ce făcea, credea că e spre binele lui Rafe. O mințea? Oricare variantă putea fi adevărată. Îl privi cu atenție. Pentru prima oară după mult timp, nu putea citi o persoană. Făcu un pas spre ușă.

– Ți-ai dorit toate acele lucruri? întrebă el.

Danielle făcu o pauză, fără să se întoarcă spre el.

– Ce lucruri?

– O petrecere de debut? Rochii elegante? Iubiți?

Tânăra închise ochii, după care se întoarse spre el.

– N-aș ști ce să fac cu acele lucruri. Nu știu cum să dansez, cum să folosesc un evantai sau cum să flirtez cu un bărbat.

– Te descurci de minune cu mine.

Cade se apropie și îi sărută mâna.

– Tu nu ești un amorez.

Îi veni greu să pronunțe aceste cuvinte.

– Știi cum să aranjezi părul și să te ocupi de rochii. Daphne mi-a spus cât ești de talentată.

– Chiar și așa, nu aș ști să fac diferența dintre un vals și un cadril.

– Vrei să dansezi cu mine?

Cuvintele erau reverențioase.

– Ce? șopti ea.

– Dansezi cu mine?

Danielle rămase fără aer.

– Aici? Acum?

– Chiar tu ai spus că Daphne organizează un bal. Cu muzicieni și cu dans. Când o să fie?

– Doamna Huckleberry a pomenit ceva de săptămâna viitoare.

– Perfect. Dansează cu mine atunci.

O tachina din nou? De data asta, tinerei nu-i mai plăcea. Simți că se înfurie.

– Da, sigur, o să plutesc pur și simplu pe ringul de dans, în rochia mea de cameristă, cu fratele angajatorului meu. O să fie perfect și nimeni nu o să se uite ciudat.

– Evident că nu în sala de bal, spuse Cade. Muzica o să se audă și în afara ei.

– Vorbești serios?

– Da.

– O să te calc pe degete.

– Pot să fac față.

– E posibil să te împiedic.

– Îmi asum riscul.

– Și unde o să ne întâlnim pentru dansul ăsta?

Nu avea cum să vorbească serios.

– Aici. La miezul nopții.

Capitolul 19

Așa cum promisese, Cade nu numai că era pregătit să meargă la cumpărături la ora unu, ziua următoare, dar stătea în salon, în pantaloni din piele de căprioară, o vestă gri și o haină verde, cu o cămașă albă și lavaliera. Și ghete înalte. Bărbatul avea ținuta perfectă pentru mers la cumpărături, dar arăta și foarte bine. Mary se bâlbâi și se înroși când bărbatul le escortă până la trăsură și le ajută să urce în ea, ca și cum ar fi fost niște doamne din înalta societate.

–A fost drăguț din partea lui Lady Daphne că ne-a dat liber și ne-a îngăduit să folosim trăsura, șopti Danielle când își puse mâna într-a lui Cade și se sui în trăsură, așezându-se pe scaunul din catifea verde-smarald de lângă Mary.

–Lady Daphne se poartă prea bine cu noi, încuviință Mary.

–Prostii! Case se așeză în fața lor. A fost de acord doar ca să mă scoată din casă.

–Așa ai reușit să o convingi?

Danielle dădu din cap și zâmbi.

–M-a avertizat să stau departe de tine, răspunse Cade. Dar am convins-o că vreau doar să mă port ca un cavaler. Nu mi-ar prinde bine să fac asta mai des? În plus, cred că bănuiește că nu pot fi prea îndrăzneț atâta timp cât ne însoțește domnișoara Hartfield.

Trăsura o luă repede spre Bond Street, cei trei râzând în spate. În scurt timp, deveni clar că Mary nu va fi satisfăcută cu o singură parfumerie. Tânăra vru să viziteze fiecare magazin, ca să se asigure că mirosea toate opțiunile.

–O să intru în ăsta singură, spuse ea când opriră în dreptul celui de-al patrulea magazin. Îmi dau seama că v-ați săturat de mine.

–În nici un caz, răspunse Danielle. Vreau să mă asigur că o să găsești parfumul perfect.

–Chiar și așa, interveni Cade, sunt sigur că domnișoara Hartfield nu are nevoie de noi cât face o vizită scurtă în magazinul ăsta.

Danielle îl privi, dar nu spuse nimic. Adevărul e că se cam săturase să tot miroasă parfumuri și o dureau picioarele. Nu era obișnuită să meargă atât de mult în pantofi eleganți. Ghetele erau mult mai confortabile. Însă o atrăgea gândul că va fi singură cu Cade și vor vorbi.

Birjarul coborî treptele și o ajută pe Mary să se dea jos. După ce se asigură că bărbatul o escortează pe Mary în magazin, Cade închise ușa trăsurii.

– Domnișoara Hartfield nu mai este cu noi, spuse Danielle. Asta înseamnă că nu o să mai fii galant?

– Dacă ai noroc, răspunse Cade cu zâmbetul pe buze. Crezi c-o să găsească parfumul perfect acolo?

– În nici un caz.

Danielle se jucă cu geanta. Acum că erau singuri, devenise foarte conștientă de apropierea lui și de mirosul de săpun.

– Nici eu nu cred.

– Pentru mine a fost mult mai ușor. Bunica mea a ales parfumul pentru mine când eram mică.

Cade se lăsă pe spate.

– Cum erai la vârsta aia?

Asta da, întrebare neașteptată. Danielle continuă să se joace cu geanta, în timp ce se gândea la răspuns.

– Presupun că eram curioasă, nerăbdătoare.

– Și?

– Tot timpul studiam limbile străine, eram ascultătoare față de părinții mei și disperată să am un frate sau o soră. Un pic prea nerăbdătoare și fac orice lucru înainte să mă gândesc mai bine.

Bărbatul râse.

– Tu cum erai? întrebă Danielle, care-și dădu seama că era cu adevărat interesată de răspuns și că nu avea nimic de-a face cu misiunea ei.

Cade își sprijini capul de banchetă și ridică din umeri.

– Hai să vedem. Gălăgios, furios, cu prea multă energie, mereu mă certam cu fratele meu geamăn.

– Și?

– Îl uram pe tata și eram frustrat din cauza mamei mele.

A doua parte a răspunsului era total neașteptată.

– Îți urai tatăl?

– Da.

Nu va insista, cel puțin nu pentru moment. Se pare că se înșelase. Nu toată lumea își iubea părinții.

– De ce erai frustrat din cauza mamei?

Cade oftă și se uită pe geam, ca și cum l-ar fi năpădit amintirile.

– Mama era... slabă. O imploram să-l părăsească pe tata. Să-l înfrunte.

– Să-l înfrunte?

– Bărbatul bea foarte mult. Era violent când era treaz, și chiar și mai violent când era beat.

Danielle dădu din cap. Fusese în preajma violenței. Când trăise pe vase, văzuse o mulțime de bărbați și băieți care se băteau, dar, de obicei, erau pe picior de egalitate. Nu-și putea imagina cum un bărbat în toată firea să fie violent cu un copil și o femeie. Cât de îngroziți trebuie să fi fost Cade și Rafe! Mici, vulnerabili și înfricoșați. Se gândi la propriul tată. Acesta fusese răbdător, iubitor și bun. Nu-și putea imagina un copil care să se teamă de propriii părinți.

– Ce-a făcut Rafe?

– A încercat să se bată cu tata, să-i ia apărarea mamei. Din punctul de vedere al lui Rafe, femeia era o sfântă. A stat acolo prea mult, doar ca s-o protejeze.

– Și tu?

Un zâmbet lipsit de amuzament apăru pe fața lui Cade.

– Am plecat în clipa în care am putut. Am lăsat mereu gesturile eroice pe seama fratelui meu.

– Unde te-ai dus? Pe cine te-ai bazat?

– Am fost peste tot. M-am bazat pe mine însumi și pe câțiva prieteni de încredere.

– Prieteni?

Din nou cuvântul acela.

– Se poate spune că am mulți prieteni buni.

– Cum de ai ajuns să ai atâția prieteni?

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

– Spune-mi și îți promit că o să te cred.

Cade o privi cu atenție.

– Pe cei mai buni i-am întâlnit în închisoare.

– Închisoare!

Danielle sări în picioare.

–Te surprinde?

–Nu. E... Doar că...

–Vrei să știi cum am ajuns acolo? Hai, întreabă!

–Ce-ai făcut?

Nu era de mirare că Grimaldi voia să-l supravegheze.

–Am furat niște pâine, pentru că muream de foame. Am furat pentru mine și pentru alt băiat înfometat. Nu regret nimic, cu excepția faptului că am fost prins.

–Te-au băgat la închisoare pentru asta?

–Am avut noroc că nu mi-au tăiat mâna.

–Cât ai stat după gratii?

–Doi ani.

–Doi ani? Pare o sentință mare doar pentru furtul pâinii.

–Sentința a fost de zece ani. Am evadat după doi ani.

–Ai evadat! Tânăra își duse mâna înmănușată la gură, după care o lăsă jos încet. Ai evadat? șopti ea. Da. Ce-ai făcut după asta?

–Am învățat să fiu mult mai atent când fur lucruri.

Danielle își dădea seama că bărbatul nu glumea. Bărbatul vorbea serios. Nu încape îndoială că era scandalizată de comportamentul lui. Ea însăși fusese la un pas să facă închisoare de câteva ori. Era doar șocată că bărbatul îi povestea cu atâta ușurință despre asta. Tocmai acolo, în trăsura elegantă a fratelui său, în mijlocul Bond Street. Ca și cum nu și-ar fi făcut griji deloc. Vorbise serios când spusese că nu-i pasă de ce crede lumea despre el.

–Cum ai evadat?

–E o poveste lungă, dar pot să-ți zic că am făcut-o cu ajutorul prietenilor mei. Cade inspiră adânc. Între ei se lăsă tăcere, dându-i timp tinerei să proceseze informațiile. După ce trecură câteva momente, bărbatul o întrebă: Și tu? Ai mulți prieteni?

În urmă cu câteva seri, Danielle ar fi răspuns negativ, însă în acea zi, avea un alt răspuns. Unul pe care tocmai îl descoperise, chiar dacă era dulce-amărui.

–Mary e prietena mea.

–Dar abia ai cunoscut-o.

–Asta nu contează, nu?

Acum că bărbatul o întreba despre ea, Danielle începu să se joace din nou cu geanta. Dar nu avea de gând să-i permită să se sustragă de la răspunsuri, punându-i ei întrebări suplimentare. Dacă Cade era

vorbăreț, va profita din plin de asta. Însă o încerca un sentiment de vinovăție. Cade i se deschisese noaptea trecută, iar astăzi i se deschidea și mai mult. Simțea că nu era în regulă să-i încalce încrederea, de dragul lui Grimaldi.

– Rafe știe că ai fost în închisoare?

– Dacă stau să mă gândesc, habar n-am.

– Cum e posibil?

– Eu și Rafe nu am fost niciodată apropiați.

– Ai mai pomenit asta. De ce nu?

– Suntem complet diferiți. Nu avem nimic în comun, cu excepția vârstei, a părinților și a înfățișării devastator de atrăgătoare.

Danielle nu se putu abține să nu râdă.

– Este modest atunci?

– Bineînțeles.

– Cum altfel sunteți diferiți?

– Rafe a vrut mereu să mulțumească pe toată lumea, să respecte regulile, să fie un afurisit de erou.

– Și tu?

– Nu am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu o încalc, și sunt departe de a fi un erou.

– Ești un răufăcător?

Cade se gândi la întrebare.

– N-aș spune chiar asta, dar te-aș avertiza să stai departe de mine.

– Ești atât de periculos?

Cuvintele ei erau seducătoare, însă un fior o străbătu pe spate. Cade vorbea serios.

– Mai mult de-atât.

– Și nu vrei să le faci pe plac oamenilor?

– Depinde doar de persoană sau de ce e nevoie ca să-i fac pe plac.

Danielle îi susținu privirea. Nu mai avea cum să dea înapoi acum.

– Pe mine?

– Draga mea, habar n-ai cât de mult te-aș putea satisface.

Îi puse mâna în poala lui, îi scoase încet mănușa și îi ridică mâna la gură, plimbându-și buzele peste degetele ei.

Un alt fior o străbătu pe spate, dintr-un cu totul alt motiv. Plăcere? În pat? Cu un bărbat? Era ceva ce nu-și putea imagina.

– Nu pare posibil.

Danielle nu-și dădu seama că spusese cuvintele tare până când Cade nu își duse mâna la inimă.

– Mă rănești.

– Am dubii că e posibil să am o experiență plăcută în pat cu un bărbat.

– Vrei să mergi acasă cu mine chiar acum, ca să-ți demonstrez că te înșeli?

Fiorul dat de invitația indecentă o străbătu în abdomen.

– Nu ar trebui să spui așa ceva, îl avertiză ea cu jumătate de zâmbet, în timp ce adrenalina îi alerga prin vene.

– Nu m-ai auzit când am spus că nu am întâlnit nici o regulă pe care să nu o încalc?

Danielle îl ignoră, în timp ce-și puse mănușa la loc.

– Și tu, *mademoiselle*? Ce părere ai despre reguli?

– Am încălcat și eu câteva.

– Serios? întrebă Cade uimit.

– Ești surprins? Nu am fost niciodată genul care să refuze o provocare.

– Serios?

– Da, dar chiar și pentru cineva ca tine, nu crezi că seducerea servitoarei fratelui tău nu este în avantajul tău?

Cade ridică din umeri.

– Doar dacă funcționează.

– Și dacă funcționează?

– Atunci merită, în totalitate.

– Ce ar face lordul Cavendish dacă te-ar găsi cu mine?

Cade oftă.

– Ar încerca să mă distrugă.

– Și asta nu te-ar afecta?

Un alt zâmbet plin de subînțeles.

– Așa cum poți să vezi, nu ar fi prima oară când cineva m-a atacat, în ultimul timp.

Își duse degetele la ochi și icni.

Danielle icni și ea.

– Da. A avut efect compresa?

– Se vindecă, dar m-aș simți mai bine dacă ai săruta rana.

– Să o sărut?

– Te-am șocat?
– Nu.
– Serios?
– Serios.
– Atunci te provoc.

Capitolul 20

Cade nu se aștepta ca tânăra să o facă. Se gândise că își va flutura genele spre el – și chiar avea cele mai fermecătoare gene – și va șopti câteva cuvinte frumoase despre faptul că nu se cuvenea ca el să aibă o asemenea purtare. Poate și că îi va arunca un alt zâmbet seducător, la care ajunsese să viseze, până când se va întoarce Mary.

Prin urmare, fu surprins, cu adevărat șocat, când Danielle se mută pe bancheta lui și îi luă mâna rănită într-ale ei. Atingerea mâinii ei a fost cea mai erotică senzație pe care o simțise de mult timp. Danielle mirosea a lavandă. Precum câmpurile înmiresmate pe care se plimbase la un moment dat în Provence. La naiba, cât de seducătoare era!

Ceva din această femeie îl îmbia la lucruri nebunești, cum ar fi fost să recunoască că se întorsese să-l ajute pe Rafe sau să-i împărtășească ei secrete din copilăria lui. Niciodată nu mai spusese cuiva aceste lucruri. Niciodată. Însă ceva din inteligența și istețimea ei o făcea să pară... de încredere. Nu era un sentiment cu care Cade să fie obișnuit. Adevărul era că îl înspăimânta atât felul în care îl făcea să se simtă, cât și faptul că nu părea să o poată lăsa în pace.

Cade nu se uită la mâna lui. Sau la podoaba ei capilară întunecată, aplecată deasupra lui. În schimb, își mușcă interiorul obrazului și se rugă să nu-i vadă erecția. Ridică capul spre tavanul trăsurii și încercă să se gândească la alte lucruri. Scrimă. Jocuri de cărți. Călărie. Călărie...

– Arată bine, șopti Danielle.

Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi referit la erecția lui!

– Serios?

– Da, se vindecă frumos.

– Mă bucur să aud asta.

I se părea, sau vocea lui tremura? Dumnezeule, transpira. Era limpede. Femeia asta îl făcea să transpire. Voia să îi întoarcă favoarea.

Cade se șterse pe frunte cu dosul palmei.

Danielle rămase aplecată deasupra poalei lui.

–Vrei să o săruți acum?

Își fixă piciorul pe podeaua trăsurii și înghiți în sec. Dumnezeule, femeia asta știa ce efect avea asupra lui?

–Să o sărut?

–Da.

„Da, te rog, Dumnezeule. Apleacă-te și sărut-o."

–Mâna ta? șopti ea.

–Sărută ce vrei.

Nu se putu abține.

Danielle se aplecă și își plimbă buzele peste degetele lui, apoi peste pielea sensibilă dintre degetul mare și arătător.

Cade își fixă picioarele în podea.

–Doar atât vrei să săruți? reuși el să spună.

Danielle își înălță privirea, și expresia de pe fața ei era plină de subînțeles.

–Ai alte sugestii?

Dacă avea..? Întrebarea îl surprinse. Era obișnuit să aibă de-a face cu femei directe, dar cele pe care le știa nu aveau de obicei nici urmă de modestie. Danielle însă era o combinație fascinantă de inocență și atitudine directă, care i se părea irezistibilă.

–O, draga mea, am o listă întreagă.

–Serios? toarse ea. Pot s-o văd?

–O am în minte.

–Atunci trebuie să mi-o spui.

–Poți să începi cu... buzele mele.

Danielle îl privi cu atenție.

–Nu crezi c-o s-o fac, nu-i așa?

–Sper c-o s-o faci.

Danielle își aranjă fusta și ridică spre el o privire inocentă.

–Am mai sărutat un bărbat înainte. Știu deja cum e.

–Nu m-ai sărutat pe mine înainte.

Tânăra se ridică, își încrucișă brațele la piept și dădu din cap.

–Ești cel mai arogant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Cade ridică din umeri.

–Nu se cheamă aroganță, dacă e adevărat.

–Potrivit *ție* e-adevărat.

Cade își plimbă degetul pe decolteul ei.

– Nu există decât un mod să afli dacă sunt arogant.

Danielle continuă să îl privească. Arăta ca și cum se gândea la toate implicațiile posibile, cântărea avantajele și dezavantajele.

– Foarte bine.

Apoi, gura ei se lipi de a lui Cade. A fost un pupic rapid, puțină mișcare, o atingere de limbă peste buzele lui, urmată de o retragere. A durat mai mult decât o clipă.

– Ce Dumnezeu a fost asta? întrebă el, clipind. Mă simt ca și cum aș fi fost atacat.

– Un sărut, tontule, spuse ea, aranjându-și poalele rochiei. Și n-am simțit cine știe ce.

– Ăsta n-a fost un sărut. A fost un atac fizic.

Danielle oftă.

– N-a fost cu mult mai plăcut decât îmi aminteam.

– Draga mea fată. Cade se ridică de pe banchetă. Refuz să-mi asum responsabilitatea pentru ce-ai trăit până acum, indiferent cum o fi fost. Dacă vrei un sărut adevărat, vino aici!

Mâinile lui Danielle înghețară pe fusta ei. Tânăra își înclină capul într-o parte, aruncându-i o privire provocatoare, ca și când ar fi fost un animal sălbatic care ațâța un prădător să se apropie.

– Sunt aici, șopti ea. Dacă tu crezi că poți să te descurci mai bine.

Danielle își puse mâinile pe banchetă și își împinse pieptul în față, ceea ce îi oferi lui Cade o priveliște încântătoare a decolteului ei. Cade se aplecă deasupra ei, gura lui fiind la câțiva centimetri de a ei.

– Să mă descurc mai bine? Dacă ăsta e standardul, „mai bine" nu sunt cuvântul corecte. Nu există cuvântul potrivit în engleză, poate va trebui să-l cauți în franceză.

Tânăra păru jignită.

– Foarte bine. Aștept.

Foarte bine. O va lăsa să aștepte. Era un avantaj pentru el să ia lucrurile încet, în astfel de situații. Evident că Danielle nu știa încă asta. Nu era de mirare că nu voia să repete experiența, dacă prostia aia reprezenta în mintea ei un sărut. Cade își coborî încet gura peste a ei. Dumnezeu știe de ce tont fusese sărutată femeia înainte, însă săruturile rapide nu erau stilul lui. Lui Cade îi plăcea să savureze momentul. Să se bucure de fiecare secundă.

Își lăsă gura să alunece încet peste a ei, piele caldă peste piele caldă. Când buzele li se întâlniră în sfârșit, nu apăsă, nu împinse.

– E drăguț, dar... începu Danielle, încercând să se îndepărteze.

– Stai aici și te rog să taci din gură, șopti el.

Danielle făcu ce i se spuse, devenind rigidă.

Gura lui era încă lipită de a ei. Cade își duse o mână pe fața ea. O mângâie pe obraz cu degetul mare, în timp ce arătătorul i se plimba peste urechea ei. Danielle oftă. Foarte bine.

Cade își lipi buzele de ale ei mai ferm, își înclină capul într-o parte și, încet, îi îndepărtă buzele cu limba.

Când Danielle se deschise pentru el, limba lui o pătrunse. Gurile lor erau lipite și una din mâinile ei îl prinse de gât. Se ținu de el. Gemu. Gura lui o apăsa pe a ei, din nou și din nou, până când ambele ei brațe erau în jurul gâtului lui. Cade se mută într-o parte a gurii ei, pe obrazul tinerei, pe urechea ei. O sărută pe gât. Danielle își lăsă capul pe spate, dându-i voie să atingă fiecare parte din ea. Dumnezeule, cât își dorea să-i rupă corsajul și să-și pună gura pe sânii ei obraznici.

Cade se forță să se ridice din nou. Gura i se întoarse peste a ei și o mușcă ușor de buza de jos. O supse, după care limba îi alunecă din nou în ea. Tânăra își puse mâinile pe capul lui. Mâinile lui erau pe talia ei, trăgând-o spre el, însă gura nu se îndepărtă de a ei. Era ca un drog. Una din mâinile lui se ridică pe ceafa ei și o mângâi ușor, înclinându-i capul într-o parte. Cealaltă mână a lui Cade se coborî pe spatele ei, trăgând-o din ce în ce mai aproape.

Când în sfârșit se îndepărtă de ea, Danielle respira greu, ținându-se de el. Avea o privire sălbatică și părul îi era puțin răvășit. Și da, îi apăruseră broboane de transpirație pe frunte. Misiune îndeplinită.

Cu un zâmbet arogant și satisfăcut, Cade îi șopti la ureche:

– Ăsta a fost un sărut.

Capitolul 21

Sunetul vocii lui Mary îi readuse pe amândoi cu picioarele pe pământ. Danielle își aranjă părul și se așezã pe bancheta opusă, înainte ca ușa trăsurii să fie deschisă și fața zâmbitoare a lui Mary să apară, încadrată de lumina soarelui care intră în trăsură.

– Am veşti bune! spuse Mary, în timp ce Cade, care arăta încântător cu părul puțin răvășit, o ajută să urce.

– Ai găsit un parfum? își întrebă Danielle prietena. Tânăra își feri privirea de Cade. Nu se putea uita la el. Bărbatul îi spusese că sărutul lui va fi diferit. *Mon Dieu*, puțin spus!

– Nu, răspunse Mary. Dar știu pe care o să-l cumpăr.

– Pe care? întrebă Danielle, aranjându-și agrafele în păr.

– Parfumul de bergamotă din primul magazin. Cel din colț.

– Excelentă alegere! interveni Cade.

Danielle îl privi. Bărbatul nu părea deloc afectat. Deci așa reacționau craii. Cu doar o clipă în urmă, sărutau cu pasiune o femeie, iar în următoarea, erau complet detașați. Pe când ea nu avea să mai fie la fel vreodată. Habar n-avea că un sărut putea fi așa.

– L-ai mirosit, domnule Cavendish? întrebă Mary.

– Nu, dar mereu mi-a plăcut bergamota. Îi zâmbi servitoarei și îi spuse birjarului, care rămase lângă ușa deschisă: Înapoi la LaFont, te rog.

– Foarte bine, domnule, răspunse bărbatul.

În scurt timp, trăsura era în fața magazinului. Cade ieși primul, apoi se întoarse să o ajute pe Mary. În timp ce o ajuta și pe Danielle, se auzi o voce feminină ascuțită din spate.

– Cade Cavendish, tu ești?

Cade se albi la față, îi aruncă lui Danielle o privire plină de scuze și se întoarse tocmai când o femeie superbă, chiar dacă îmbrăcată țipător, se opri în fața lui.

– Amanda? întrebă el neîncrezător.

Danielle privi uimită când Cade folosi numele de botez al femeii.

– Bineînțeles că sunt Amanda.

Femeia avea roșu în obraji și roz pe buzele pline. Era înaltă, blondă și arăta ca și cum ar fi fost Venus și tocmai păşise de pe o scoică.

– Cine este? întrebă Amanda, făcând semn spre Danielle și Mary, ca și cum ar fi fost o singură persoană.

– Prietene de-ale mele, răspunse Cade. Permite-mi să ți le prezint pe domnișoara Danielle LaCrosse și domnișoara Mary Hartfield. Se întoarse apoi spre ele. Domnișoarelor, ea este domnișoara Amanda....

Expresia superbă a Amandei se transformă într-o încruntătură.

– Jones! strigă ea.

– Bineînțeles. Jones. Amanda Jones.

Danielle încercă să o salute pe femeie, însă aceasta o ignoră pe tânără și continuă să vorbească.

– Cade, dacă erai încă în oraș, de ce nu mi-ai spus?

Își țuguie buzele.

Danielle și Mary făcură schimb de priviri.

– Îmi cer scuze. Am fost ocupat, răspunse Cade.

– Ocupat cu aceste domnișoare? întrebă ea sceptică. Amanda îi șopti lui Cade ceva la ureche, destul de tare cât să fie auzită cei din jur. Mi-a fost dor de tine. Am fi putut să ne distrăm în tot acest timp.

Să se distreze? Danielle clipi. Dumnezeule, chiar stătea în mijlocul străzii și făcea cunoștință cu una din amantele lui Cade! Ce deplasat! Și jenant. Danielle se abținu să facă un pas în spate și își controlă expresia de dezgust.

Prin urmare, își încleștă maxilarul și spuse:

– O să mergem înăuntru.

Tânăra făcu semn spre parfumerie, disperată să fie oriunde, dar nu acolo.

– Da! încuviință Mary.

Danielle o luă de mână pe Mary și spuse:

– O plăcere să te cunosc, domnișoară Jones!

Apoi se îndreptă spre ușa magazinului.

Odată aflate înăuntru, Mary se duse să-și caute parfumul, în timp ce Danielle se ascunse după perdelele de lângă vitrina din față și se uită la Cade și la domnișoara Jones. Era clar că femeia era

deranjată de ceva. De ce anume? Alte secrete ale bărbatului? Tentată de farmecul și înfățișarea lui, Danielle uitase de ea când se hotărâse să îl sărute. Uitase că ea era spion, și el, ținta ei. Când bărbatul o sărutase, se manifestase femeia din ea, și nimic altceva nu mai contase.

Privindu-l pe fereastră, cu iubita lui, deoarece cu siguranță că asta era domnișoara Jones pentru el, Danielle își dădu seama că motivul pentru care bărbatul știa să sărute așa era pentru că exersase mult. Cade era, fără doar și poate, un crai. Danielle trebuia să-și amintească asta. Gata cu săruturile! Trebuia să-i descopere secretele, și unul dintre ele stătea în stradă cu el, purtând o rochie galbenă cu decolteu atât de mulat, încât Danielle aproape că se simțea jenată în locul femeii. Cu toate astea, emoția predominantă părea să fie gelozia, nu jena. *Mon Dieu!* Geloasă din cauza unui crai? Ce idee proastă!

– L-am găsit, se auzi Mary în spatele ei, atrăgându-i atenția lui Danielle asupra motivului pentru care ieșiseră din casă.

Se îndreptă spre prietena ei, care stătea cu o sticluță mică în mână. Mary scosese capacul și mirosea parfumul. Îl ridică spre Danielle, ca să-l încerce și aceasta.

– E perfect, spuse Danielle.

Și ea se hotărâse să-și cumpere o sticlă nouă de parfum. Cu miros de orhidee, pe care îl găsise aici mai devreme. Lady Daphne fusese destul de bună cât să-i mărească salariul după prima săptămână, spunându-i că se descurcase deja mai bine decât domnișoara Anderson. Mărirea fu destul de mare, încât să-și cumpere un parfum și să se asigure că toate cheltuielile pentru medicamente ale mamei ei erau plătite pentru întreaga săptămână.

Danielle îi dăduse deja bani vânzătoarei, iar Mary tocmai își scotea monedele din geantă, ca să plătească, când Cade intră. Bărbatul se îndreptă spre femei, cu o expresie de nepătruns pe chip.

– În nici un caz, spuse el când văzu banii pe tejghea.

Mary îl privi confuză pe Cade.

– Nu pot să te las să cumperi parfumul ăsta, spuse el. O să-l cumpăr eu pentru tine. Pentru amândouă.

Mary se înroși.

– Nu, domnule Cavendish, eu niciodată nu aș...

– În nici un caz, spuse Danielle.

Ar fi fost cât se poate de deplasat ca bărbatul să cumpere niște cadouri atât de intime pentru niște femei nemăritate. Însă asta nu îl făcu să se răzgândească.

– Nepoatele mele, îi spuse Cade vânzătoarei, după care scoase o geantă din buzunar și aruncă pe tejghea bani.

– Mulțumesc, spuse vânzătoarea. Dacă femeia avea dubii că Mary și Danielle ar fi fost nepoatele lui, le păstră pentru ea. O să mă duc să vă aduc restul.

Cât timp vânzătoarea era plecată, Mary și Danielle îl priviră uimite pe Cade.

– Domnule Cavendish, nu pot să permit... spuse Mary.

– Te rog, domnișoară Hartfield, e plăcerea mea. Nu mai spune nimic despre asta.

Mary părea pregătită să insiste, dar Danielle își puse mâna pe brațul fetei. Tânăra era interesată de ceva mult mai surprinzător decât faptul că domnul Cavendish plătise niște sticle de parfum. Văzuse conținutul genții și bărbatul părea a fi *foarte* bogat!

Capitolul 22

În acea seară, Danielle era în dormitorul lui Lady Daphne, ajutând-o să se pregătească pentru evenimentul la care urma să participe. Tocmai îi povestise stăpânei sale fiecare detaliu despre ieșirea din acea după-amiază. În mod special, despre întâlnirea lui Mary cu Trevor.

După ce ea și Mary se întoarseră din aventura lor, Danielle și doamna Huckleberry îi aranjaseră părul lui Mary într-un coc, o dădură cu puțin parfum pe gât și încheieturi și îi dăduseră instrucțiuni. Mary urma să se întâlnească pe hol cu Trevor, după ce acesta avea să-și ducă treburile la bun sfârșit.

– Mary arăta absolut minunat, spuse Danielle. Când a văzut-o, Trevor aproape c-a scăpat găleata cu cărbuni. Apoi Mary și-a făcut curaj și l-a întrebat dacă voia să meargă la o plimbare prin parc duminică, și sunt fericită să vă anunț că exact *asta* vor face.

– Îmi place să văd iubire în jur, spuse Lady Daphne cu un oftat. Știi că Rafe mi-a trimis o dată o ambarcațiune micuță?

– O ambarcațiune?

– Era o replică a unui vas pe care ne-am petrecut amândoi ceva timp. *True Love* se numea.

– Sună *très romantique*, răspunse Danielle. O, aproape c-am uitat. O să vă aduc funda de păr înapoi în seara asta.

– A, nu. Spune-i te rog lui Mary că poate să o păstreze. Eu nu am la ce o s-o folosesc, răspunse Lady Daphne. Am zeci de funde de păr.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră, milady!

Lady Daphne își mușcă buza.

– Voiam să te întreb...

– Da, milady?

– Cum a fost excursia la cumpărături cu Cade?

Danielle încercă să se concentreze pe aranjarea perfectă a cocului.

– A fost... în regulă, milady.

– În regulă? Daphne o privi în oglindă.

Se făcea cald în cameră? De fiecare dată când Danielle se gândea la ieșirea aceea la cumpărături cu Cade, se gândea la trei lucruri. Primul, sărutul fierbinte din trăsură. Al doilea, întâlnirea groaznică cu domnișoara Jones. Și al treilea, suma mare de bani pe care o văzuse în geanta lui. Nu erau genul de bani pe care să-i aibă un pierde-vară, fie el fratele unui viconte sau nu. Era un hoț? Un criminal? Avea dubii că fura de la fratele lui; doar susținuse că era acolo ca să-l ajute. Dar cum? Făcând ceva ilegal? Cade avea un as în mânecă și Danielle încerca să afle care era acela. Situația era complicată doar de faptul că bărbatul o sărutase într-un mod memorabil.

– Mary și-a găsit parfumul, zise Danielle.

– Nu. Voiam să te întreb dacă Cade a avut o purtare necuviincioasă, cumva.

Prin fața ochilor îi trecu imaginea gurii lui pe gâtul ei.

– Nu aș spune asta.

– A făcut ceva indecent? întrebă Lady Daphne.

Cuvintele „Doar de asta ești interesată? De sărutat?" o făceau să ia foc.

– Nu, în nici un caz, minți Danielle.

– Am ezitat să îi dau voie să te escorteze, continuă Lady Daphne. Mi-a promis că o să se poarte exemplar. Așa a fost?

Danielle își ascunse zâmbetul care dădea să-i înflorească pe buze. Bănuia că bărbatul avusese cel mai bun comportament posibil. Era un crai.

– Da, răspunse ea înțelegător. Bineînțeles. Deși s-a întâlnit cu o cunoștință pe stradă.

– A, nu! Daphne se întoarse spre Danielle. Sper că nu era un infractor sau un pierde-vară.

– Nu aș putea spune, milady, răspunse Danielle. O chema domnișoara Jones. Părea să fie destul de apropiată de domnul Cavendish.

Daphne dădu din cap.

– Numele ei nu era Amanda, nu?

– O știți?

– Îmi pare rău să spun că am cunoscut-o o dată, în niște circumstanțe neplăcute. Domnișoara Jones l-a confundat pe Rafe cu Cade și a fost destul de tulburător.

– Milady, pot doar să-mi imaginez.

– Nu-mi place prea tare femeiușca aia, continuă Lady Daphne. Nu-mi vine să cred că a fost atât de îndrăzneață încât să-l oprească în mijlocul străzii. Deși, dacă mă gândesc mai bine, pot să îmi explic. Era destul de îndrăzneață.

– De acord, șopti Danielle. În orice caz, a fost drăguț din partea domnului Cavendish să ne însoțească pe mine și pe Mary pe Bond Street.

Lady Daphne oftă.

– Mă bucur să aud că nu regreți. Îmi fac griji pentru el.

Asta o intrigă.

– Vă faceți griji pentru el, milady?

– Da, destul de mult. Când a venit prima oară în Londra, am fost șocați. Vezi tu, Rafe credea că fratele lui e mort.

– Serios?

Danielle continuă să o pieptene pe Lady Daphne.

– Rafe nu îl mai văzuse de un deceniu și auzise că fusese... Pot să am încredere în tine că o să păstrezi secretul, nu?

Danielle încuviință, însă imaginea lui Grimaldi îi stărui în minte.

– Rafe auzise că fratele lui fusese în închisoare, continuă Lady Daphne.

– Închisoare?

Danielle încercă să pară surprinsă.

Cu siguranță, Grimaldi știa deja asta.

– Să spunem doar că fratele lui nu a fost mereu de partea corectă a legii.

„Nici eu."

– Și, cu toate astea, îi dați voie să locuiască în casa dumneavoastră, milady?

– Face parte din familie. Nu i-am întoarce niciodată spatele. În plus, nu știm nimic despre ce a făcut în ultimul timp.

– Înțeleg, milady. Sper că nu credeți că îmi bag nasul unde nu e treaba mea. Voia să o întrebe pe Lady Daphne dacă îl credea pe Cade în stare să fure de la fratele lui. Știți în ce afaceri e implicat domnul Cavendish?

Daphne se încruntă.

– Afaceri? Nu. Adică mereu presupunem că face ceva. Jocuri de noroc și bătăi ocazionale, dar niciodată nu am știut să aibă vreo ocupație. Cel puțin, nu una normală. El și Rafe au o relație complicată.

– Și ce părere aveți despre el, milady?

Jocurile de noroc puteau explica banii. Poate era foarte priceput la jocuri de noroc.

Lady Daphne își duse un deget la obraz.

– Cred că... Oftă din nou. Cred că e un bărbat bun, care și-a pierdut calea. Dădu din cap. Îmi pare rău dacă s-a purtat necuviincios cu tine, Danielle. Dacă te deranjează, te rog să nu eziți să-mi spui, sau să-l anunți pe lordul Cavendish. Îmi place să cred că suntem prietene și că poți să fii sinceră cu mine.

Prietene? Din nou acel cuvânt. Nu numai că Danielle se prefăcea că e cameristă și se ascundea în casa femeii, dar era posibil să încerce să îl distrugă pe cumnatul acesteia și să îl trimită înapoi în închisoare. Nu exista nici un mod prin care Lady Daphne să nu ajungă să o urască.

– Domnul Cavendish nu m-a deranjat, spuse Danielle. Absolut deloc.

Capitolul 23

Daphne Cavendish stătea la măsuța de toaletă din dormitor, privindu-se în oglindă. Era în cămașă de noapte, și părul tocmai îi fusese răvășit de chipeșul ei soț. Rafe stătea în spatele ei, încheindu-se la cămașă.

– Știi că servitorii vorbesc pe la colțuri de fiecare dată când ne petrecem noaptea aici, împreună, spuse Daphne în timp ce se pieptăna.

– Foarte bine. Să vorbească, răspunse Rafe. Refuz să îți părăsesc patul, milady. Nu după ce a trebuit să așteptăm atât de mult ca să ne ținem în brațe, după ce ne-am căsătorit.

Daphne chicoti.

– Șșșt! N-ar trebui să discutăm despre asta.

Rafe se uită în jur, zâmbind.

– Poate n-ai observat, dar suntem destul de singuri acum.

– Asta îmi reamintește că nu o să mai fim singuri prea mult timp. Delilah vine mâine în vizită. Insistă să vină să ne vadă noua casă, dar suspectez că vrea să se strecoare la bal.

Delilah era verișoara irascibilă de treisprezece ani a lui Daphne, care era pasionată de cuplat, vorbea o franceză deplorabilă și crea numai probleme.

– De ce nu-i spui că nu poate să vină decât în săptămâna de după bal? întrebă Rafe, în timp ce-și trăgea pantalonii pe el.

Daphne îl privi în oglindă și dădu din cap.

– Ai întâlnit-o pe Delilah. Știi că nu poți s-o refuzi.

Rafe râse.

– Da. În cazul ăsta, las-o să se strecoare la bal. Ce rău poate să facă?

– Problema este că o să-și facă reputația de sălbatică încă de la vârsta de treisprezece ani.

– Dumnezeu să-i ajute pe bărbații care vor fi apți de căsătorie peste cinci ani.

Daphne încuviință.

– Ai dreptate. Deja mă pregătesc pentru debutul ei.

Rafe stătea pe marginea patului și se încălța cu pantofii. Oftă cu putere.

– Pari obosit, dragul meu. S-a întâmplat ceva?

Daphne puse peria jos și se întoarse spre el.

Rafe ridică din umeri.

– E vorba de Cade.

Daphne își trase rochia mai sus.

– Ce anume?

– Vreau să știu de ce s-a întors.

– A spus că era momentul să ne facă o vizită.

– Cu Cade, lucrurile nu sunt niciodată atât de simple. Pune la cale ceva. A tot ieșit noaptea. S-a întâlnit cu oameni. Și bătaia aia de la teatru.

– Ai spus chiar tu că fratele tău a fost mereu... mai dificil.

– E mai mult de atât. E posibil să fie copleșit de situație.

– Știu că-ți faci griji, dragul meu, dar încearcă să nu presupui ce-i mai rău.

Daphne se ridică, se duse lângă soțul ei și se aplecă să îl sărute.

– Încearcă doar, dragule. Apropo, Cass mi-a spus că Lucy Hunt vrea să afle secretele lui Cade. Poate după ce își atinge scopul, o să ți le împărtășească.

Rafe râse.

– Îi urez mult noroc. Eu, unul, nu pot să-l descos, deși *sunt* spion.

Daphne își lăsă mâna pe umărul lui.

– Nu suspectezi nimic cu adevărat serios, nu?

Cade își trecu mâna peste frunte.

– Ai auzit de Vulpea Neagră?

Capitolul 24

– Florile le pui acolo, și băuturile, în partea cealaltă.

Lady Daphne se învârtea în mijlocul sălii goale de bal.

– A, și trebuie să cumpărăm mai multe lumânări pentru candelabre.

Domnul Ayers, secretarul personal al lordului Cavendish, își lua notițe în timp ce o urma pe Lady Daphne, care se plimba prin cameră ca un fluture. Danielle stătea lângă ușă și urmărea tot ce se întâmplă.

– Da, milady, spuse domnul Ayers după una din solicitările lui Lady Daphne.

– Muzicienii vor fi, bineînțeles, acolo, și vreau ca dansul să aibă loc în zona asta.

– Da, milady, răspunse domnul Ayers.

Lady Daphne se întoarse cu fața spre el.

– Pari puțin obosit, domnule Ayers. Te simți bine?

– Cred că am nevoie de un pahar de apă, milady, recunoscu bietul bărbat.

Danielle se îndreptă spre ei.

– Te rog, du-te în bucătărie, și bucătarul o să-ți dea niște apă. Mă ocup eu de restul. Sunt mai mult decât fericită să fiu de folos.

– Îți mulțumesc, domnișoară LaCrosse.

Domnul Ayers îi dădu lui Danielle caietul și tocul. Era absolut fascinată de organizarea unui bal și voia să afle mai multe. Se născuse să facă asta. Era ceva ce i-ar fi arătat mama ei, ceva ce ar fi făcut în mod regulat, dacă viața ei ar fi fost diferită. Dacă Lafayette Baptiste nu i-ar fi furat copilăria. Într-o zi, îl va face să plătească. Însă azi, avea un bal de pus la cale. Își îndreptă atenția din nou spre Lady Daphne.

– Unde am rămas?

– Mi-am pierdut gândurile, răspunse Lady Daphne.

Danielle citi lista.

– Muzicienii vor sta în stânga, și dansul va avea loc aici.

–Așa, da, răspunse Lady Daphne cu un zâmbet larg și bătu din palme. Trebuie să cumpărăm șervețele, și să ne asigurăm că Cook are tot ce-i trebuie, și...

–Nu trebuie să uităm să curățăm treptele din față, adăugă Danielle.

–Așa, da.

–Deja am rugat-o pe doamna Huckleberry să se ocupe de aranjamentele florale, spuse Danielle.

Lady Daphne îi zâmbi.

–Ai mai participat la organizarea altor baluri?

–Nu chiar, răspunse Danielle. I-ar fi fost atât de ușor să spună da. De ce nu spusese?

–Atunci cum de știi atât de multe?

–Nu ar trebui să vă împui capul cu prostii dintr-astea, milady.

–Prostii? Nu cred că sunt prostii, mai ales dacă mă poți ajuta.

Danielle ezită. Îndrăznea să îi spună lui Lady Daphne? Adevărul era că voia cu disperare să dezvăluie acest secret; dorise să facă asta de când începuse să lucreze cu Lady Daphne la aranjamentele pentru bal. Foarte rar se întâmpla ca un spion să poată dezvălui un secret fără să se pună în pericol. Tentația era copleșitoare.

–Ei bine, spuse ea, apropiindu-se de Lady Daphne și coborându-și vocea. Adevărul e că mama mea a făcut parte din aristocrație. M-a învățat câteva lucruri. Asta înainte să se îmbolnăvească.

Orice temeri avusese Danielle despre reacția lui Lady Daphne au fost date la o parte când femeia îi zâmbi și spuse:

–Aristocrația engleză?

–Da.

–Nu știam. Cum o cheamă pe mama ta?

–Nu contează acum, răspunse Danielle. Mama a fost dezmoștenită de familia ei pentru că s-a căsătorit cu tata, care era un profesor francez sărac.

Expresia lui Lady Daphne se îmblânzi și tânăra o mângâie pe Danielle pe umăr.

–Îmi pare rău, draga ea. Familia mea nu l-a plăcut în mod deosebit pe Rafe, decât după ce a devenit, în mod neașteptat, viconte. Ne-am căsătorit, sau cel puțin plănuiam să ne căsătorim, indiferent de situație. Mama ta a făcut alegerea corectă. Ar trebui să te căsătorești doar din dragoste.

– Nu am avut niciodată o petrecere de debut, spuse Danielle, încercând să dea la o parte tonul trist din voce.

Nu fusese niciodată genul care să-și plângă de milă. Viața ei era cum era și acceptase situația de mult. Cu toate astea, nedreptatea ce i se făcuse o mai afecta din când în când. Era prea tentant să recunoască că ar fi putut face parte din această lumea, dacă viața ei nu ar fi luat alt curs.

– Când s-a îmbolnăvit mama ta, draga mea?

– Acum mulți ani.

– Ai locuit cu tatăl tău, după aceea?

– Nu, tata murise.

– Îmi pare atât de rău.

– E în regulă. A trecut o viață întreagă de atunci.

Danielle se forță să zâmbească.

Lady Daphne o trase mai aproape de ea.

– Cu experiențele noastre laolaltă, o să avem parte de un bal magnific.

Capitolul 25

-Oakleaf, ce-ai pățit la ochi? se auzi o voce puternică strigându-l pe Cade.

Bărbatul arăta ca un docher, cu pălăria, cămașa albă și pantalonii pe care îi purta. Își schimbase ghetele de la Hoby's cu unele mult mai ieftine. Mai trebuia să facă un singur lucru ca să fie în ton cu acest mediu: să-și schimbe vocea. Trebuia să încheie rapid socotelile. Balul lui Daphne avea loc în acea seară, iar cumnata lui nu va fi mulțumită dacă întârzia sau sângera.

-De ce nu te așezi, să bem ceva, O'Conner, și-o să-ți spun o poveste, răspunse Cade.

Își trase pălăria peste frunte. Docurile din Londra erau un labirint de taverne, alei și străzi. Locul nu era mare, iar dacă îl vedea cineva acolo, putea să-l recunoască nu numai pe cel care se dăduse drept Oakleaf, ci și pe Eversby, Duhaime sau alte nume purtate.

Tommy O'Conner fusese pe mare mai mulți ani decât trăise Cade. Bărbatul știa tot ce se întâmpla la docuri mai bine decât alții. Știa când intra fiecare vas în port și când plănuia să plece. Mai important, avea la degetul mic câțiva polițiști din port. Era bine să-l cunoști pe O'Connor.

-Cuiva nu i-a plăcut cum arăți, nu?

O'Conner își trase scaunul lângă masa lui Cade și se așeză.

-Ceva de genul ăsta.

Cade comandă o halbă de bere de la o tânără care îl privea plină de dorință.

-Bună seara, spuse ea, fluturând din gene.

Cade nu era interesat. Îi trecu prin minte imaginea lui Danielle. Ceea ce îi reaminti că trebuia să se apuce de treabă și să plece de acolo. Singur. Îi promisese lui Danielle un dans la miezul nopții.

-Ai informațiile pe care le caut? întrebă el, aproape țipând.

-Ești sensibil în seara asta, nu?

Cade își frecă ceafa și luă o gură de bere.

– Sunt doar... ocupat.

– Observ, căpitane. Trebuie să mergi la vreun bal elegant?

Bărbatul râse.

– Ceva de genul ăsta.

Cade zâmbi forțat.

O'Conner căută în buzunar și scoase o scrisoare sigilată, pe care i-o dădu lui Cade.

– Aici sunt informațiile tale, căpitane.

Cade luă scrisoarea, o puse în buzunarul interior al hainei, bău restul berii și se șterse la gură. Bărbatul se ridică și azvârli câteva monede pe masă, ca să plătească băuturile lui și ale lui O'Conner. Apoi scoase o pungă mică, dar grea, cu monede și i-o aruncă lui O'Conner.

– Aici e plata ta.

O'Conner prinse punga și îi testă greutatea. Un zâmbet îi apăru pe față.

– E o plăcere să fac afaceri cu tine, ca de obicei, căpitane.

Râsul aspru al lui O'Conner îl urmări pe Cade în timp ce ieșea pe ușă.

Capitolul 26

– Delilah, știi că nu ar trebui să fii aici.

Daphne dădu din cap către verișoara ei. Fata stătea pe un taburet, într-un colț al sălii de bal, mâncând tort. Purta cea mai frumoasă rochie a ei, roz, cu o fundă mare roz pe cap, și își mișca picioarele acoperite cu ciorapi albi în ritmul muzicii.

Era trecut de unsprezece și jumătate, și sala era aglomerată. Daphne răsuflă ușurată că petrecerea era un succes, în ciuda faptului că verișoara ei se strecurase acolo. Plecase de lângă grupul cu care stătea de vorbă ca să o certe pe Delilah, pe care o văzuse stând într-un colț.

– Ai promis că o să stai sus și o să te uiți la ce se întâmplă aici doar din când în când.

– Știu, verișoară Daphne, dar *j'adore* muzica și *j'adore* dansul și rochiile frumoase. Nu m-am putut abține. Ca să nu mai spun că aici aveți prăjituri bune, nu ca la etaj.

Daphne își puse mâinile în șolduri.

– În ciuda multitudinii de prăjituri, nu ar trebui să fii aici. O să trimit sus o servitoare să-ți aducă prăjituri.

– De ce nu pot să stau aici? întrebă Delilah. *J'adore* balurile.

Înfulecă o gură de prăjitură.

– Debutul tău este abia peste cinci ani.

Daphne bătu cu piciorul în podea.

Delilah se opri din mestecat. Oftatul ei fu lung și exagerat.

– Pot să fie și cinci decenii, că tot atâta succes o să aibă.

– De ce spui asta? întrebă Daphne, încruntându-se.

– Permite-mi să-ți atrag atenția asupra faptului că funda mea e strâmbă. Delilah arătă spre cap. Nu pot să dansez. Arătă spre picioare. Am o pată pe corsaj, pe care speram că nu o s-o vadă nimeni, dar trebuie să-i dezvălui existența ca să-mi demonstrez ideea. Arătă spre corsaj, pe care se vedea o pată roșie.

–Și ce vrei să demonstrezi? întrebă Daphne.

–Că sunt vai de capul meu. Nu am grație, stil, nu arăt bine și nici ținută nu am. Și, în plus, îmi tot spui că trebuie să-mi perfecționez franceza.

–Așa e. Dar am o idee. Noua mea cameristă este franțuzoaică. Poate ajută să înveți mai multe, cât stai aici.

Delilah se lumină.

–*J'adore* ideea asta. Îți mulțumesc foarte mult, verișoară Daphne. Mi-ar plăcea s-o întâlnesc pe camerista ta franțuzoaică. Apoi se încruntă. Dar asta nu mă ajută cu ținuta, și nici cu grația.

–Ținută și grație? Crezi că lucrurile astea sunt importante? Daphne îi zâmbi verișoarei sale.

–Bineînțeles. Uită-te doar la domnișoara Pembrooke.

Delilah arătă spre mulțime, unde una din cele mai populare tinere ale sezonului ținea un pahar cu șampanie într-un mod elegant, în mâna înmănușată.

–Eu nu sunt elegantă, spuse Delilah cu un oftat. Și majoritatea mănușilor mele sunt pătate.

–Ai destul timp să rezolvi asta, Delilah. Nu fi atât de dură cu tine!

Tocmai atunci, prietenii lui Daphne, Owen și Alexandra Monroe, se îndreptară spre locul unde se aflau Daphne și Delilah. Cu ei era un tânăr. Părea să aibă șaptesprezece ani, era înalt, mergea drept și relaxat. Avea părul închis la culoare și ochi albaștri. Era foarte chipeș.

Daphne se întoarse să își întâmpine noii invitați.

–Lady Alexandra! Lord Owen! Mă bucur să vă văd din nou.

–Îți mulțumim că ne-ai invitat, Lady Daphne, spuse Lady Alexandra. L-ai întâlnit pe fratele meu, lordul Thomas?

–A, da, fratele tău, marchizul de Huntfield.

Tatăl Alexandrei era duce, și fratele ei mai tânăr era moștenitorul.

–Așa e. Alexandra zâmbi. A venit în vacanță de la Oxford și am insistat să ne însoțească în această seară.

Băiatul făcu o plecăciune în fața lui Daphne.

–O plăcere să vă cunosc, Lady Daphne.

–Sper că nu te-ai plictisit la acest bal, Lord Thomas.

–Dimpotrivă. Mi se pare foarte distractiv. Am pus pariu cât o să dureze până ce nasturele din mijloc de la vesta lordului Hoppington

o să se rupă, și turbanul lui Lady Hammock o să-i cadă de pe cap. Asta da, privelişte!

Avea o licărire în ochi.

Delilah izbucni în râs și își duse mâna dezgolită la gură.

Daphne se întoarse spre ea. Nu avea cum să evite situația.

–Lord Thomas, ți-o prezint pe Lady Delilah Montebank. Nu ar trebui să fie aici, deoarece nu și-a făcut încă debutul, dar mă tem că astfel de reguli nu o afectează. Îmi cer scuze pentru orice comentariu nepotrivit va face.

Delilah își dădu ochii peste cap și îi zâmbi larg lui Thomas, după care făcu semn spre locul de lângă ea.

–Lord Thomas. Cred că o să fim buni prieteni. Și eu m-am tot uitat la nasturele lordului Hoppington și la starea precară a turbanului lui Lady Hammock. Dacă mai ai asemenea lucruri minunate de împărtășit, stai lângă mine.

Thomas îi zâmbi și se așeză.

–Îți plac prăjiturile? întrebă Delilah.

–Cui nu-i plac?

Daphne fu imediat convinsă că cei doi vor deveni prieteni buni. Se întoarse spre Alex și Owen și dădu din cap.

–Cu siguranță o să aibă o purtare scandalos de necuviincioasă.

Alexandra făcu semn cu mâna.

–Thomas poate să se poarte la fel, câteodată. Mama e disperată, deoarece își petrece mai mult timp pariind cu muncitorii de la grajd și participând la curse de cai decât pregătindu-se pentru rolul de duce, pe care îl va moșteni într-o zi.

Daphne se uită la cei doi tineri, care purtau deja o conversație, vorbeau și râdeau. Cu siguranță se va scrie despre Daphne că își lăsase scandaloasa verișoară în sala de bal, dar acum avea lucruri mai importante la care să se gândească. Cel puțin lordul Thomas părea s-o țină ocupată pe Delilah. Prin urmare, îi conduse pe Alexandra și pe Owen departe de cei doi.

–Voiam să vă întreb ceva. Își coborî vocea. Cât de bine îl cunoașteți pe cumnatul meu?

Capitolul 27

Danielle se uita în sala de bal, care era plină, când Trevor o abordă.

– Un mesager a adus asta la intrarea din spate, domnișoară. A spus să vă dau biletul personal cât de repede posibil, spuse servitorul.

Danielle tresări, apoi inima începu să-i bată cu putere. Închise ușa ce dădea în sala de bal și rămase pe coridorul întunecat, încă auzind ritmurile muzicii. Trevor plecă la fel de repede cum venise. Asemenea celorlalți angajați, trebuia să se asigure de reușita petrecerii. Fusese drăguț din partea lui să-și rupă din timp ca s-o caute.

– Dumnezeule, să nu fie de la *ma mère*, își șopti ea, în timp ce rupse sigiliul cu mâini tremurânde. Desfăcu biletul și respiră ușurată. Era de la Grimaldi. Iar el... Continuă să citească, ținându-și respirația. Voia ca tânăra să-și facă bagajele și să se întâlnească cu el la miezul nopții, la trei străzi distanță. Dumnezeule! Nu avea prea mult timp. Mai erau câteva detalii, dar era clar că trebuia să-și abandoneze fațada de cameristă a lui Lady Daphne. Imediat.

Ușurarea de moment pe care o simți Danielle când își dădu seama că biletul nu era legat de sănătatea mamei ei a fost înlocuită repede de altceva. Ceva străin. Ceva ce semăna... cu regretul. Își lipi biletul de piept și se uită pe coridor. Se terminase totul? Atât de curând? I se părea că tocmai ajunsese în acea casă unde se simțea fericită. Nu voia să plece. Nu voia să nu o mai vadă pe doamna Huckleberry. Nu voia să piardă compania lui Lady Daphne. Iar Cade. Asta era partea cea mai groaznică. Va rata dansul cu el de la miezul nopții.

Cade o aștepta într-o bibliotecă goală. Era aproape miezul nopții. Unde era Danielle? Se hotărâse că nu avea nici un rost să danseze cu el? Se convinsese tânăra că bărbatul glumise doar? Cade se plimbă prin cameră. Va aștepta. Danielle începuse să însemne ceva pentru el. Conversațiile lor. Întrebările pe care i le pusese. Simțise că interesul ei era real, sincer. Iar acel sărut din trăsură fusese incredibil.

Păcat că Amanda apăruse prea repede. Văzuse expresia rănită și acuzatoare de pe fața lui Danielle când își dăduse seama că Amanda nu era o simplă cunoștință. După ce scăpase de femeie, ca să se întoarcă alături de Danielle, fusese încântat când tânăra îi dăduse voie să îi cumpere parfumul. Niciodată nu mai simțise așa ceva, dorința de a face pe plac unei femei, cel puțin nu în afara patului. Nu de când cu mama lui.

Cade chiar recunoscuse față de Danielle că era frustrat din cauza mamei lui, iar ăsta era un alt lucru surprinzător. În timpul scurt de când o cunoscuse pe Danielle, îi spusese mai multe lucruri decât dezvăluise oricui altcuiva. Și nici măcar nu se culcase cu ea. Mama lui fusese motivul pentru care plecase. Nu putuse să o vadă cedând în fața soțului ei. Se săturase să tot încerce să se bată cu un bărbat de două ori mai mare decât el de fiecare dată când o lovea. Într-un final, plecă. Și îl lăsă pe Rafe să se ocupe de situație. Singur. Era cel mai groaznic lucru pe care îl făcuse vreodată, și asta era ceva, pentru un bărbat care furase, mințise și se luptase cu o mulțime de oameni. Faptul că se întorsese în Londra era singura lui șansă de a face ce trebuie față de tatăl lui. Va duce asta la bun sfârșit, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care îl făcea.

Însă nu se așteptase să o întâlnească pe Danielle, care îl făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simțise vreodată. O parte din el voia să fugă, să părăsească Londra, să nu se uite niciodată înapoi. Până la urmă, la asta se pricepea cel mai bine. O altă parte din el voia sa stea, să prindă rădăcini, să o sărute din nou pe Danielle. Să danseze cu ea.

Bărbatul se îndreptă spre fereastră și privi înspre grădinile întunecate. Se uită din nou la ceas. La naiba! Danielle nu venea, iar el era un fraier c-o aștepta. Se duse la birou, deschise sertarul și scoase o foaie. Căută un toc. Scrise un bilet, pe care-l împături. Apoi se îndreptă spre ușă. Va folosi scara servitorilor și îi va lăsa biletul pe pernă.

Capitolul 28

Îi promisese un dans la miezul nopții. Ca într-un basm. Gândul că ar rata momentul o săgetă, însă Danielle nu-și putea permite o asemenea naivitate. Nu acum, când știa care era misiunea ei. Vasul lui Baptiste pleca în acea seară. Orice bănuieli avea Grimaldi despre Cade, nu erau mai importante decât urmărirea lui Baptiste. Asta așteptaseră.

Trebuia să ajungă pe un vas numit *The Elenor*, care va urmări vasul lui Lafayette. Trebuia să se îmbrace din nou în băiat, pe punte. Bănuia că cel dinainte demisionase. La cum îl știa pe Grimaldi, asta nu avea cum să fie o coincidență. Cel mai probabil îl plătise pe tânăr. Grimaldi nu-și asuma riscuri, însă Danielle urma să facă asta. Urma să-și asume un risc mare. Va trebui să se prefacă a fi altcineva, în preajma mai multor străini, să îi convingă și să îl urmărească pe Baptiste până la destinația lui. Trebuia să plece imediat. Nu avea timp de povești.

Se mișca grăbită prin cameră. Nu avea multe de împachetat și va lua și mai puține lucruri pe vas, unde se va da drept Cross. Însă pentru moment, va trebui să ia totul cu ea, ca să nu le îngreuneze pe doamna Huckleberry și pe Lady Daphne cu lucrurile ei.

Un fior de regret o străpunse pe Danielle. Îi va fi dor de acești oameni. Până acum, nu i se mai făcuse dor de oameni care nu făceau parte din familia ei. Îi fusese dor cu disperare de tatăl ei, dar nu mai simțea asta atât de acut ca în trecut. Îi fusese dor și de mama ei, însă niciodată nu avusese prieteni. Oameni de care să îi placă și care să o placă.

Îi va fi dor de conversațiile cu Mary și de lucrurile scandaloase pe care le spunea doamna Huckleberry. Îi va fi dor și de Lady Daphne. Aceasta fusese atât de bună și o ajutase atât de mult, tratând-o cu respect. O senzație necunoscută o străbătu pe Danielle în piept. Regret. O altă emoție care îi era străină. Nu obișnuia să regrete.

Regretul era prea haotic, prea complicat, prea înrădăcinat în trecut, iar Danielle încerca să trăiască în prezent.

Îi va fi dor și de Cade, dar nu avea timp să se gândească la asta. Va avea timp mai târziu să se concentreze pe amintiri. Însă momentul prezent era singura garanție deocamdată. Dar va simți regret. Regret că nu-și va putea lua rămas-bun de la Mary și de la doamna Huckleberry. Regret că nu o va putea anunța pe Lady Daphne din timp și o va lăsa fără cameristă atât de brusc. Grimaldi îi spusese că putea lăsa un bilet, atât timp cât nu dezvăluia detalii. Se apropie grăbită de birou și scrise pe o bucată de hârtie: „Trebuie să plec. Îmi pare rău. Danielle".

Scrise încă două bilete. Unul pentru Cade, altul pentru mama ei.

Știa că Grimaldi îi dăduse voie să facă asta pentru că nu voia ca ea să fie căutată. O asemenea căutare s-ar fi terminat cu un eșec sau, mai rău, cu un dezastru. Așeză biletul în mijlocul pernei de pe patul ei. Își puse în valiză celelalte două rochii și toate celelalte bunuri, inclusiv funde de păr, ciorapi, agrafe, sticla cu parfumul de lavandă al bunicii ei și noul parfum de orhidee. Opri ceva care semăna suspicios de mult cu lacrimile. Danielle se uită pentru ultima oară la camera mică, ce fusese a ei pentru o perioadă așa scurtă de timp. Așa era totul în viața ei. Scurt. Temporar. Fără rădăcini. Fără conexiuni. Era mai ușor așa.

Se uită la biletul pe care-l scrisese pentru Cade. După ce ieșea, avea să se strecoare în camera lui și să pună biletul pe pernă. Dintr-un motiv necunoscut, simțea că îi datora un rămas-bun.

Inspiră adânc și se întoarse să plece, cu biletul lui Cade în mână. În secunda în care deschise ușa, Danielle scânci și valiza îi scăpă din mână. Cade stătea în dreptul ușii, umplând spațiul cu statura lui. Atât de înalt, cu umerii lați. Inima începu să-i bată cu putere.

– Cade, șopti ea.

Mâna lui rămase în aer. Urma să bată la ușă. Își retrase pumnul și ridică o sprânceană. Se uită la paltonul ei și la valiza de la picioare. Apoi îi studie fața.

– Pleci undeva?

Tânăra mototoli biletul.

– Eu... de ce ești aici? De unde știai care e camera mea?

– Știu multe lucruri, spuse el. Și, în legătură cu motivul pentru care sunt aici, îmi datorezi un dans.

– Eu... Danielle își mușcă buza. Credeam că glumești în privința asta.

– Că glumesc? se rezemă de cadrul ușii. Ți s-a părut amuzantă ideea ca noi să dansăm?

Un cuvânt îi rămase blocat în gât tinerei, un ghem de regret pe care îl forță să iasă afară.

– Nu.

– Nici mie. Te așteptam în bibliotecă, dar se pare că nu am venit într-un moment bun. Pleci?

Se uită din nou la valiză și apoi din nou la ea.

Putea să-i spună, doar va afla destul de repede. Biletul îngropat în mâna ei.

– Eu... eu... da. Tânăra încuviință. Plec, dar nu pot să dau detalii.

Cade o privi atent.

– Draga mea, toți putem să spunem unde mergem. Mai degrabă nu vrei să-mi spui.

Danielle învățase în urmă cu mult timp că cel mai bun mod de a distrage atenția cuiva de la o întrebare la care nu voia să răspundă era să pună o altă întrebare.

– Unde ai fost în seara asta? Cu domnișoara Jones?

Zâmbetul lui Cade dispăru.

– Nu. I-am spus clar domnișoarei Jones că interacțiunea noastră a luat sfârșit.

Danielle își încrucișă brațele la piept.

– Interacțiunea? Așa îi spui?

– Nu se compară cu tine, Danielle, spuse el încet, cu o privire bărbătească pe fața lui frumoasă.

Această replică o blocă. Nu ar fi trebuit să-l întrebe despre asta. Părea o soție geloasă. Iar el îi răspunsese cu unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le auzise vreodată. O lăsase fără cuvinte.

– Ai schimbat subiectul, continuă el. Te-am întrebat încotro mergi.

Danielle frecă biletul pe care încă-l mai avea în mână.

– Nu ar conta dacă ți-aș spune. Nu m-ai crede.

– Ai chiar atât de puțină încredere în mine?

– Ar părea fantastic.

– Încearcă-mă.

Cade se rezemă de cadrul ușii, blocându-i ieșirea.

Danielle închise ochii.

– Te rog nu-mi cere s-o fac.

– Foarte bine. O femeie cu secrete. Înțeleg.

Danielle aproape oftă ușurată. Deschise ochii, surprinsă să realizeze că erau umezi de la lacrimile care nu curseseră.

Cade se îndreptă și întinse brațele.

– Ai timp pentru un dans?

Această întrebare o luă prin surprindere. Avea timp pentru un dans? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, un ceas din casă anunță miezul nopții. Ea și Cade rămaseră nemișcați, uitându-se unul la celălalt, el cu mâinile în aer, într o invitație tăcută la dans. Odată ce bătăile se opriră, Danielle șopti:

– Nu avem muzică.

– Ba sigur că avem.

Cade lăsă brațele jos și intră în cameră, închizând ușa în urma lui. În trei pași, ajunse la fereastră și o deschise.

Muzicienii cântau în spatele sălii de bal, aproape de ușile franceze care dădeau spre terasă. O melodie minunată umplu aerul verii și intră în camera lui Danielle. Era un vals.

Cade se întoarse cu fața spre ea și întinse brațele din nou.

Danielle aproape se înecă din cauza nodului din gât.

– Nu trebuie să faci asta.

Împreună cu muzica, briza aduse și parfumul iasomiei ce înflorea noaptea. Asta, combinată cu melodia și întunericul din cameră, străbătut de lumina unei singure lumânări de pe noptieră, făcea întreaga scenă destul de *romantique*.

– Nu trebuie să fac ce?

Tonul lui Cade era neutru.

Tânăra se uită la pantofi.

– Să dansezi cu o cameristă?

Nu suportă cât de vulnerabilă era vocea ei. Cât de mică. Cât de... singuratică.

Cade se uită peste umăr.

– Nu văd nici o cameristă aici.

– Nu?

Răspunsul ei abia se auzi.

– Văd numai o femeie frumoasă, cu care vreau cu disperare să dansez.

Frumoasă? Ea? Era prea subțire, prea scundă, prea plată, prea... ei bine, prea orice ca să fie considerată frumoasă. Tânăra se uită și ea în spate.

- Unde?

Danielle încercă să-și ascundă zâmbetul. Trecu de birou și puse biletul mototolit pe el. Cade nu rată acest detaliu. Danielle își dădu seama că bărbatul îl văzuse. Asta, și celălalt bilet de pe pernă. Cade se prefăcu că nu-l observă și o trase în brațele lui.

- Aici.

- Nu știu să dansez, șopti ea.

- Nici eu nu sunt un expert, dar o să te învăț.

Vocea lui era atât de calmă și de liniștitoare. Danielle oftă. Aproape uită pentru o clipă. Uită că... Nu avea timp pentru asta. Nu ar fi trebuit să piardă vremea cu asemenea prostii când avea o treabă de făcut. Grimaldi o aștepta la locația stabilită, trei străzi mai departe, într-o trăsură. Probabil verifica ora și o blestema.

Era naivă. Era egoistă. Era... o fată. Dumnezeule, avusese puține clipe în care se putuse bucura de acest lucru. Avusese puține clipe prețioase pe care să le petreacă în compania unui bărbat chipeș care o dorea așa cum un bărbat dorește o femeie. Cade o privise așa de la început. Niciodată nu o privise altfel.

Danielle tocmai urma să se îmbrace în pantaloni, să poarte o pălărie și să petreacă zile, poate chiar săptămâni, la bordul unui vas aglomerat, fără săpun ca să se spele. Nici o cadă în care să se spele! Va avea mâncărimi în locuri la care rar se gândise. Nu va purta niciodată o rochie de satin. Nu va avea niciodată o petrecere de debut și nici nu va fi curtată de bărbați eligibili. Nu va avea niciodată mănuși delicate sau o geantă plină cu lucruri elegante, cum ar fi o sticlă de parfum și o batistă cu trandafiri și inițialele ei brodate. Nici unul din aceste lucruri nu aparținea în viitorul ei. Dar, ca în basme, putea avea acest moment, în care se prefăcea. Se prefăcea că era o tânără superbă, se prefăcea că era frumoasa balului. În acest moment, putea dansa cu un gentleman chipeș. Deși Cade nu era chiar un gentleman. Fusese în închisoare. Avea secrete. Dar nici ea nu era o lady. Și ea avea secrete. Se potriveau.

Va trăi momentul. Grimaldi putea aștepta.

Se uită în ochii albaștri ai lui Cade și îi zâmbi. Trăia în prezent, iar în acea clipă, avea să... danseze.

– Da, domnule Cavendish, o să dansez cu tine.

Toți servitorii erau ocupați cu balul, așa că momentul ar fi fost perfect pentru ca Danielle să dispară. Tot acum era și momentul perfect să acorde un dans clandestin unui bărbat necăsătorit, în dormitorul ei. Își puse mâinile mici și reci în mâinile mari și calde ale lui Cade.

Zâmbetul bărbatului o înmuie. Degetele acestuia o strânseră de mâini, iar căldura și puterea lor o liniștiră.

– Stai!

Danielle făcu un pas în spate și își dădu jos pelerina. O aruncă pe pat, încercând să acopere biletul de pe pernă. Dacă Cade îl observase, nu reacționă. Tânăra se întoarse din nou spre el și îi întinse mâinile.

– E un dans format din trei pași, îi explică el, luând-o de mâini și trăgând-o indecent de aproape. Danielle se uită la lavaliera lui orbitor de albă, prea copleșită de emoție ca să-l privească în ochi. Era mai mult decât un simplu dans. Nimeni nu o tratase cu atâta respect. Nimeni nu-și făcuse timp să se uite la ea. Nu cu atenție. Nu în profunzime. Nu ca și cum ar fi studiat-o, așa cum părea s-o facă Cade. Puține lucruri îi scăpau acestui bărbat. Danielle știa deja asta despre el. I se părea, sau Cade îi inspira mirosul părului? Danielle îndrăzni să privească în sus, cât să-l vadă inspirând, cu ochii închiși.

– Orhidee, spuse el.

– Poftim?

– Miroși ca orhideele care cresc pe o formațiune de stânci de pe insula Elba.

– Elba? Ai fost acolo?

– De multe ori.

Danielle se gândi la asta.

– E noul meu parfum, spuse ea. Nu știam că pe Elba cresc orhidee.

– Crește *Spiranthes spiralis*. E subtilă. Mică. Florile sunt albe. Pare nesemnificativă, aproape invizibilă pentru cei care nu sunt atenți, până când o privești îndeaproape. E o floare superbă și miroase divin.

Cum să reacționeze la așa ceva? Nu-și dădu seama că își ținu respirația pentru câteva secunde. Cuvintele lui semănau atât de mult cu ce gândise ea mai devreme. Era ca și cum bărbatul îi citea gândurile. Nu trebui să răspundă, deoarece Cade spuse:

– Urmează-mă.

Făcu un pas în față, apoi în spate, apoi într-o parte.

Danielle simți cum intră ușor în ritm cu un partener care, în ciuda a ceea ce spunea, știa exact ce făcea.

Se mișcară în ritm cu muzica, în spațiul îngust de lângă pat. Pentru o clipă, Danielle se simți ca o domnișoară aflată la debut. Se va preface pentru încă câteva minute.

– Înveți repede, îi zâmbi Cade.

– Ești un profesor abil. Danielle făcu o pauză înainte să întrebe: Când ai fost pe Elba?

– Acum mai mulți ani.

– De ce ai fost acolo?

Cade se gândi câteva secunde, după care spuse:

– Am fugit de acasă și m-am înrolat în marină când aveam treisprezece ani.

– Treisprezece!

Danielle fu șocată. Ce tânăr fusese! Dar până la urmă, și ea fugise la aceeași vârstă. De ce i se părea o vârstă așa de fragedă, când era vorba de altcineva?

– Când vii de pe aleile din Seven Dials, preferi o viață în marină, crede-mă.

Seven Dials? Acolo crescuseră el și Rafe? Nu și-ar fi imaginat niciodată.

– Și a fost mai bine?

De ce nu se putea opri din a pune aceste întrebări?

– Într-un fel, da. În alte moduri, nu.

– În ce moduri nu era?

Cade continuă să conducă dansul și spuse:

– Să zicem doar că nu am crescut cu un respect sănătos pentru autoritate, ceea ce e o trăsătură esențială pentru un marinar.

„La fel și eu."

– S-a terminat rău?

Cade zâmbi la auzul întrebării.

– Tot ce am încercat vreodată s-a terminat prost. Ăsta este semnul unei oi negre, nu știai? Tăcu câteva secunde. Doar că...

Tânăra îl privi atentă.

– Doar că ce?

– Există doar două lucruri la care m-am priceput vreodată.

– Care este primul? întrebă ea, ținându-și respirația.

– Să încalc legea.

Danielle aproape se înecă. Îl privi, examinându-i fața.

– Cred că glumești.

– În nici un caz. M-am specializat în asta de la o vârstă tânără.

– Când ai ajuns pe Elba, erai în marină sau încălcai legea?

Cade își păstră zâmbetul pe buze.

– Ambele.

Dinții lui străluciră în întuneric.

Valsul se opri. Muzicienii probabil luau o pauză. Cade îi dădu drumul la mână și, cu un mic fior, tânăra făcu un pas în spate. Pielea tinerei se făcu de găină. Cade își trecu și el mâinile peste brațele ei. Era un gest prea direct, însă Danielle nu îi putu cere să se oprească.

Bărbatul își coborî gura la urechea ei și șopti:

– E mai bine?

– Nu. De fapt, atingerea ta înrăutățește situația.

Danielle îndrăzni să-l privească și se încruntă.

– O înrăutățește? De ce?

– Pentru că atunci când mă atingi... când mă atingi, Cade... Danielle dădu din cap. Care e al doilea? întrebă ea, rupând vraja dintre ei.

– Al doilea?

Cade o privi întrebător.

– Al doilea lucru la care ești cu adevărat bun.

De data asta, zâmbetul lui era cu adevărat obraznic.

– Ăsta, șopti el, după care o lipi de el și gura lui o acapară pe a ei.

Capitolul 29

Gurile lor se uniră. Brațele ei se înfășurară în jurul gâtului lui. Danielle uită de Grimaldi și de misiune în clipa în care Cade o ridică și o puse pe pat. Se lăsă peste ea, gura lui nedespărțindu-se de a ei. Limba lui o pătrunse din nou și din nou, până când Danielle gemu.

Șoldurile lui se așezară între picioarele ei, pe care tânăra le deschise pentru el. Amândoi erau încă îmbrăcați complet. Era cel mai erotic lucru pe care îl simțise vreodată, erecția lui împingându-se în moliciunea ei, prin straturile de haine. Cade își frecă șoldurile de ea, și gura lui continuă să o guste pe a ei. Cade îi luă fața între palme și îi șopti cuvinte deocheate în ureche. Cuvinte despre ce voia să-i facă fără haine.

Mâinile lui se strecurară în decolteul ei și îi traseră în jos partea din față a rochiei. Unul din sâni îi ieși, iar gura lui coborî ca să îl guste. Danielle gemu în clipa în care buzele lui îi găsiră sfârcul. Cade îl mușcă, îl linse și își plimbă limba fierbinte peste el, făcând-o pe Danielle să își arcuiască spatele spre gura lui și să geamă. Îl supse, iar Danielle aproape scânci. Tânăra îi ținea lui Cade capul lipit de ea, în timp ce fiori de căldură o străbăteau de la sâni spre locul intim dintre picioare, locul de care Cade se freca. Șoldurile lui se unduiau de ale ei într-un ritm primitiv, iar Danielle își dorea să nu se mai termine momentul acela.

Când tânăra își găsi în sfârșit voința de a-l da la o parte, gura lui se depărtă cu zgomot de sânul ei. Îi dădu drumul la brațe, dar continuă să o țină aproape, cu fruntea lipită de ea, respirația lui greoaie și zgomotoasă zguduind tăcerea camerei. Danielle își ridică o mână la pieptul lui și își apăsă palma de materialul moale al cămășii. Și inima lui bătea cu putere, exact ca a ei. *Bien.*

–Cade, trebuie să plec.

–Lasă-mă să te mai simt o clipă. Dă-mi ceva de care să-mi amintesc.

Mâinile lui se mișcară peste umerii tinerei și în josul corsajului, mângâindu-i sânii mici.

Danielle nu vru să-l refuze, însă aruncă o privire la ceasul mic de pe masă, care îi spunea că era cu o jumătate de oră trecut de miezul nopții. Grimaldi o va omorî pentru că întârziase atât de mult.

Îl prinse pe Cade de brațe și îl strânse. Într-un alt timp și spațiu, într-o altă lume, ar fi făcut mai mult decât să-l lase să o atingă. S-ar fi dăruit acestui bărbat. Dacă ar fi înnebunit într-o zi și s-ar fi căsătorit, soțul ei nu avea să fie genul căruia să-i pese cu cine fusese Danielle înainte.

– E păcat, șopti ea, mângâindu-l pe Cade pe față.

– Ce anume?

Bărbatul o sărută pe mână, trimițându-i fiori în tot corpul.

Danielle râse.

– Nu mi-am dat seama că am zis asta tare.

– Ei bine, ai făcut-o. Cade își plimbă degetele printre ale ei. Trebuie să-mi spui. De ce e păcat?

Se țineau de mână. Degetele lui puternice le capturară pe ale ei, iar degetul mare o mângâia într-un fel care îi împrăștia gândurile. Ce o întrebase? A, da. De ce era păcat? Da, chiar, de ce era păcat? Încercă să-și ignore bătăile puternice ale inimii și să-și adune gândurile. La ce se gândise? A, da. La *aia*. Ridică din sprânceană și îi aruncă o privire obraznică.

– Acum trebuie să știu, îi spuse Cade. Îi duse mâna la buzele lui și o sărută.

Danielle se gândi o clipă. Nu ar fi potrivit să-i spună la ce se gândea. Însă când îi păsase ei de aparențe? Căzu pe gânduri.

– Haide, o îndemnă el, privind-o cu atenție.

Danielle își trase mâna din strânsoarea lui. Încercă să memoreze detaliile, senzația degetelor lui aspre, felul în care degetul lui mare se curba la vârf.

Danielle se strecură de sub el și se ridică. Cade se ridică la rândul lui și o privi în timp ce-și lua pelerina pe care stătuse pe pat, îndrepta cuvertura și aranja biletul pe pernă. Își puse pelerina pe umeri, îl privi pe Cade și clipi.

– Trebuie să plec.

Cade se întinse după ea.

– Nu înainte să-mi spui de ce e păcat.

Danielle se dădu la o parte și își mușcă buza, ca să nu zâmbească. Luă biletul mototolit de pe birou, făcu câțiva pași spre ușă și își ridică valiza.

– Danielle...

Cade pronunță cuvântul pe un ton de avertizare.

Cu mâna pe clanță, tânăra îl privi peste umăr, cu un zâmbet diabolic pe buze.

– Voiam să spun... Făcu o pauză, bucurându-se de acest moment, în care îl tachina. Voiam să spun că e păcat că nu am petrecut noaptea împreună.

Spunând acestea, ieși din cameră.

Capitolul 30

Cade aşteptă până când muzica începu din nou. Aşteptă până ce briza care intra pe geam deveni răcoroasă. Aşteptă până ce pulsul din zona genitală i se calmă şi erecţia pe care o avu de când o luase pe Danielle în braţe îi dispăru.

Abia atunci inspiră adânc şi se mişcă. Altfel, ar fi crezut că ultima jumătate de oră fusese un simplu vis. Şi mai rău, că ceea ce spusese femeia, cuvintele care îi făcuseră sângele să îi alerge prin vene şi căldura să se reverse prin corpul lui încordat, fusese o creaţie a imaginaţiei lui.

„E păcat că nu am petrecut noaptea împreună." O auzise bine, nu? Ar fi vrut să întrebe dormitorul gol. Niciodată nu fusese mai excitat de vorbele unei femei, mai ales de vorbe care indicau clar că nu se vor culca împreună. Danielle pleca şi, la naiba, nu îi spusese unde se ducea sau de ce. Cum reuşise femeie asta să îi spună aşa ceva şi apoi să plece?

Cade dădu din cap. În orice alte circumstanţe, nu ar fi lăsat-o să părăsească încăperea, şi cu siguranţă nu ar fi stat acolo ca un tont, uitându-se pe fereastră la frunzele verzi ale ulmului de afară. În orice alte circumstanţe, dacă femeia cu care ar fi avut fantezii în ultimele zile i-ar fi spus că era păcat că nu petrecuseră noaptea împreună, ar fi trântit uşa şi ar fi lipit-o de ea, sărutând-o până când era înnebunită de dorinţă şi deschisă să îndrepte acel rău. Asta ar fi fost reacţia lui, dacă Danielle nu l-ar fi surprins, nu doar cu cuvintele ei, ci şi cu faptul că pleca şi refuza să-i spună de ce.

Cade închise fereastra, înăbuşind sunetul muzicii, pe care dorise atât de mult să-l audă în urmă cu câteva minute. Îşi trecu o mână prin păr şi se întoarse, expirând adânc. Ochii lui căzură pe biletul de pe pernă. Îl observase mai devreme, dar nu spusese nimic, de teamă ca Danielle să nu-l ia de acolo. Pe el scria „Lady Daphne" şi era sigilat. Nu ar trebui să-l citească.

Ce bine că era un nemernic! Bărbatul zâmbi, în timp ce luă bucata de hârtie de pe pernă și rupse sigiliul. Deschise biletul. Scană cuvintele. Numai două rânduri. Două rânduri scurte, care nu dădeau prea multe informații. La naiba! Unde plecase așa în grabă? Primise vești că starea mamei ei se înrăutățise? Ar fi trebuit s-o întrebe, să se ofere s-o ajute. Dar Danielle nu i-ar fi zis și nici nu i-ar fi acceptat ajutorul.

Danielle era extrem de independentă. Foarte independentă și plină de secrete. Majoritatea femeilor pe care le cunoștea voiau ceva de la el. Voiau ca el să rămână, să-și ia un angajament, să le promită lucruri. Alte femei fuseseră surse de plăcere, însă Cade nu rămăsese niciodată destul într-o relație, ca să se atașeze de ele. În clipa în care o femeie voia mai mult, pleca, fără să-și mai facă apariția. Amanda se pricepuse în mod special să îl vâneze. Tânăra îl distrase o perioadă, dar era exemplul perfect al motivului pentru care Cade pleca înainte să se atașeze. Lucrurile ar fi devenit complicate după aceea.

Danielle însă nu căuta să se atașeze. Dimpotrivă, refuzase să îl accepte în patul ei și, mai mult, ea era cea care fugea și îl părăsea. Ironia situației îl făcu să dea din nou din cap. Cade împături biletul și îl puse la loc.

Făcu o pauză, ridică perna, o duse la nas și inspiră adânc. Orhidee. Ca acelea din Elba. Îi dăduse un răspuns ambiguu lui Danielle, când îi spuse de ce fusese pe Elba. *Mademoiselle* LaCrosse nu era singura cu secrete. Parfumul trezi un val de amintiri în el, cea mai recentă fiind a părului ei închis la culoare. Niciodată nu va mai mirosi orhidee fără să se gândească la ea. Dumnezeule, semăna cu un fraier îndrăgostit! Mormăi și își frecă fruntea. Se întoarse cu spatele la bilet, după care-și aminti de propria scrisoare. Una cu totul diferită. Nu biletul pe care i-l scrisese lui Danielle mai devreme în bibliotecă, ci acela pe care-l avea în buzunar. Cel pe care i-l dăduse O'Conner la tavernă.

Cade scoase scrisoare. O citi la lumina lumânării, care încă nu se stinsese. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit s-o citească mai devreme. Nu ar fi trebuit să se lase distras de promisiunea unui dans cu Danielle. Se uită la ceas. Întârziase. Destul de mult. Împături hârtia, o puse înapoi în buzunar și se îndreptă cu pași mari spre ușă. Tocmai când

atinse clanța, făcu o pauză, se întoarse lângă pat și luă perna. Se părea că era și ultima lui seară în acea casă. *The Elenor* pleca în zori, iar el era căpitanul.

Capitolul 31

Danielle alergă cât de repede putu. Călca cu pantofii prin bălți, dresurile i se murdăriseră, părul îi căzuse pe umeri și în ochi, iar valiza i se lovea de genunchi la fiecare pas. Cu toate astea, nu se opri. Își ridică fusta cu o mână și parcurse alergând două alei diferite și trei străzi, până când văzu trăsura de la colțul unde trebuia să se întâlnească cu Grimaldi. Bărbatul nu întârzia niciodată.

Tânăra se uită în jur. Luminile de la casele din apropiere evidențiau siluetele din trăsură. Inspirând adânc, Danielle făcu o pauză, cât să-și ridice fusta din nou cu mâna stângă și să apuce valiza mai bine cu dreapta. Traversă drumul, fiind la un pas de a fi lovită de o trăsură care se întorcea probabil de la teatru, sau operă, sau alt eveniment elegant preferat de locuitorii din Mayfair.

După ce îl salută pe birjar, bătu de două ori la ușă. Aceasta se deschise imediat și niște mâini o traseră înăuntru. Generalul Grimaldi era furios. Ochii lui aruncau săgeți de foc, și nările i se umflau amenințător.

– Ai întârziat.

Danielle rămase cu genunchii îndoiți și încovoiată.

– Știu.

Nu avea nici un rost să încerce să-i explice, conversația s-ar fi terminat într-un mod jenant. Lui Grimaldi nu-i plăceau scuzele.

Acesta îi aruncă o geanta, pe care Danielle o prinse cu ambele mâini și o deschise. Deja știa ce era înăuntru. O cămașă, pantaloni, pălărie, șosete și pantofi. Vestimentația unui băiat de pe vas.

– Îmbracă-te, lătră Grimaldi.

Se întoarse cu spatele la ea și își trase borul pălăriei peste ochi, ca să-i ofere intimitate. Danielle se luptă cu dorința de a-i face un semn obscen cu mâna, pe care-l învățase când avea cincisprezece ani. Îi fusese de ajutor de nenumărate ori. Grimaldi nu l-ar fi văzut. Nu ar fi tras niciodată cu ochiul. Nu când era vorba de bărbatul acela dur

ca o piatră. Danielle avea dubii că Grimaldi se distrase vreodată în viața lui. Probabil nici nu știa semnificația cuvântului. Nu s-ar fi uitat, nici dacă Danielle i-ar fi spus că luase foc. Momentan, era tentată să-l încerce, doar ca să-și testeze teoria.

Nu, nu va face un semn obscen către bărbat, pentru că ea era cea care greșise. Ea întârziase, și dintr-un motiv complet ridicol. Dar meritase, doar ca să vadă expresia lui Cade când îi spusese că era păcat că nu vor petrece noaptea împreună.

Mark Grimaldi nu ar fi înțeles că spionul ei de top întârziase la o misiune deoarece dansase sub lumina lunii cu un posibil infractor. Când Danielle își dădu jos pantofii și ciorapii murdari, se amuza la gândul că i-ar putea spune asta. Ce ar fi răspuns Grimaldi la o astfel de confesiune? Peste o clipă, zâmbetul îi dispăru, când își dădu seama că avea... o problemă.

– Am nevoie de ajutor cu rochia.

Se întoarse cu spatele la el, expunându-și nasturii rochiei, și îl privi peste umăr.

– Pot s-o fac și singură, dar ar mi-ar lua mai mult timp.

Bărbatul își ridică încet pălăria. O expresie de iritare îi apăru pe față. Avea buzele țuguiate. Grimaldi ar fi fost chipeș, se gândi Danielle, dacă nu ar fi fost atât de... Grimaldi.

– La naiba! mormăi el, însă degetele îi apucară nasturii și îi desfăcu repede. Destul de repede, observă Danielle surprinsă. Se părea că generalul se pricepea când venea vorba de hainele unei femei. Interesant! Această descoperire fu întărită când Danielle adăugă:

– Și acum corsetul.

– Dumnezeule! zise Grimaldi.

Danielle își înfipse mâinile în șolduri.

– Nu e vina mea că m-ai pus să mă plimb prin Mayfair îmbrăcată în cameristă. A trebuit să arăt ca la carte, nu?

Singurul răspuns primit a fost un bombănit iritat, însă degetele lui se descurcară repede cu dantela corsetului.

– Mai ai nevoie să te ajut cu ceva? mormăi el.

– Generale, tocmai ai făcut o glumă?

– Nu.

Își trase pălăria pe față și întoarse din nou capul, încrucișându-și brațele la piept.

– Nu-ți face griji, zise ea. Pot să îmi leg sânii singură.

– Ce ușurare!

Generalul mormăi, după care bătu la ușa care îi despărțea de birjar. Îi ceru să o ia spre docuri.

Birjarul îndemnă caii, și trăsura porni din loc.

Cât dură plimbarea, Danielle își petrecu timpul dându-și jos restul hainelor de cameristă și înlocuindu-le cu hainele unui mus. Când ghetele ei erau legate, pălăria așezată pe cap și părul prins sub ea, trăsura se opri în apropiere de port. Danielle își băgă în valiză hainele pe care le purtase.

– Asigură-te că asta o să ajungă la mama acasă, spuse ea, împingând valiza spre Grimaldi cu piciorul ei. Și ăsta.

Danielle îi dădu biletul pe care-l scrisese pentru mama ei, spunându-le ei și doamnei Horton că va fi plecată o perioadă și se va întoarce cât de repede posibil.

– Da. O să mă asigur și că nu vor avea probleme cu banii, cât ești plecată, zise Grimaldi.

– Mulțumesc, spuse ea.

Grimaldi își dădu seama că tânăra era complet îmbrăcată și își ridică pălăria. Reveniră la discuțiile de afaceri.

– Care sunt ordinele?

Își trase vesta strâmtă pe ea. Se uită în jos, ca să se asigure că nu i se observau sânii. Din fericire, nu avea forme destul de voluptoase cât să fie nevoie de prea multă muncă. Nu îi trebuia decât de o tunică de bumbac sub cămașă.

– *The Elenor* pleacă la răsărit, spuse Grimaldi. Îl urmărești pe căpitanul Baptiste.

Danielle încuviință. Exact cum bănuise. Trebuia să-l urmărească pe Lafayette Baptiste. Era momentul adevărului.

– *The Elenor* e un apropiat al Coroanei?

Bărbatul îi studie fața.

– Este un corsar, un vas destul de prietenos. Tocmai am aflat în seara asta. Are aceeași misiune ca noi.

Tânăra se uită pe geam, la dârele întunecate lăsate de vas.

– Presupun că o să fiu un mus.

– Nu.

Acel cuvânt o făcu să încremenească. Mâinile îi căzură pe lângă corp și își întoarse capul spre general.

– Nu era vacant nici un astfel de post. De data asta, o să fii ajutor de bucătar.

– Ajutor de bucătar? Dar nu știu să gătesc nimic!

– La un moment dat, nu știai nici cum să fii mus, dar ai învățat. Mereu ai învățat repede, Cross. În plus, cât de greu poate să fie?

Tânăra își dădu la o parte câteva șuvițe.

– Le-ai spus că am experiență ca ajutor de bucătar?

– Bineînțeles că da.

Danielle îl privi încruntată.

– Ce crezi că vor face dacă vor afla că nu cunosc diferența dintre un cartof și un morcov?

O privi cu superioritate.

– Cartofii sunt albi. Morcovii sunt portocalii. Alte întrebări?

Danielle închise gura și îl fixă cu privirea. Grimaldi făcea ce voia, când voia, iar ea și ceilalți amărâți care lucrau pentru el trebuiau să se descurce cum puteau.

– Foarte bine. Sunt ajutor de bucătar, bombăni ea. Mai trebuie să știu ceva?

– Nu pentru moment. O să avem un alt vas care o să vină în urma ta, la o zi diferență. O să mă îmbarc și eu. Știi ce trebuie să faci.

Danielle încuviință dând din cap o dată. Mai era un singur lucru pe care voia să-l clarifice.

– Asta e, Grimaldi. Ultima mea misiune. Ai promis. De dragul mamei, o să mă stabilesc pe coastă și o să trăiesc în liniște și pace.

– Știi că sunt un bărbat de cuvânt, spuse el. Ți-am promis.

Asta voia să audă. Încuviință din nou.

– Foarte bine. Se străduiși să-și prindă cât mai bine părul sub pălărie. Nu mă întrebi ce-am aflat despre Cade Cavendish?

– Nu. De curând am obținut niște informații suplimentare despre el. Cade nu mai e ținta noastră.

– Cine e?

– Baptiste, bineînțeles.

Grimaldi arătă spre întunericul ca cerneala, dincolo de fereastră. Luna aproape plină lumina apa și vasul mare care era ancorat în fața lor.

– Acolo e. Grimaldi arătă spre vas. *The Elenor*. O să pornească în urmărirea vasului *Le Secret Français* la răsărit.

Danielle putea vedea destul din vas cât să-și dea seama că arăta mai bine decât alte ambarcațiuni pe care mai lucrase de-a lungul anilor. Poate nu va fi așa groaznic. Se gândi la Lady Daphne și la Mary. Oare îi descoperiseră absența? Erau supărate pe ea? Alungă gândul. Nu se va uita în urmă. Arătă și ea spre vas.

– Se duc unde cred eu că se duc?

Ochii lui Grimaldi străluciră în întunericul trăsurii.

– Da.

Capitolul 32

Peste nici o oră după ce o privise pe Danielle plecând din casa fratelui său din Mayfair, Cade se afla deja în cabina căpitanului, la bordul lui *The Elenor*. Își schimbase ținuta neagră elegantă cu o pereche de pantaloni lejeri, ghete și o cămașă mai largă. Se simțea mult mai confortabil și mai relaxat. Mereu se simțise în largul lui pe mare.

Locul lui nu era într-o casă din oraș, la un bal elegant. Le lăsase un bilet lui Daphne și Rafe. Nu vor fi surprinși. Când erai oaia neagră a familiei, partea bună era că foarte rar dezamăgeai pe cineva. Nimeni nu avea așteptări mari de la tine. Cine știe cât timp va trece până își va vedea fratele din nou, asta dacă se va mai întâmpla vreodată.

Cade stătea cu picioarele îndepărtate, inspirând aerul mării. Imaginea lui Danielle îi trecu prin minte. În mod normal, când părăsea o femeie, nu se mai gândea din nou la ea. Cel puțin nu atât de repede.

De data asta însă situația era diferită. De data asta, Danielle fusese cea care plecase și îi lăsase un bilet. Îl găsise pe perna lui, când se întorsese în cameră să-și facă valiza. Era mototolit și avea cerneala întinsă. Asta ținuse tânăra în mână când venise în dormitorul ei.

Un bilet de rămas-bun, în care abia pomenea că Danielle pleca, cu atât mai puțin motivul. Femeia își luase tălpășița și nici nu privise în urmă. Cât de frustrant! Și mai frustrant era faptul că nu avuseseră o aventură reală. Penisul încă îi mai pulsa când se gândea la ce pierduse.

Cade studie harta cu colțul rupt, care se afla pe masa din fața lui.

„Sfânta Elena."

Laffayette Baptiste, căpitanul vasului *Le Secret Français*, se ocupa de cel mai recent plan prin care să-l elibereze pe Napoleon din a doua sa închisoare de pe insulă și să-l readucă la putere.

La ușă se auzi o bătaie.

–Căpitane, răsună vocea mâinii sale drepte, Danny McCummins.

Cade îl întâlnise pe bărbat în urmă cu mai mulți ani, pe o galeră. Danny era la un pas să-i fie tăiată mâna pentru furt. Cade îl ajutase pe irlandez să evadeze și fugiseră împreună. Mai târziu, Danny se întâlnise cu unul din colegii lui, un alt irlandez, pe nume Sean O'Malley. Cei doi îi juraseră credință lui Cade.

În ceea ce-l privește pe Cade, singurii în care avea încredere erau Danny și Sean. Dată fiind predilecția lor de a intra în bucluc, exacerbată de pasiunea lor pentru femei și, poate, de pasiunea și mai mare pentru bere, Cade îi salvase pe amândoi din numeroase situații, de-a lungul anilor.

– Intră.

Cade rulă harta și o puse sub braț.

Danny intră, fredonând un cântec al marinarilor. Cămașa lui purta urmele cinei de noaptea trecută. Era tipic pentru Danny McCummins. Danny. La naiba! Numele îi reaminti lui Cade de Danielle. Nu putea să și-o scoată din minte.

– Suntem pregătiți să plecăm, McCummins?

– Da, căpitane.

– Ai reușit să aduni restul echipajului într-un timp așa scurt?

– Da, căpitane. Pe toți, cu excepția lui Billy.

Cade se întoarse spre el.

– Unde e Billy?

Zâmbetul lui McCummins dezvălui o adunătură de dinți stricați.

– Căpitane, dacă aș ști, ar fi aici.

Cade zâmbi.

– Presupun că ne putem descurca fără un ajutor de bucătar.

Se îndreptă spre birou, deschise un sertar și puse harta acolo, apoi închise sertarul cu cheia.

– Nu e nevoie, căpitane, răspunse McCummins, mulțumit de el însuși, judecând după lățimea zâmbetului. O'Malley a găsit un înlocuitor aseară, la tavernă. Un bărbat căuta un loc de muncă pentru fiul lui.

– Fiu?

Cade îl fixă cu privirea.

– Da. Spune c-a mai lucrat pe un vapor.

– Știe să gătească?

– Destul cât să fie ajutor, sau cel puțin asta susține tatăl lui.

– Nu l-ai întâlnit pe băiat?

– Eu nu, dar O'Malley crede că puștiul are probleme cu poliția de la docuri. Se pare că voia să plece imediat.

Cade oftă. Era o poveste pe care o auzise des. Cea mai mare parte a echipajului de pe *The Elenor* se afla de partea greșită a legii, inclusiv el. Cade era mai îngrijorat pentru că O'Malley îl angajase pe băiat fără ca el însuși să-l întâlnească. Dacă era un dependent de opiu sau avea paraziți? Asta nu ar fi fost bine pentru un ajutor de bucătar.

– În regulă, răspunse Cade în cele din urmă. Spune-i lui O'Malley că dacă băiatul nu e bun de nimic, capul lui va fi pus la bătaie.

McCummins încuviință.

– E aici acum, căpitane. O'Malley spune că puștiul e plin de energie și pregătit să muncească din greu.

– Serios? Cade se uită pe geamul de deasupra patului său. Cum îl cheamă? întrebă, fără să fie interesat în mod special de răspuns.

– Pare-mi-se Cross, răspunse McCummins. Da, exact. Cross.

– Cross?

Cross? LaCrosse. Dădu din cap. Fir-ar să fie! Va fi bântuit mereu de această femeie? Chiar totul îi va reaminti de ea? Cât va dura? Ce enervant!

Începea să răsară soarele. Era timpul să plece. Își luă binoclul și îl fixă spre vasul *Le Secret Français*, ancorat departe în port. Vasul francez își ridica ancora. Cade se întoarse.

– Ridicați ancora.

– Da, căpitane.

McCummins se îndreptă spre ușă, ca să ducă ordinele mai departe.

– McCummins, zise Cade.

Bărbatul se opri, cu piciorul pe prima treaptă.

– Da, căpitane?

– Nu prea aproape de *Le Secret Français*. Lasă vasul să o ia înainte și...

McCummins încuviință.

– Da, căpitane.

– Adu-l pe noul ajutor de bucătar la mine.

Capitolul 33

–Apoi a mai fost ziua când căpitanul a dat ordinul să aruncăm jumătate din arme peste proră, iar pe celelalte să le îndreptăm spre catargele vasului *Devil's Joke*[1]. Au schimbat afurisiții ăia traseul în mai puțin de o oră și au luat-o spre Portugalia, cu vela distrusă, șchiopătând ca un câine cu trei picioare.

Danielle ascultă atentă povestea.

Era încă o paradă de povești despre eroismul căpitanului. În puținul timp petrecut pe vasul *The Elenor*, își dăduse seama că întreg echipajul îi era loial, își îndeplinea îndatoririle și își adora căpitanul. Acesta se părea că luptase cu trădători, salvase copii neajutorați și chiar sărise în ajutorul unui câine rănit de o navă inamică în timpul unei lupte pe mare. Singurul lucru pe care nu îl auzise încă era o povestea despre cum se luptase căpitanul cu un rechin, însă nu avea nici un dubiu că, dacă asculta cu atenție, va auzi și asta.

Nu o deranjau poveștile. O ajutau să distragă atenția echipajului de la a-i pune întrebări despre ea, și exact așa voia să rămână lucrurile.

Se auziră clopoței, iar Danny și restul echipajului fugiră. Danielle rămase singură cu bucătarul, un bărbat de vârstă mijlocie care nu vorbea mult, era aproape chel, avea burtă și își petrecea majoritatea timpului făcându-și de lucru prin bucătărie. Tânăra se așeză pe un scaun, la masă, își lăsă capul în mâini și oftă adânc. Era primul ei moment de singurătate de când fusese adusă pe vas cu ajutorul unei șalupe vâslite de Sean O'Malley, secundul de pe vas.

–Nu am mai cunoscut un irlandez care să fie secund, spuse în timp ce ea și O'Malley vâsleau spre *The Elenor*.

Tânăra încercase să lege o conversație cu bărbatul, dar ce-i spusese era adevărat. Nu cunoscuse niciodată un irlandez care să fie

---

[1] Gluma Diavolului

secund, nu pe un vas englezesc, din cauza prejudecăților pe care le aveau aceștia față de irlandezi.

– Atunci o să fii și mai surprinsă când o să afli că și mâna dreaptă a căpitanului e tot un irlandez. Îl cheamă McCummins. O să vă întâlniți destul de curând.

– Și căpitanul e irlandez?

O'Malley râse.

– Nu. Căpitanul e englez. Oakleaf îl cheamă.

Oakleaf? Suna foarte englezesc. Nu că lui Danielle i-ar fi păsat. Atât francezii, cât și englezii se purtaseră urât cu ea. Știa cât de înțepătoare erau prejudecățile. Căpitanul vasului *The Elenor* părea să se poarte mai bine cu irlandezii decât se purtaseră francezii cu sărăcia ei mamă.

Danielle se bucură de clipele petrecute singură, deoarece cu siguranță vor fi rare. Toate celelalte momente de când ajunsese pe vas fuseseră tensionate, deoarece se străduise ca echipajul să creadă că este băiat. În ciuda anilor în care se prefăcuse cu succes că era băiat, mereu se lovea de acel moment, când întâlnea o persoană nouă, când se temea că aceasta va vedea dincolo de deghizarea ei și își va da imediat seama că era o tânără femeie. Din fericire, asta nu se întâmplase după ce urcase pe *The Elenor*. Toți crezură că era băiat. La început, își ținea respirația. Însă de-a lungul anilor realizase că bărbații nu se uitau prea atent la băieții mici, iar pe aceia care făceau asta, îi ținea la distanță.

După ce porniră la drum, Danielle își petrecuse ultima oră ascultând glumele nesărate ale bucătarului și cunoscându-i pe ceilalți membri ai echipajului, care mai apăreau în bucătărie după ce își făceau sarcinile. Tânăra află că bucătăria era locul unde se socializa pe acest vas. Era și foarte cald aici, cu o oală care clocotea mereu pe foc și cu o sobă care împrăștia un fum negru în jur. Acesta se disipa printr-o gaură din tavan care nu era destul de mare. Membrii echipajului păreau prietenoși, chiar dacă erau vulgari, și Danielle simți că se va integra.

Ușa se deschise și O'Malley își făcu apariția.

– Ridică-te, Cross! strigă el. Căpitanul vrea să te vadă.

Danielle își înălță capul. Se așteptase să îl întâlnească pe căpitan la un moment dat, poate la cină, când îi va servi masa, dar era neobișnuit să fie chemată pentru o întrevedere privată. Stomacul

i se strânse. Deseori, căpitanii erau cei mai isteți oameni de pe vase. Dacă acesta nu o întâlnea doar în trecere, ci avea timp să o și studieze, să îi pună întrebări... nici nu voia să se gândească ce se putea întâmpla.

– Da, da, bineînțeles, răspunse ea, folosind un accent englezesc vulgar, pe care îl perfecționase de-a lungul anilor.

Avea talentul de a imita diverse dialecte, talent care îi era mereu de folos. Nu făcuse decât să-i asculte pe câțiva tineri de pe un vas vorbind și apoi repetase ce spuseseră ei, ca și cum ar fi fost un papagal isteț. Se încadra perfect.

– Hai cu mine, spuse O'Malley, făcându-i semn peste umăr.

Danielle îl urmă afară din bucătărie, pe scări, traversă puntea spre o schelă, apoi coborî pe o scară ce dădea într-un loc întunecat și răcoros, aflat în apropiere de pupa vasului. Danielle își îndepărtă cămașa transpirată de tunică. Indiferent cum va decurge acea întâlnire, cel puțin se bucura de câteva minute departe de căldura din bucătărie. O să-i spună ea vreo două lui Grimaldi, deoarece o obligase să se dea drept ajutor de bucătar!

O'Malley bătu de două ori la ușă mare de lemn de la cabina căpitanului.

– Intră, se auzi o voce gravă. Căpitanul părea să fie tânăr.

Danielle își ținu respirația, în timp ce O'Malley deschidea ușa. Secundul intră primul. Danielle îl urmă. Nu văzuse niciodată o cabină așa de mare a unui căpitan. Probabil ocupa toată pupa vasului. Înăuntru erau două scaune, un birou, o cadă cu de toate și niște găleți agățate de cârlige în apropiere. Un pat mare domina partea din spate a spațiului, cu cearceafuri verzi de satin. În cameră mirosea a ceară de lămâie și a niște amestec înțepător de tutun, la care se adăuga ceva parcă familiar. Danielle se uită în jur, curioasă să-l vadă pe bărbatul care locuia în acel spațiu.

– Aici este noul ajutor de bucătar, spuse O'Malley, dându-și jos pălăria și făcând semn spre Danielle. O'Malley era un bărbat mare, iar Danielle, scundă fiind, nu putea vedea dincolo de el.

– Căpitane Oakleaf, spuse ea.

Spera din suflet că bărbatul să nu o întrebe de ce nu-și dăduse și ea jos pălăria.

– Cross am înțeles că-l cheamă, nu? întrebă căpitanul.

Acea voce îi părea lui Danielle cunoscută. O străbătu un fior de teamă.

– Da, căpitane, răspunse O'Malley.

Bărbatul se dădu într-o parte și Danielle văzu silueta lată și înaltă a căpitanului. Bărbatul stătea cu spatele la ea, însă fizicul lui îi făcu pielea de găină. Ținuta lui îi era cumva familiară.

– Bun venit, domnule Cross! spuse căpitanul, întorcându-se cu fața spre ea.

Ochii li se întâlniră, și Danielle făcu eforturi să nu se dezechilibreze. Timpul se opri în loc. Orice spunea O'Malley era indescifrabil pentru ea. Clipi de două ori, încercând să proceseze ce vedea. Nu avea cum să fie Cade. Cade era căpitanul Oakleaf?!

Danielle îi păcălise pe mulți, dar nu avea cum să-l păcălească pe Cade Cavendish. Inspiră adânc și făcu instinctiv un pas în spate.

Cade nu o dădu de gol. Nu clipi, nu își ridică sprânceana și nu mormăi. Pur și simplu stătu acolo, aparent calm și stăpân pe el. Naiba să-l ia! Trebuia să fie surprins, nu? Nu avea de unde să fi știut. Implicațiile acelei logici alergau prin mintea lui Danielle cu o viteză care îi dădea dureri de cap. Nu. Nu avea de unde să fi știut.

– Să nu-ți fie frică de căpitan, spuse O'Malley, împingând-o pe Danielle cu cotul în coaste și râzând. Da, e un bărbat mare, dar îți promit ca n-o să te bată. Decât dacă furi ceva sau nu-ți faci treaba. Atunci ai dat de belea, continuă O'Malley, care încă râdea.

Danielle nu putu decât să dea din cap. Să dea din cap și să îl privească pe Cade, convingându-l să nu-i dezvăluie secretul în fața lui O'Malley. Trase din nou de cămașă. Aceasta era practic lipită de pieptul ei. Chiar crezuse că era mai răcoare acolo decât în bucătărie? Ce ridicol!

– Vrei să bei ceva, *domnule Cross*? întrebă Cade.

Danielle observă felul în care bărbatul îi accentuase numele. Închise ochii, rugându-se. Cât timp trecuse de când se rugase ultima oară? Nu era nici un moment mai bun decât prezentul ca să înceapă din nou.

Se auzi un ciocănit rapid și ușa se deschise din nou. De data asta, înăuntru își făcu apariția McCummins. Mâna dreaptă fredona, ca de obicei, un cântec. Se opri când îi văzu.

– Aici ești, Cross. Te căutam ca să te aduc să-l cunoști pe căpitan, dar se pare că Seanny mi-a luat-o înainte.

-Așa-ți trebuie dacă dormi pe tine, răspunse O'Malley, râzând.

McCummins își dădu jos pălăria și îl lovi pe celălalt bărbat cu ea. O'Malley făcu și el același lucru și începu o bătaie prietenească. Cade îi puse însă punct cu un singur cuvânt, care răsună în cabină ca zgomotul unui pistol.

-Destul!

Ambii bărbați se așezară unul lângă celălalt și-și puseră pălăriile pe cap. Cade zâmbi.

-Tocmai voiam să-l întreb pe Cross dacă vrea ceva de băut. Se îndreptă spre birou. Unde spui că l-ai găsit pe Cross?

Danielle respira greoi, din cauza fricii, și nu-și putea lua ochii de la el. Era ca și cum privirile lor se topiseră una într-alta. O va da de gol? Transpirația îi curgea printre sâni. Tânăra își încleștă maxilarul. Cum se făcea că o mică parte din ea se bucura să-l vadă?

-Ți-am spus, căpitane, începu McCummins. O'Malley l-a întâlnit pe tatăl lui în...

-Nu. Aș vrea să aud povestea *de la Cross*.

Danielle își ținu respirația. Putea face asta. Grimaldi nu era un fraier. O pregătise bine când îi spusese cum urma să fie pe vas. Expiră adânc și se concentră pe conversația ei de mai devreme cu generalul. Era imposibil ca Grimaldi să nu fi știut cine era căpitanul vasului. Știuse și nu i se păruse necesar - din cine știe ce motiv - să-i spună și ei. Îl va spinteca pe general următoarea dată când aveau să se întâlnească. Ar fi fost ironic, având în vedere că tocmai el o învățase cum să folosească un cuțit. Va avea însă timp mai târziu să-și imagineze cum îl va omorî pe Grimaldi.

În acea clipă, singura ei grijă, cea mai mare grijă a ei, era să se asigure că bărbatul din fața ei îi va păstra secretul. Dacă se afla că era femeie, avea să fie devorată ca o carne de cal de cei de pe vas.

Îl fixă pe Cade cu privirea.

-Am făcut câteva lucruri de care nu sunt mândru, căpitane, spuse ea, convingându-l în tăcere să nu spună nimic.

Bărbatul ridică din sprânceană când îi auzi accentul. Părea ușor amuzat, oare? Tânăra continuă:

-Tata a vrut să aibă grijă de mine, să-mi găsească un loc pe primul vas care pleca din port.

-Și ăsta era vasul meu?

Cade se duse la bufetul de lângă birou și scoase două pahare. Apoi dădu la iveală o sticlă de whisky și turnă destul de mult în fiecare pahar.

– Da.

Tânăra încă îl privea precaută.

Bărbatul ridică ambele pahare.

– Vrei ceva de băut, Cross?

– Nu, mulțumesc, căpitane, răspunse ea politicos.

– Haide, Cross, răspunse el, un zâmbet leneș acoperindu-i trăsăturile chipeșe. Pe vasul ăsta, aduci ghinion dacă nu ții un toast în cinstea celui mai nou membru al echipajului. Cum altfel ți-am mulțumi pentru că ne-ai sărit în ajutor când aveam nevoie disperată de un ajutor de bucătar?

Tânăra se foi pe scaun.

– Căpitane, dacă nu te deranjează, nu beau alcool când lucrez.

Această afirmație îi făcu pe Danny și pe Sean să izbucnească în râs.

– Mă deranjează, Cross. Așa cum sunt sigur că știi, după *toate* experiențele avute pe vapoarele pe care ai lucrat. Noi, marinarii, suntem aparte când vine vorba de superstiții, de lucrurile pe care le considerăm că ar purta ghinion. Să nu bei în cinstea sănătății celui mai nou membru al echipajului e considerat ghinion pe *The Elenor*. Nu e așa, băieți?

Își îndreptă cuvintele spre McCummins și O'Malley, însă privirea îi rămase ațintită asupra lui Danielle.

– Așa e, încuviință McCummins. Eu, unul, sunt dispus să beau în cinstea ta, Cross.

– Da, zise și O'Malley.

– E un ghinion aproape la fel de mare ca și cum ai ucide un albatros sau a avea o femeie la bord, zise Cade.

Atât O'Malley, cât și McCummins își făcură amândoi cruce.

– Căpitane, nu spune așa ceva, nici măcar în glumă, îl rugă O'Malley.

Cade îi întinse paharul de whisky lui Danielle, iar tânăra îl luă.

– N-aș vrea să îți aduc ghinion, căpitane, zise ea, aruncându-i o privire tăioasă.

– Excelent.

Cade puse capacul la sticlă și o așeză înapoi în dulap.

– Nouă nu ne dai nimic, căpitane? O'Malley se uită spre sticlă și își linse buzele.

Danielle îl privi pe Cade. Bărbatul se juca cu ea. Îi dădea de înțeles că el deținea puterea, în schimbul păstrării secretului. Danielle se îndreptă de spate și luă o gură din pahar. Mai băuse whisky înainte. Era o băutură foarte bună, dar nu trebuia să bea prea mult. Trebuia să aibă mintea limpede. Chiar dacă Cade dăduse prima lovitură, nu avea de gând să-l lase să câștige lupta. Era momentul să riposteze.

– Da, căpitane Oakleaf. Lor nu le oferi nimic? îl privi inocentă. Oakleaf e un nume foarte interesant. Cine sunt rudele dumitale, dacă nu te deranjează că te întreb?

Cade o fixă cu privirea și își înclină capul într-o parte, aproape imperceptibil, ca și când ar fi procesat ideea ei. Se întoarse spre mâna lui dreaptă și spre secund.

– McCummins, du-te să vezi dacă suntem pe drumul bun. O'Malley, mergi și fă-mi un raport.

– Dar căpitane, Hendricks aduce de obicei rap...

– Acum! Un singur cuvânt a fost de ajuns pentru ca amândoi bărbații să se îndrepte spre ușă. Vreau să stau de vorbă cu Cross între patru ochi.

Capitolul 34

O tăcere asurzitoare se lăsă în cameră, după ce plecară cei doi bărbați. Danielle nu se putea hotărî ce răsuna mai tare: ticăitul ceasului aurit de pe birou sau bătăile inimii ei. Cade se uita în altă parte în tot acest timp. Tăcerea ținu până când tânăra își dori să țipe:

– Spune ceva! Fă ceva!

În cele din urmă, bărbatul se întoarse, o privi și bău tot whisky-ul din pahar.

– O să te întreb o singură dată și, dacă știi ce-i bine pentru tine, o să-mi spui adevărul. Vocea lui era periculos de calmă și plină de o furie cum nu-i mai fusese dat să audă vreodată. Ce naiba cauți aici?

– Am aceeași întrebare pentru tine.

Făcu o mișcare dramatică din cap, însă efectul fu diminuat de faptul că tot părul ei era prins sub pălărie. Abia de curând observase cât de eficientă putea să fie pentru o femeie o mișcare reușită din cap.

– Vrei să știi de ce sunt pe propriul meu vas? Asta da, întrebare! De ce m-ai urmărit până aici?

– Să te urmăresc? Nu te flata singur! Nu sunt aici pentru tine. Aveam nevoie de transport.

– Treburi importante pentru o cameristă, nu?

Danielle își dădu ochii peste cap.

– În caz că nu ți-ai dat seama până acum, nu sunt cameristă.

– Așa cum nici eu nu sunt un afurisit de prinț.

– Excelență!

Tânăra făcu o plecăciune.

– Chiar încerci să mă convingi că ești ajutor de bucătar? Știu că primești mai mulți bani doar aranjându-i părul cumnatei mele.

– Bineînțeles că nu încerc să te conving că sunt ajutor de bucătar. O să te conving că îl cunosc pe generalul Grimaldi.

Cade văzu negru în fața ochilor.

– Ce-ai spus?

– Nu nega, știu că-l cunoști. E evident c-a vrut să ne combine în această mică aventură.

Cade deschise gura ca să spună ceva, o închise, scoase sticla de whisky, își turnă în pahar și bău.

– Despre ce vorbești?

– Generalul Grimaldi, superiorul meu.

– Îi raportezi lui Grim? întrebă Cade într-un mod care o făcu pe Danielle să realizeze că bărbatul încerca să se convingă că nu era în mijlocul unui vis. Poate al unui coșmar.

Grim? Niciodată nu auzise pe nimeni referindu-se așa la șeful ei, dar nu avea de gând să recunoască asta cu voce tare.

– Da. Dacă nu mă înșel, și tu o faci.

– Vorbești serios. Nu m-ai urmărit. Chiar ești aici pentru că ai fost trimisă de Grim?

– Da.

– De ce ești îmbrăcată în băiat?

– Pentru că, de obicei, femeile nu sunt bine-venite pe un vas.

– De ce s-ar preface o cameristă că e ajutor de bucătar?

Danielle inspiră adânc. Era evident că Grimaldi dorise ca cei doi să afle unul de altul. Nu avea rost să se prefacă.

– Adevărul este că sunt pirat.

– Ești *pirat?*

– Mai degrabă, fac contrabandă. Uneori mă reprofilez. Danielle făcu semn spre el. Și tu?

– Tot pirat. Cine crezi că sunt?

– În momentul de față, nu-mi pasă dacă ești fantoma lui Horatio Nelson. Trebuie să ajung oriunde merge grămada asta de lemn.

– Grămadă de lemn?

Vocea lui era șocată.

Tânăra ridică din umeri.

– Foarte bine. De fapt, e un vas chiar bun. Are linii frumoase. Cabina asta, în mod special, e impresionantă. E măreață.

– Mulțumesc. Acum spune-mi, ce căutai în casa fratelui meu, dându-te drept cameristă? Îl spionai pe Rafe?

– Te spionam pe tine.

– Pe *mine?!* Mă spionai pe mine?! De asta erai în casa lui Rafe?

– Tu de ce stăteai cu fratele tău?

Cade lovi masa cu pumnul.

– La naiba! Nu-mi mai tot răspunde la o întrebare cu altă întrebare.

– Sau ce? O să mă arunci peste bord? Va trebui să-i dai socoteală lui Grimaldi dacă faci asta, și el e la nici o zi distanță.

Cade se plimbă încoace și-ncolo prin cabină, trecându-și mâna prin păr.

– Ce naiba se întâmplă?

– Și eu aș vrea să știu. Vrei să încetinești vasul și să-l așteptăm pe general?

– Nu.

– Nici eu. E posibil ca Baptiste să ne întreacă.

Cade făcu ochii mari.

– Știi despre Baptiste?

– Printre altele, răspunse Danielle cu un oftat.

– Ce naiba să fac cu o femeie pe vas?

– Mă descurc pe vas mai bine decât tine.

– Cum e posibil? Ești cameristă.

– În caz că nu ți-ai dat încă seama, brută ce ești, nu sunt cameristă! Așa cum nici tu nu ești un pierde-vară londonez care trăiește pe spinarea fratelui lui sau pe care-l cheamă „căpitanul Oakleaf".

Cade o privi atent, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Vasul acesta nu merge în Franța, dacă asta credeai.

– Știu. Îl urmărești pe Lafayette Baptiste pe Sfânta Elena. Acolo merg și eu. Nu mă încurca, și nu o să te încurc nici eu pe tine, și poate Grimaldi o să ne dea explicații pentru tot haosul ăsta când ajungem acolo.

Cade păru cu adevărat șocat.

– Nu pot să te las să rămâi, prefăcându-te că ești ajutor de bucătar. Nici măcar pentru o noapte.

Danielle îi zâmbi și își încrucișă brațele la piept.

– Ce-ai de gând să faci, să mă arunci peste bord?

Bărbatul strânse între degete spătarul scaunului.

– Nu. Dacă Grim te-a pus aici, așa cum spui, trebuie să rămâi. Dar nu pot să te las să te plimbi pe vas neprotejată.

– Doar tu știi că sunt femeie.

Cade o privi, și în ochi i se citi dorința.

– Mi se pare greu de crezut.

– Ai face bine să crezi.

– Eu se întâmplă să știu adevărul, și n-am de gând să te las să te plimbi fără a-ți oferi protecție. Cu cât o să interacționezi mai mult cu echipajul, cu atât sunt șanse mai mari să descopere că ești femeie.

Danielle mormăi și își frecă tâmplele.

– Nu mă aștept să mă crezi, dar m-am descurcat pe alte vase și am convins pe toată lumea că sunt bărbat, de când aveam treisprezece ani.

– Ai dreptate. Nu te cred.

– Ești un măgar încăpățânat.

– Pot să am grijă de mine.

Cade își înfipse pumnii în șolduri.

– Nu o să-mi asum riscul ăsta.

– Ce-ai de gând să faci? Să mă închizi într-un cufăr din cabina asta?

– Ai dreptate, parțial. Am de gând să te țin în cabina asta.

– Ce?!

– Musul meu o să preia îndatoririle de ajutor de bucătar.

– Nu are sens. O să le spui celorlalți?

– O să le spun că Martin vrea să învețe să gătească. O să le spun că vreau să stau cu ochii pe tine, pentru că nu am încredere în tine. O să le mai spun și că hotărârea e luată deja. Nu contează ce le spun. Eu sunt căpitanul și toată lumea va face așa cum spun eu.

Danielle îl privi și spuse, aproape scuipând de furie:

– Ți-am mai spuse că ești un măgar încăpățânat?

– Nu în ultimele cinci secunde.

– Ei bine, ești.

– O să iau asta ca pe un compliment. Cade strigă: McCummins!

Mâna lui dreaptă veni în câteva secunde, aranjându-și pălăria.

– Da, căpitane?

– Spune-i lui Martin că el o să fie de-acum ajutor de bucătar. Eu o să-l învăț pe Cross meseria de mus.

Chiar dacă bărbatului i s-a părut ciudat ordinul, nu se dădu de gol.

– Da, căpitane.

Încuviință, după care se duse să vorbească cu Martin.

– E perfect, spuse Danielle. Acum tot vasul o să vorbească despre mine.

-Stai liniștită, deja o fac.

-Și crezi că asta îmbunătățește situația?

-Cred că ești mai protejată.

-Ți-am spus deja, eu...

-Poți să ai grijă de tine. Mi-ai mai spus asta, la fel cum mi-ai mai spus că sunt un măgar încăpățânat. Oricum, decizia mea e finală.

Tânăra vru să-l lovească, să-i dea cu ceva în cap.

Cade traversă camera spre ușă, o închise și se întoarse la masa care îi despărțea.

-Zi-mi, Cross, știi ceva despre ce înseamnă să fii mus?

-Cum să nu! *Totul.*

Un zâmbet cu subînțeles îi apăru pe față.

-Excelent. Înseamnă că putem să ne petrecem timpul concentrându-ne pe altceva decât pe lecțiile tale.

Stomacul lui Danielle se strânse.

-Alte lucruri?

-Da.

-Cum ar fi?

Cade se aplecă, își puse ambele mâini pe masă și ridică din sprânceană.

-Cred că ultima oară când ne-am văzut ai spus că e păcat că nu ne-am putut petrece noaptea împreună. Cade zâmbi, cu o licărire sălbatică în ochi. Sunt dispus să rectific această greșeală, dacă și tu dorești.

Capitolul 35

Cade închise ușa în urma lui și rămase pe coridor. Își trecu mâna prin păr și se plimbă agitat. Ce Dumnezeu se întâmpla? Nu lucra pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru Mark Grimaldi. Era adevărat că el și generalul colaboraseră în trecut, dar numai pentru că avuseseră un scop comun, care era în interesul amândurora. Preocuparea lui Cade pentru Baptiste nu era ceva cu care Grimaldi ar fi fost de acord. Însă Grimaldi se afla și el pe urmele lui Baptiste, dacă era s-o creadă pe Danielle. Povestea ei era destul de sărită de pe fix cât să fie adevărată. Dar de ce naiba îl spionase?

Fir-ar să fie! Deja știa răspunsul. Grimaldi nu avea încredere în el. Ar fi trebuit să-și dea seama dinainte. Totul avea sens. Mai mult ca sigur că fosta cameristă a lui Daphne fusese plătită bine ca să plece din oraș.

Nu mai avea ce face. Până când ajungeau în port – și potrivit informațiilor date de O'Conner, cum că vor acționa abia după ce vor ajunge pe coasta Spaniei –, Cade trebuia să fie cu ochii pe Danielle. Trebuia să aștepte ca să primească răspunsurile de care avea nevoie de la Grimaldi. Nemernicul ăla ar face bine să aibă niște răspunsuri bune.

Imediat ce Cade ieși din cabină, Danielle îi scormoni prin lucruri. O ajută să-i distragă atenția de la ce-i spusese bărbatul. *Mon Dieu!* Bărbatul știa cum să spună lucruri provocatoare. Să petreacă noaptea împreună? Aici, pe vas? După...? După ce? Ce Dumnezeu se întâmpla acolo? Danielle se plimba de colo-colo agitată pe lângă patul uriaș, încercând să ignore fiorii pe care i-i declanșa Cade.

Știuse de la bun început că Baptiste era țelul suprem, însă ce avea Cade de-a face cu asta?

Ce plănuia Grimaldi? De ce o trimisese să îl supravegheze pe Cade? Mai mult ca sigur că-și dăduse seama că se vor recunoaște imediat pe vas. De ce nu îi spusese nimic? Ce fel de joc bolnav mai era și ăsta?

Știa asta de la antrenamente, din săptămânile pe care le petrecuse studiind, alergând, ridicând obiecte grele, învățând cum să se lupte, cum să arunce cuțite, vâslind, stând în tăcere, ascunzându-se, așteptând, ascultând, observând. Fusese antrenată de cel mai bun. Mark Grimaldi. În prima săptămână de antrenament, îi tot repetase cuvintele, până când îi intrase bine în cap. Misiunea era mereu pe primul loc.

Maudit! Exista un motiv pentru care fusese pusă pe același vas cu Cade. Se pare că erau meniți să lucreze împreună. Dar putea să aibă încredere în el? El cu siguranță nu o să aibă încredere în ea acum. Nu după ce-l mințise. Dar fiecare avusese o misiune de îndeplinit. Era posibil să rămână împreună pe acel vas săptămâni întregi. Refuzase să fie intimidată de el. Acum că o scăpase de sarcinile de ajutor de bucătar, nu avea de gând să-i îndeplinească toate cerințele.

Inspectă glorioasa cabină. Ustensilele de ras ale lui Cade era aranjate perfect pe dulăpiorul de lângă chiuvetă. Cămășile erau împăturite perfect în șifonier. Bărbatul nu avea nevoie de un valet. De ce ar fi avut nevoie de un mus? Deschise sertarul biroului. În el era un sextant, un binoclu mic, niște acte și o hartă.

O desfăcu și o studie, dar știa deja ce conținea. Vorbise mai devreme despre asta cu Grimaldi. Era harta destinației lor. Sfânta Elena.

Găsi niște cărți pe un raft de pe un perete, o colecție de filosofie, istorie, știință și subiecte nautice. Nu ar fi crezut că bărbatul era studios. Dacă citise chiar și un sfert din cărțile de acolo, putea fi considerat un om citit, lucru surprinzător pentru cineva care fusese crescut în Seven Dials.

Și ea încercase mereu să se educe prin citit, dar acolo erau volume pe care ea nu le mai văzuse până atunci. Își dădu jos ghetele și ciorapii, scoase de pe raft o carte care se numea *Viața și moartea cardinalului Wolsey* și se îndreptă spre patul imens. Alunecă pe cearceafurile de culoarea jadului și se bucură de senzația lor sub picioare. Salteaua era moale și pufoasă, fiind umplută cu puf. Danielle se uită în jur.

Una din perne nu se asorta cu celelalte. Era acoperită cu pânză albă de in, şi nu cu satin verde. Avea ceva familiar. Îşi trase perna în poală. Arăta ca aceea pe care o folosise în casa lui Lady Daphne. O mirosi. „Parfumul ei de orhidee."

Ţira posibil? Oare Cade îi luase perna din dormitor? În definitiv, ultima oară când îl văzuse se aflase în dormitorul ei. Dar de ce o luase? Ca să-şi amintească de ea?

Capitolul 36

Danielle deschise ochii brusc și se ridică, având spatele lipit de pernele elegante, și își trase instinctiv pătura până la bărbie, deși era îmbrăcată.

-C...ce?!

Cade stătea lângă pat, cu mâinile în șolduri, și râdea.

-Îmi pare rău că te-am trezit brusc, nu am vrut să te sperii.

Danielle își frecă ochii somnoroasă și se uită în jur. Afară era întuneric și numai luna și lumânările aprinse de pe birou luminau camera.

Chiar dormise toată ziua?

-Cât e ceasul?

Niște clopoței răsunară de opt ori.

-E cartul redus, spuse Cade cu zâmbetul pe buze.

-E ora opt, șopti ea.

-Nu, răspunse el, încă râzând.

-Ești sigur că nu e 12? întrebă ea făcând ochii mari.

Cade ridică din sprânceană.

-Știi cum e împărțit timpul pe un vas?

Danielle își dădu ochii peste cap.

-Ți-am spus deja că știu destul de multe despre vase.

-Așa e. Și da, e 12.

-Nu-mi vine să cred că am dormit toată ziua, spuse ea.

-Păi, nu e ca și cum am fi dormit prea mult astă-noapte.

Tânăra îl privi precaută.

-De ce o spui așa?

-Așa cum?

-Ca și cum ne-am fi petrecut noaptea împreună.

-Nu asta am făcut?

-Nu! Nu *așa*. Știi că nu am făcut-o.

– A, ai dreptate. Doar mi-ai spus că ți-ai fi *dorit* să ne petrecem noaptea împreună. Tocmai înainte să fugi, ca să ajungi pe vasul meu.

Danielle se dădu jos din pat și stătu lângă el, timidă, cu picioarele goale și părul căzându-i peste umeri.

– În momentul de față, nu arăți deloc ca un băiat, îi spuse el. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai dormi laolaltă cu ceilalți?

– Dacă aș fi ajutor de bucătar, n-aș dormi. Ar trebui să muncesc.

– Un răspuns convenabil.

– Unul adevărat.

Cade se așeză pe marginea patului și începu să se descalțe.

– Vrei să mă ajuți? întrebă el. Din câte-mi amintesc, ai ceva experiență în domeniul ăsta.

– Ești extrem de amuzant, spuse ea.

Ignorându-i comentariul, Cade se ridică și începu să-și descheie cămașa, trăgând-o peste un umăr.

– Ce faci? întrebă ea.

Zâmbetul lui era plin de subînțeles.

– Mă dezbrac. Vrei să mă ajuți?

– Nu!

– Nu prea ești de ajutor.

Tânăra îi zâmbi.

– În legătură cu asta. Credeam c-ai spus că nu ai nevoie de un valet, și cu toate astea ai nevoie de un mus?

– Sunt lucruri cu totul diferite, răspunse Cade.

– În ce sens?

– E mai puțin exact. Mai puțin pretențios. Cineva la care poți să țipi să iasă și care să te lase singur când vrei.

– Ai răspuns la orice.

Danielle își dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles. Oricum, spre deosebire de tine, nu dorm îmbrăcat complet și nu am de gând să încep acum să-ți fac pe plac.

Când se apucă să-și desfacă pantalonii, Danielle se întoarse cu spatele la el. Tânăra așteptă câteva minute, încercând să nu și-l imagineze dezbrăcat.

– Ai terminat?

Nu suportă faptul că vocea îi tremura.

– Nu până când nu sunt gol, răspunse el pe un ton prea jovial.

Gura lui Danielle se uscă.

-Să înțeleg că tu...

Tânăra închise gura din nou, când pantalonii lui îi zburară peste umăr și aterizară pe podea, în fața lui Danielle.

-O să te ocupi de ei, nu-i așa, băiete?

-Da, căpitane.

Danielle îi luă pantalonii de pe podea și petrecu prea mult timp scuturându-i și împăturindu-i. Miroseau a el, a parfum picant și iz de săpun. *Au nom de Dieu!* De ce trebuiau să miroasă ca el? Dacă nu ar fi fost așa, i-ar fi fost mult mai ușor să ignore faptul că proprietarul lor era cu cinci pași în spatele ei, complet gol.

-Ești decent? întrebă ea, pe o voce mult mai tăioasă decât voia.

-Niciodată nu sunt decent, se auzi răspunsul lui. Credeam că ai aflat asta despre mine.

Danielle închise ochii.

-Adică ești îmbrăcat?

-Nu, se auzi răspunsul rapid.

-Nu?

Înainte să îl întrebe dacă avea de gând să stea acolo gol toată noaptea, bărbatul continuă:

-Dorm dezbrăcat.

-Dormi dez...

O serie de înjurături franțuzești îi trecură prin minte.

-Dar sunt acoperit, dacă de asta îți faci griji, cu toate că mă pot descoperi, dacă vrei.

Atât. Se săturase de jocurile de cuvinte. Văzuse multe pe vase. Nu avea să fie intimidată de un bărbat gol. Îl va înfrunta. Se întoarse pe călcâie ca să fie cu fața spre pat. Bărbatul era întins pe el, acoperit de cearceafuri de la talie în jos. Însă de la talie în sus, era cât se poate de dezbrăcat, expunându-și pieptul lat. Își ținea brațele musculoase încrucișate la ceafă și avea un zâmbet obraznic pe față.

Danielle văzuse o groază de piepturi goale de bărbați. Lucrând pe vase, fusese atentă să nu se deconspire, dar le văzuse și le auzise pe toate. Fiecare părticică a anatomiei masculine și fiecare cuvânt pe care îl foloseau pentru a-și descrie... părțile. Și erau o groază. Nimic din experiența ei nu o pregătise însă pentru pieptul dezvelit al lui Cade Cavendish. Lat, musculos, bine lucrat, fără păr. Ardea de dorința să-și plimbe degetele pe pielea lui. Îi lăsa gura apă. Își lipi buzele și se strădui să-și mute privirea de la piept pre ochii lui.

– Vrei să mi te alături?

Cade făcu semn spre spațiul de lângă el.

Danielle îi ignoră invitația, trecând de pat, spre șifonier, și puse pantalonii înăuntru. Îi văzu cămașa aruncată și o aranjă și pe ea în șifonier. Apoi îi strânse ghetele și se îndreptă spre dulapul în care văzuse ustensilele pentru lustruire, apucându-se să-i curețe ghetele.

În tot acest timp, Cade o privea, cu un zâmbet întipărit pe față.

– Hm, se pare că știi care sunt sarcinile unui mus bun.

Danielle se abținu să-i atragă atenția că îi spusese deja asta. În cele din urmă, își termină treaba și se întoarse din nou cu fața spre el.

– Unde doarme... Martin?

– Aici.

– Unde?

Cade nu avea de gând să-i ușureze viața.

– Dacă întrebi unde ar trebui să dormi, pot să-ți sugerez patul?

Bărbatul o privi inocent și mângâie locul gol de lângă el.

– O să fii și tu în pat dacă dorm acolo?

– Bineînțeles că da, doar e patul meu. E mult mai confortabil decât unde dormea Martin.

– Și anume unde? întrebă ea în timp ce bătea cu piciorul în podea.

Cade oftă și arătă cu degetul.

– Pe palet, pe podea, în colț.

Danielle nu văzuse paletul în timpul explorării de mai devreme.

– Unde este?

– Danielle, nu o să te ating, îți promit. Nimeni nu trebuie să știe că împărțim patul ăsta. Nu suport gândul că o să dormi pe jos.

– Unde e paletul? întrebă ea calmă.

Cade oftă din nou.

– În dulapul de lângă raftul cu cărți.

Tânăra se duse acolo, deschise dulapul și îngenunche, ca să scoată paletul. Era o saltea mică, umplută cu fân vechi, după miros, și, lângă ea, o pătură de lână. Nici o pernă. Le scoase din dulap și le întinse pe jos. Era acceptabil. Dormise în condiții mai rele. De multe ori.

Cade se ridică să stingă lumânările. Danielle se întoarse cu capul spre perete și încercă să se așeze cât mai confortabil. O pernă, cea

pe care o folosise la Lady Daphne, ateriză lângă ea. Bărbatul avea țintă bună. Tânăra zâmbi și trase perna mai aproape, așezându-și capul pe ea. Era plăcut să aibă acea amintire cu ea și Lady Daphne. Se întrebă cât de mult o urau Mary și doamna Huckleberry acum și ce credea Lady Daphne despre ea. Spera că biata femeie să nu trăiască cu impresia că al ei cumnat fugise cu camerista. Cu toate că asta se întâmplase. Oarecum. *Mon Dieu*, ce complicat era! Se gândi la ziua următoare.

Ultimele cuvinte pe care le auzi înainte să adoarmă au fost:

– Noapte bună, Cross. Dacă te răzgândești, oferta cu patul rămâne valabilă.

Capitolul 37

Danielle se trezi în dimineața următoare în mirosul brizei și cu o durere de spate. Nu era o simplă durere, ci una copleșitoare. Trecuse mult de când nu mai dormise pe jos. Oare cât timp? Îi trecuse atât de repede răul de mare, încât se gândise că și celelalte aspecte ale vieții pe vas vor reveni la normal imediat. Se ridică, își puse mâinile la spate și mormăi. Lumina soarelui intra pe geam. Se uită înspre pat. Cade plecase, iar patul lui era făcut.

Se ridică încet, mormăind din nou când era în picioare. Paletul era mai îngust decât crezuse. Se întinse și își frecă spatele. Apoi ridică brațele în sus. Însă mai întâi de toate, trebuia să răspundă chemării naturii.

Merse pe vârful degetelor spre chiuvetă și se uită în oliță. Era goală. Respiră ușurată. Slavă Domnului pentru micile favoruri! Cel puțin Cade nu se aștepta ca ea să se ocupe de genul acesta de sarcini. Își făcu treaba repede și speră că bărbatul nu va intra în cameră cât era în mijlocul acțiunii.

Din fericire, nu o deranjă nimeni și, când termină, olița era plină cu conținutul vezicii ei. Se duse spre fereastră, atentă să nu verse nimic. Nu putea să arunce conținutul afară, deoarece puntea era prea lată. *Maudit!* Va trebui să găsească alt loc în care să o golească. Închise ochii. De ce avea impresia că va ieși șifonată din situația asta?

Se asigură că părul ei era ascuns bine sub pălărie, deschise ușa de la cabina căpitanului și se uită afară. Nu era nimeni acolo. Urcă scările și ajunse pe puntea superioară, fără să verse nimic. Foarte bine, Cross!

Traversă puntea, cu vântul bătând în spatele ei. Tocmai terminase de vărsat conținutul oliței în apă, când se auzi o voce.

-Cross, aici erai! răsună vocea jovială a lui O'Malley. Cum ai reușit să primești altă funcție în doar o noaptea?

Bărbatul râse.

Danielle, care încă ținea olița în mână, se întoarse spre secund și ridică bărbia. Se pregătise pentru această întrebare.

-Căpitanul a hotărât că n-are încredere în priceperea mea ca ajutor de bucătar.

O'Malley râse din nou și se bătu cu palma peste picior.

-N-ai cum să fii mai rău decât Martin. Băiatul nu știa să facă diferența dintre o lingură și o furculiță.

Danielle ridică din umeri.

-Nu-mi pasă ce sarcini mi se dau, atâta timp cât sunt plecată din Londra.

După câteva minute, Danielle ținea în continuare olița în mâini, când auzi vocea puternică a lui Cade.

-Cross! Ce cauți aici?

Danielle tresări și se întoarse. Cade se îndrepta spre ei.

-Sper că nu trebuie să vă explic, domnule.

Se uită în jos, la oliță. Apoi își dădu seama că bărbatul încerca să-și ascundă un zâmbet.

-Înțeleg. Ai terminat?

Dacă ar fi fost genul care roșește, acela ar fi fost momentul excelent să o facă.

-Da, căpitane, zise ea.

-Atunci întoarce-te în cabină.

Danielle își încleștă maxilarul. Dacă cineva refuza să îndeplinească un ordin direct de la căpitan, se considera că îi aducea o ofensă acestuia și putea fi biciuit pe vas.

Cade observă probabil ezitarea din ochii ei, deoarece îi aruncă o privire intimidantă și își puse mâinile în șolduri.

-Ai de gând să nu mă asculți, Cross?

Danielle își opri replica tăioasă.

-Niciodată, căpitane.

Când Cade reveni în cabină după câteva ore, Danielle era furioasă. În plus, murea de foame. Făcuse inventarul camerei, inspectase toate hainele lui Cade, studiase fiecare bucățică a hărții și spălase olița până o făcuse să strălucească. Când bărbatul intră în încăpere, aproape că o aruncă în el.

-Cum îndrăznești să-mi comanzi să vin aici și să mă lași să putrezesc? întrebă ea, în timp ce punea olița în dulăpior.

Bărbatul o privi întrebător.

-Încerc să te protejez. Ce altceva crezi că ar trebui să faci?

-Să fiu ajutor de bucătar!

-Nu tu mi-ai spus că nu știi să gătești?

-Ba da, dar se presupune că tu nu știai.

-Ce scuză ridicolă!

-Cel puțin aș învăța să fac ceva nou.

-Să gătești? Vorbești serios?

-De ce nu aș face-o?

Cade se opri în fața ei, plimbându-și degetul pe brațul tinerei.

-Dacă te plictisești, am o sugestie pentru ce am putea face ca să-ți treacă timpul mai repede.

Un fior o străbătu pe Danielle, dar încercă să se uite în altă parte. Cade era o ispită prea mare.

-Ce-ai rezolva cu asta?

-Ce-aș rezolva? Dacă trebuie să-ți explic... Cade oftă. Ziceam c-ar fi distractiv. E un mod mult mai interesant de a-ți petrece timpul, decât curățatul oliților.

-Ești plin de tine, nu?

-În exces. În plus, noaptea trecută păreai interesată. Ce s-a schimbat între timp?

Danielle se îndepărtă de el, ca să se gândească mai bine. Exista un motiv foarte bun pentru care nu se puteau „distra", și trebuia să și-l amintească.

-E evident că Grimaldi vrea să lucrăm împreună.

-Și?

-Și dacă ne culcăm împreună, situația o să se complice.

-Eu nu am fost de acord să lucrez cu tine sau cu Grimaldi, spuse Cade. Și chiar dacă aș fi fost de acord, tot ar fi distractiv.

Mon Dieu! Bărbatul era personificarea cuvântului „incorigibil". Chiar se certa cu ea pe tema asta?

-Nu am nici un dubiu, dar distracția nu e mereu cel mai important lucru.

-Nu ai nici un dubiu? Drăguțo, tocmai ți-ai pecetluit soarta.

Danielle îl privi încruntată.

-Ce înseamnă asta?

La ușă se auzi un ciocănit.

-Căpitane, ți-am adus masa, se auzi vocea lui Martin.

Zâmbetul de pe fața lui Cade dispăru. Bărbatul se îndreptă spre ușă. Martin intră. Era un băiat de înălțime medie, cu părul șaten închis și cu ochi întunecați, încadrați de niște ochelari cu rame argintii, care i se odihneau pe obraji. Părea inteligent și plăcut. Avea un prosop pe braț și o farfurie în mână. O privi cu atenție pe Danielle, în timp ce îi aranja lui Cade masa, în mijlocul camerei. Mirosul de mâncare aproape o îngenunche pe Danielle.

– Îți place noua funcție? îl întrebă Cade.

– Mă bucur că am ocazia să învăț ceva nou, căpitane, spuse băiatul, care părea perfect mulțumit.

Maudit! Martin părea să fie satisfăcut de noul lui rol. Dacă lucrurile chiar așa stăteau, nu va fi un aliat bun în schimbarea funcțiilor. Plănuise să vorbească cu el și să-i ceară să-l convingă pe Cade că făcuse o greșeală.

– Mă bucur să aud, răspunse Cade.

Martin o privi din nou pe Danielle, fiind în mod evident interesat de persoana care îl înlocuise.

– Altceva, căpitane? întrebă Martin.

– Da, Martin. Poți să aduci, te rog, mâncare și pentru Cross? Tot aici.

– Pot să mănânc cu ceilalți... zise Danielle.

– Ba nu, nu poți, spuse Cade calm, dar ferm. Martin, încă o altă farfurie, te rog.

– Imediat, căpitane.

Băiatul făcu o plecăciune și se îndreptă spre bucătărie.

În clipa în care Martin ieși din cameră, Danielle se întoarse spre Cade.

– Ai înnebunit? Acum toți cred...

– Toți cred ceva care e de preferat decât să descopere că ești o femeie frumoasă.

Acea replică îi calmă supărarea. Nu se putu abține.

– Frumoasă?

– Destul de frumoasă.

Danielle închise gura. Nu putea să stea supărată pe el după ce îi zisese că e frumoasă și adăugase un „destul". Încerca, dar nu reușea. În plus, îi era foarte foame. Poate că era mai bine să mănânce în cabina căpitanului decât să se bată pe resturi în bucătărie, cu ceilalți membri ai echipajului. Se așeză în fața lui și așteptă răbdătoare, până

când Martin se întoarse cu farfuria ei. Danielle se uită la carnea albă de pește, la legumele verzi și la merele prăjite. Farfuria mirosea incredibil. Stomacul o dădu de gol cât de foame îi era. Luă prima gură delicioasă din mâncare. Mâncarea de pe *The Elenor* era o idee mai bună decât ce servise pe majoritatea vaselor pe care fusese. Probabil era mai bine că nu se afla în bucătărie, ca să înrăutățească lucrurile, dar nu avea de gând să recunoască lucrul ăsta în fața lui Cade.

Așteptă până când Martin plecă, după care vorbi din nou:

– Deci sunt frumoasă?

Danielle își înfipse din nou furculița în felia de măr care înota în scorțișoară.

– Pescuiești complimente? răspunse el.

– Niciodată. Nu pescuiesc... și nici nu înot.

Cade o privi mirat.

– Un marinar care nu înoată?

– Știu mulți asemenea mie.

– Și pescuitul?

– N-am încercat niciodată.

– Vrei ceva de băut?

Cade se ridică și scoase sticla de whisky de sub dulăpior.

– Am avut deja toastul inaugural, răspunse ea.

– Ăsta nu e un motiv să nu mai bei.

– Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că vrei să mă îmbeți.

– Și dacă eu nu aș ști mai bine, aș crede că încerci să eviți să te-mbeți. Din fericire, știu mai multe.

Bărbatul era scandalos.

– Cum de știi mai multe?

– Pentru că am mai băut înainte noi doi. Nu-ți amintești? Biblioteca? Vinul?

– Asta a fost... înainte.

– Înainte de ce, iubire? Înainte să lucrăm împreună? Amândoi știm că nu e adevărat.

Tânăra își înălță capul. Nu-i va insulta inteligența, spunându-i că nu era adevărat.

– Deci. Cade îi dădu un pahar plin pe jumătate cu whisky. Ești pregătită să bei cu mine sau încă te prefaci că nu vrei? Mie, unuia, mi-ar prinde bine să beau ceva, după evenimentele de azi. Bănuiesc că și ție.

Bărbatul avea dreptate. Danielle luă paharul și bău.

– Excelent. Cade îi zâmbi. Acum, vrei să discutăm dacă o să ne petrecem noaptea împreună?

Bărbatul era incorigibil. Foarte bine. Îi va face jocul. Pe față îi înflori un zâmbet diavolesc.

– Ce zici de o propunere?

– O propunere? Îmi place cum sună.

Danielle își luă în considerare opțiunile. Se gândi la conversația ei cu Mary. Îi spusese servitoarei că un bărbat beat rostea gândurile unui bărbat treaz. Ideea avea greutate. Cade părea hotărât să încerce s-o îmbete. Practic, o merita. Danielle încuviință și îi aruncă un zâmbet mieros lui Cade.

– Dacă poți să bei mai mult decât mine, o să mă culc cu tine în seara asta.

După două ore și multe, multe porții de băutură, Cade își puse paharul gol pe masă și se șterse la gură cu dosul palmei. Cei doi reușiseră să golească o sticlă întreagă de whisky.

– Dumnezeule, femeie, încă nu te-ai îmbătat?

Danielle nu era complet trează, dar era cale lungă până la a fi beată. În plus, Cade nu îi spusese încă ce simțea pentru ea. Era momentul să pună întrebări. Cel puțin bărbatul era la fel de beat ca și ea. Nu genul de beție care îl făcea pe un bărbat să leșine, dar avea cu siguranță o stare care l-ar fi făcut să spună adevărul, în caz că-i punea întrebările potrivite.

Ar face bine să treacă direct la subiect.

– Deci, ai spus că sunt frumoasă. Ce altceva mai crezi despre mine?

Bărbatul o privi atent.

– Cred că ești cea mai derutantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată?

Derutantă? Nu era un răspuns satisfăcător.

– Și?

– Și vreau să te sărut.

– Pentru că?

– Pentru că mă înnebunești și mă faci să te doresc, simultan.

Danielle îl fixă cu privirea.

– Ești beat?

-Tu?

-Beau de la treisprezece ani. Știu cum să fac față alcoolului ca un marinar adevărat.

-Mai bine decât un marinar adevărat, dacă e să te compar cu Danny și Sean, care sunt beți de fiecare dată când se află în port.

-Chiar și așa, dacă mă hotărăsc să-mi petrec noaptea cu tine, căpitane, nu o să fie pentru că sunt beată.

Cade deschise gura, ca să-i răspundă, dar o bătaie în ușă le întrerupse conversația. McCummins intră ca să îl consulte pe Cade în legătură cu navigația.

-Suntem pe direcție, căpitane, anunță mâna lui dreaptă. Vasul lui Baptiste e cu cel puțin două leghe în față.

-Și Spania?

-Ar trebui să ajungem în cel mult două zile.

-Excelent.

Bărbații mai vorbiră de câteva lucruri, în timp ce Danielle curăță masa și își pregăti patul de pe jos. După ce McCummins plecă, Danielle îl privi pe Cade.

Bărbatul stătea în lumina lumânării, privind-o cu intensitate. Din camera în care dormeau majoritatea marinarilor, în paturi suprapuse de lemn, se auzea muzică. Cineva cânta la muzicuță. Era un cântec lung, lent și frumos. Danielle se ridică și se îndreptă spre șifonier, pregătită să îi pună la loc hainele în timp ce Cade le arunca spre ea, cum făcuse și noaptea anterioară.

-Vrei să dansezi? șopti Cade când tânăra trecu pe lângă el.

Danielle se opri, închise ochii și inspiră parfumul lui.

Tânăra era încăpățânată. Așa fusese de când ajunsese pe vas. Cade nu știuse că Danielle va fi acolo, la fel cum nici ea nu știuse că el era căpitanul. Dacă era supărată pe cineva, ar trebui să fie pe Grimaldi, dar bărbatul nu se afla acolo în acel moment și îi venea mai ușor să-și verse furia asupra lui Cade.

Îi trecu prin minte dansul din dormitorul ei. Fusese romantic, ca un vis. Trebuise să scurteze acea noapte magică, însă nu avea să fie nevoită să facă la fel și în acea seară.

Se întoarse cu fața spre el, făcu o reverență, îi alunecă în brațe și dansă cu el.

-Nu pot să-ți spun cât de atrăgător arăți în acei pantaloni.

Cade îi zâmbi.

– Nici tu nu arăți prea rău în ai tăi, recunoscu ea, zâmbindu-i la rândul ei.

Cade o trase mai aproape de el și îi inspiră parfumul. Buzele lui se plimbară peste fruntea ei.

– Ești beat? întrebă ea.

– Nu. Bărbatul oftă. Și eu am băut mult prea des, pentru prea mult timp. E nevoie de mult mai mult whisky decât am băut în seara asta, ca să mă îmbăt. Speram însă că o să te amețesc pe tine.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Își sprijini capul de pieptul lui.

– Nu-ți face griji. Va trebui să mă bazez pe farmecul meu, și nu pe alcool.

Amândoi râseră. Dansară încă puțin, Danielle memorându-i bătăile inimii de sub cămașă. Danielle închise ochii și își imagină că bărbatul era iubitul ei și se aflau la un bal din Londra. Cântecul se termină și ea se îndepărtă de el.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Îmi mulțumești? Pentru ce? întrebă el surprins.

– Pentru că ai dansat cu mine. De două ori. Până te-am întâlnit pe tine, nu am mai dansat cu nimeni. Probabil nu o să mai dansez cu nimeni vreodată.

Cade o trase din nou spre el.

– Prostii! Îi zâmbi. Putem să dansăm oricând vrem. E avantajul faptului că suntem pirați.

O luă în brațe și se legănară împreună în tăcere.

Alarmele sunau în capul lui Danielle. Una era să nu mai fie atât de încăpățânată, însă cu totul altceva, să stea atât de aproape de el, încât să-i inhaleze parfumul. Nu putea ieși nimic bun din asta. Nimic, decât...

Vocea lui îi străpunse auzul.

– O să te sărut acum.

Tânăra oftă și își lăsă capul pe spate.

– De ce ți-a trebuit atât de mult?

Capitolul 38

Mai întâi, Cade îi dădu pălăria jos și o aruncă în colț. Danielle încercă să nu râdă. Bine, poate era puțin amețită. Bărbatul își plimbă mâinile prin părul ei, care i se împrăștie peste umeri. Tânăra își lăsă capul pe spate.

– Știi de când am vrut să-mi plimb degetele prin părul tău?

– Tot de când am vrut și eu să-mi plimb degetele prin al tău?

Danielle îi trase capul în jos, spre al ei, și își înfipse mâinile în părul lui de la ceafă.

Cade o sărută pe tâmplă, pe obraz, pe o parte a buzelor, după care se concentră din nou pe gura ei. Îi prinse fața între mâini, în timp ce-și plimbă buzele peste ale ei, apoi limba i le mângâie într-un ritm care o înnebuni pe Danielle. Tânăra își puse ambele palme pe cămașa lui, simțindu-i pieptul musculos prin material.

– Știi de când am vrut să te ating aici? îl întrebă ea printre sărutări.

– Ești sigură că nu ești beată? o întrebă el, zâmbind.

– Îhm, șopti ea. Când te-am văzut noaptea trecută fără cămașă, aproape că m-aș fi suit în pat lângă tine.

– De ce nu ai făcut-o?

Cade se dădu în spate, își desfăcu repede lavaliera și își scoase cămașa, pe care o aruncă apoi pe jos. Danielle se îndreptă instinctiv spre ea.

– Las-o acolo!

Danielle se întoarse să-i admire pieptul frumos. Își plimbă degetele peste el, uimită, urmărind cum i se încordau mușchii la fiecare atingere a ei.

– Arăți ca și cum ești făcut din piatră.

– E de bine?

Cade o sărută din nou și picioarele tinerei se înmuiară.

– Arăți ca și cum ai fi ireal. O statuie.

– O statuie nu ar putea să te descalțe, șopti el. Mă ajuți?

Danielle încuviință.

Cade se așeză pe marginea patului, iar tânăra alunecă în poala lui. Până la urmă, simțea efectele whisky-ului pe care-l băuse. Chiar dacă nu era beată, era amețită într-un mod plăcut și, stând în poala lui Cade, îi simțea mărimea erecției și căldura emanată de pieptul lui gol. Căldura i se strânse și ei între picioare și o presiune începu să se împrăștie tot în acea zonă. Danielle se aplecă să-i desfacă șireturile de la o gheată, exact cum făcuse și în seara în care se întâlniseră. Prima gheată căzu fără probleme. A doua ieși mai greu, iar Danielle căzu peste el.

– Un alt truc cu gheata ca să mă bagi in patul tău?

Cade schimbă repede pozițiile și o împinse sub el. Alunecă în josul corpului ei și îi dădu ghetele jos.

– Da, spuse el. Urmează bluza ta.

Danielle încuviință din nou. Senzația amețitoare care i se împrăștia prin vene era extaz pur. Nu era virgină. Se simțise groaznic prima și singura dată când se oferise unui bărbat, mă rog, unui băiat. Robert. Cum primul ei sărut fusese cu totul diferit de sărutul pe care i-l dăduse Cade, știa că, dacă va face dragoste cu el, va fi o experiență pe care nu o va uita vreodată. Mai întâi, trebuia sa se asigure însă că amândoi înțelegeau cum stăteau lucrurile. Nu voia să repete prima experiență pe care o avusese.

– Stai un pic!

Mâna lui se opri pe bluza ei.

– Ce e? Ești bine?

– Da, doar că... Trebuie să-ți spun ceva.

– Ce anume, iubire?

O sărută pe gât.

Danielle nu putea gândi când o săruta pe gât, cu atât mai puțin să vorbească. Tânăra se forță să îl împingă mai departe de ea.

Cade se opri și o privi cu atenție.

– Ce este?

– Trebuie să mă asculți.

– Te ascult.

Danielle își dădu părul peste umăr.

– Înainte să fac asta, trebuie să fii de acord cu două lucruri.

– Draga mea, în momentul ăsta, aș fi de acord cu tine și dacă mi-ai cere să mă mut în Rusia.

Danielle râse.

– Nu e nimic așa de drastic.

– Ce bine! Pentru că nu știu limba. Deși Daphne o știe.

– Serios?

– Draga mea, vreau să te concentrezi.

– Așa e. Primul lucru cu care vreau să fii de acord este să ai... grijă. Nu vreau să rămân însărcinată.

– Înțeleg. Știu ce să fac. Nu mi-a ajuns la urechi să am copii bastarzi.

Asta o făcu să se simtă mult mai bine.

– Mulțumesc.

– Și al doilea lucru?

– Amândoi trebuie să fim de acord că ceea ce facem acum nu înseamnă nimic.

– Nu înseamnă nimic? Cade o privi încruntat. Mă tem că nu înțeleg ce vrei să spui.

– Adică amândoi trebuie să înțelegem că totul e doar de distracție. Nu ne facem promisiuni unul altuia. Nu e un angajament.

– Dacă insiști, spuse el cu nonșalanță, dar atitudinea ei îi provocă o undă de nemulțumire. Acum pot să continui să-ți scot bluza?

– Da, spuse ea, ușurată că bărbatul fusese de acord cu ambele ei cerințe așa de repede.

Poate că totul avea să fie plăcut și simplu. Poate nu trebuiau să-și facă griji pentru că lucrau împreună (dacă ăsta era, într-adevăr, planul lui Grimaldi), după ce se culcau împreună. Poate chiar reușeau să separe cele două lucruri. Tot ce știa era că trebuia să încerce.

Bărbații își vedeau de drum după ce făceau sex. Nu mai erau interesați. Danielle nu voia ca acest lucru inevitabil să-l împiedice pe Cade să-l ajute pe Grimaldi. Prin stabilirea unei limite, se asigura că, mai târziu, situația nu va fi ciudată. Se vor ocupa doar de treaba lor. Danielle se așeză pe saltea și oftă. Acum se putea bucura.

Cade îi descheie încet cămașa. De data asta, nu mai era trasă sau împinsă. Nu mai erau atingeri transpirate sau respirație de bere, numai parfumul lui Cade aproape de urechea ei și un ușor tremur al mâinii lui, care trecea de la un nasture la altul. Faptul că mâna lui tremura îi dădu lui Danielle o senzație amețitoare de putere. Avea

efectul ăsta asupra lui? Ei bine, și ea tremura. Oare Cade va considera că trupul ei gol e frumos? Bărbatul fusese cu femei superbe, precum înalta și fermecătoarea Amanda Jones. Corpul ei scund și nu tocmai voluptuos nu avea cum să se compare cu al femeii aleia.

– Ești superbă, îi șopti el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Ultimul nasture fu desfăcut și Cade îi împinse cămașa jos de pe umeri. Tunica pe care o purta dedesubt ca să-i ascundă sânii mici fu și ea dată la o parte. Cade o aruncă pe jos, alături de restul hainelor. Se uită la sânii ei cu o venerație pură în ochi.

– Sunt... acceptabili? întrebă ea, mușcându-și buza.

– Acceptabili? Cade păru oripilat de întrebare, apoi îi zâmbi. Draga mea, sunt magnifici.

Danielle nu-și putu stăpâni un zâmbet.

Mâna lui Cade se îndreptă spre talia ei și începu să-i desfacă pantalonii, însă tânăra îl opri.

– Tu primul.

– Cu plăcere.

Cade îi făcu cu ochiul. Ea dădu din cap. Ar fi trebuit să știe că bărbatul nu se dădea înapoi să-și expună primul bunurile. Era plin de încredere. Din câte văzuse, avea și multe motive pentru care să fie încrezător. Se părea că, dacă aveai constituția lui David, de Michelangelo, jena nu făcea parte din vocabularul tău. Până și picioarele lui erau perfecte. Danielle îndrăzni să se uite la ele. Erau arcuite și lungi, și degete aveau o formă plăcută. Era cu totul nedrept. Degetele de la picioarele ei puteau fi descrise ca drept comune.

Cade se lăsă pe spate, își desfăcu pantalonii și îi împinse în jos, peste șolduri și picioare. Haina deveni un mototol într-un colț, alături de restul hainelor. Danielle fu uimită de cât de repede se mișcase Cade.

„O, la, la!"

Priveliștea lui Cade, gol cu totul, era ceva pentru care nu fusese pregătită – șolduri înguste, picioare lungi și musculoase și un penis care i-ar face geloși pe mulți marinari. Mărimea membrului lor este excesiv de importantă pentru bărbați. Al lui Cade era gros, puternic și lung, ieșind dintr-un petic de păr de un blond-închis, aflat între coapsele lui musculoase. Danielle se uită la el, fascinată. Voia să-l atingă. Se întinse, dar își retrase mâna.

– Haide, o încurajă el.

Cade se așeză pe spate și își puse mâinile sub cap, mândru și calm, cu întregul corp gol expus.

Danielle mai avea numai pantalonii pe ea. Se așeză lângă el. Își întinse mâna și îi atinse membrul. Cade mormăi. Tânăra se întoarse să-i vadă fața. Cade avea ochii închiși. Fața lui era scăldată în plăcere. Gura era ușor întredeschisă și gâfâia. Danielle se bucură de puterea pe care o avea asupra lui. Cu fiecare mișcare din încheietură, șoldurile lui se arcuiau și expresia de extaz amestecată cu durere de pe fața lui se intensifica.

– Aș putea să-ți ofer plăcere, spuse ea. Cu mâna. Am auzit de asta.

Tânăra învățase o mulțime de lucruri pe vase, în miezul nopții.

– Ai putea, zise Cade, respirând greu. Bărbatul deschise ochii și se așeză într-o parte, ca să fie cu fața la ea. Dar vreau să te am întâi, și când o să se întâmple asta, o să fie incredibil, dar n-am s-o fac până nu vei fi simțit o plăcere care să te înnebunească.

– Să mă înnebunească? șopti ea, în timp ce un fior o străbătu între picioare.

Bărbatul deja era deasupra ei, în genunchi. O împinse pe spate și îi susținu privirea, în timp ce-i desfăcea pantalonii îngrozitor de încet.

– Cred că un bărbat nu ar trebui să se bucure de plăcere până când femeia lui nu e complet satisfăcută.

– Mai repede, îl rugă ea, dorindu-și cu disperare să îl simtă.

– Nu, o tachină el. Expresia lui era tandră. Ochii îi erau blânzi. Refuz să mă grăbesc.

Îi deschise al treilea nasture și își plimbă degetele peste pielea intimă de dedesubt. Danielle tresări. Mâna i se mișcă mai jos, deschizându-i al patrulea nasture. La al cincilea nasture, tânăra încercă să și-l descheie singur, însă bărbatul îi dădu mâinile la o parte și îi făcu semn cu degetul.

– Nu încerca să mă grăbești. Am așteptat mult timp să fac asta.

Danielle fremătă sub el. *Mon Dieu!* Bărbatul o înnebunea.

În cele din urmă îi descheie toți nasturii și alunecă în jos, la capătul patului, unde îi scoase cu atenție pantalonii. Aceștia zburară ca prin magie.

– Pari să te pricepi, spuse ea.

Cade îi făcu din nou cu ochiul.

– Mă descurc mai bine cu rochiile, dar se întâmplă să mă descurc cu pantalonii pentru că îi folosesc chiar eu.

În acea clipă, lui Danielle nu-i păsa ce știa Cade despre pantalonii ei. Era mult mai interesată de ce știa despre corpul ei gol. O admiră. Privirea lui începu de la cap și o luă în jos, spre umerii ei, piept, buric, și făcu pauză între coapsele ei. Degetele lui se plimbară în ritmul privirii, iar Danielle se înfioră la noua senzație pe care o simțea, când Cade o mângâie pe șold și pe o parte a piciorului. Bărbatul se opri la genunchi.

– Atât de frumoasă, șopti el, Danielle.

– Atinge-mă, îl imploră ea, încercând să-i ghideze mâna unde își dorea.

Însă Cade îi ocoli mâna. Degetele lui se mișcară încet, prea încet, în sus, pe piciorul ei, până când îi ajunse între coapse. Danielle își îndepărtă picioarele. O înnebuni când doar o atinse acolo pentru o clipă, după care gura lui coborî spre unul din sfârcuri. Tânăra icni și degetele ei se înfipseră în părul lui, ținându-i capul la pieptul ei.

– Cade!

– O, draga mea, nu poți să-mi strigi încă numele. Abia am început. Lasă-mă să fac ceva ca să merite cu adevărat.

Gâfâitul ei fu singurul răspuns pe care îl dădu acelei afirmații exasperante. Cade se lăsă în jos, sărutând-o pe stomac, apoi mai jos, tot mai jos, până când gura lui ajunse deasupra sexului ei. Cade îi desfăcu genunchii și își strecură brațele sub ele, ca să le mențină deschise.

Cade inspiră parfumul feminin al lui Danielle. Penisul lui era atât de tare, încât îl durea. Își încleștă maxilarul. Niciodată în viața lui nu dorise o femeie atât de mult cât o dorea pe Danielle. Niciodată în viața lui nu fusese atât de atent când pregătise o femeie ca să facă dragoste. Bineînțeles că voia ca partenerele lui să se simtă bine, dar niciodată nu contase mai mult pentru el. Voia ca orgasmul tinerei să fie atât de puternic, încât aceasta să nu mai fie niciodată aceeași. De ce? Nu dorea să se gândească la acea întrebare în clipa de față. Tot ce știa era că, în acea seară, plăcerea ei era plăcerea lui și că avea s-o facă să explodeze de plăcere.

Limba lui îi gustă despicătura. Tânăra își strânse coapsele în jurul capului lui. Cade îi zâmbi și le depărtă.

– Șșș, murmură el, în timp ce suflă încet în sexul ei.

Danielle icni.

Limba lui o gustă din nou, iar tânăra gemu. Era cel mai erotic sunet pe care îl auzise vreodată. Sunetul ei, gustul, parfumul și imaginea ei îl ameţiră. Își plimbă limba pe marginea sexului ei. Apoi își afundă limba în despicătura ei, găsind culmea de plăcere. Danielle își arcui soldurile.

– Șșș, nu.

Cade își împinse șoldurile in jos.

– Nu pot, zise ea, în timp ce se agita între cearceafuri.

– Relaxează-te, murmură el pe pielea ei moale, udă și fierbinte.

Cade își împinse din nou limba în despicătura ei și îi linse mugurul. Degetele ei se înfipseră în părul lui. Cade o privi. Era înnebunită de dorință, capul dat pe spate, părul minunat întins în spatele ei, ochii închiși. Tânăra se agită sub el, însă Cade o ținu ferm cu ambele mâini, nelăsând-o să-i scape. Între timp, menținu presiunea cu limba, mângâind mugurul dintre picioare, mișcându-se în cercuri mici, în timp ce gâfâitul ei devenea din ce în ce mai intens. Danielle își mușcă buza așa tare, încât deveni roșie, și cu toate astea, Cade nu se opri, lingând-o cu mișcări lungi, până când tânăra inspiră adânc, ca să-i țipe numele. Mâna bărbatului îi acoperi gura, pentru a-i înăbuși țipătul.

Danielle gâfâi mai multe clipe, cu ochii mari, fără să se poată concentra.

– Cade, tocmai am...? Asta s-a...? Niciodată nu am știut că trupul meu e capabil de...

– Pentru asta merită să-mi țipi numele, spuse Cade, încântat de el însuși. Deși trebuie să fii mai atentă data viitoare. O să vină tot echipajul aici.

– Data viitoare. Danielle se încruntă. Dar am spus că nu o să mai fie o dată...

– Bineînțeles că o să fie o dată viitoare. Bărbatul se ridică și îi acoperi corpul cu al lui. Pentru că n-am de gând să mă opresc din a-ți provoca orgasme.

Cuvintele lui o făcură pe Danielle să se umezească din nou. Nu avea cuvintele în franceză sau în engleză pentru plăcerea pe care tocmai o simțise. Era de nedescris. Nu credea că putea suporta din nou asta, însă când Cade începu s-o sărute pe gât, era dispusă să încerce.

În plus, Danielle știa că el nu fusese satisfăcut. După toată plăcerea pe care i-o provocase, voia să-i întoarcă favoarea.

– Iubire? întrebă el, rezemându-se pe cot, în timp ce-i trasa conturul obrazului cu un deget.

– Da?

Privirea ei plină de dorință încă nu se limpezise și Danielle simți că-i înflorește un zâmbet mare pe față, ca al unei pisici bine hrănite.

– Iartă-mă că te întreb, dar... ești virgină?

Era momentul adevărului. Danielle se hotărâse în urmă cu mult timp că nu-i va fi rușine pentru alegerile ei din trecut. În plus, și el fusese cu alte femei. Ei bine, și ea fusese cu alt bărbat. Cu unul singur. Lipsit de experiență. Făcuse o alegere proastă prima oară, însă acum avea să compenseze.

– Nu, spuse ea. Asta schimbă ceva?

– În nici un caz. De fapt, e o mare ușurare.

Pe fața lui apăru o expresie sinceră de mulțumire.

– Ușurare? întrebă ea.

Mâna lui își făcea drum spre locul dintre picioarele ei și o atingea, îngreunându-i gândurile.

– De ce?

– Doar așa. O sărută pe ochi, pe ureche. Când o să te pătrund, o să fie numai plăcere, nu și durere.

Danielle tresări la auzul acelor cuvinte, și când unul din degetele lui alunecă în ea, tânăra își dădu ochii peste cap.

– *Mon Dieu!* șopti ea.

Nu avusese habar de asta. Se gândise că o va durea de fiecare dată. Oftă și închise ochii.

– Așa. Cade își scoase degetul și o penetră din nou cu el. Spune-mi cât de mult mă dorești. În franceză.

– *J'ai envie de toi*, șopti ea.

– Și eu te vreau. O să îți provoc un orgasm atât de puternic, că o să vezi stele.

– *Baise-moi*[1].

– O, draga mea, cu plăcere, șopti el. Mai întâi atinge-mă.

Danielle întinse mâna spre el.

– Așa, zise el, cu ochii ochiși. Atinge-mă. Arată-mi unde mă vrei.

[1] Sărută-mă

Danielle îl ghida spre locul dintre picioarele ei. Simți o presiune fierbinte pentru o clipă și apoi alunecă încet în ea.

–*Mon Dieu!* strigă în pernă, ca să înăbușe zgomotul.

Cade se opri. Rămase complet nemișcat. Avea fruntea transpirată, dar tot nu se mișcă. Tortura de a se afla în Danielle era prea mult ca să suporte. Dacă se mișca, nu era sigur că nu ar fi reacționat ca un puști lipsit de experiență. Își mușcă obrazul ca să se controleze. Danielle nu-l ajuta. Tânăra îl săruta frenetic, corpul ei ridicându-se ca să ajungă la al lui, șoldurile ei mișcându-se, lipite de ale lui. Îi șopti în ureche cuvinte de dragoste în franceză și doar asta îl făcea să termine. Tânăra îi ceruse să se asigure că nu o lăsa însărcinată. Nu avea prezervative la el. Singura variantă era să nu termine în ea. Avea să fie un act de eroism.

O dorea atât de mult, că nu putea vedea bine. Întregul corp îi era sfâșiat de dorință adunată. Niciodată nu simțise așa ceva. Dorința lui intensă de a o face fericită. Dorința lui copleșitoare de a se asigura că tânăra simțea plăcere înaintea lui. Corpul lui pulsând de o pasiune neeliberată. Se forță să numere până la zece, stând deasupra ei, cu brațele lui fixate pe saltea, de o parte și de alta a corpului ei. Își coborî gura spre a ei și o sărută cu toată dorința pe care o simțea pentru ea.

Când Cade începu să se miște, Danielle își pierdu mințile. Era aproape insuportabil să îl simtă în ea. Nu semăna deloc cu penetrarea dureroasă pe care o trăise alături de Robert în urmă cu mulți ani. De data asta, era plină de penisul mare al lui Cade și era prinsă sub corpul lui superb, în timp ce o penetra. Își încleștă genunchii în jurul lui și își mușcă buza, ca să nu țipe. „*Mon Dieu!*" Bărbatul știa exact ce făcea. O penetră din nou și din nou, făcându-i corpul una cu al lui. Danielle își înăbuși scâncetele de plăcere în pernă, șoptind cuvinte negândite de dragoste și de dorință în limba ei nativă.

Cade întinse mâna între corpurile lor și îi atinse din nou sexul, făcându-i corpul să se zvârcolească. Când o trimise în sfârșit dincolo de limită cu atingerea degetului, Danielle îl mușcă sălbatic de umăr. O penetră din nou și din nou. În cele din urmă, ieși din ea și își lăsă sămânța pe stomacul ei, cu un mormăit brutal.

Capitolul 39

Cade se trezi în miezul nopții. Se întoarse ca să o privească pe femeia superbă care stătea întinsă lângă el. Îi spusese că era frumoasă? Nu avea termen de comparație. Încercând să nu o trezească, o trase ușor în brațe, strângând-o lângă el. Danielle oftă și se cuibări în el, cu un braț petrecut peste mijlocul lui. Asta îl întări din nou.

La naiba! O dorea din nou. Se așteptase la asta. Nu ar fi sedus-o dacă ar fi crezut că se va sătura repede de ea. Nu era ca și cum ar fi putut să scape de ea, fiind pe un vas în mijlocul oceanului. Da, știuse că o va dori pe Danielle iar și iar, dar nu se așteptase să o dorească atât de mult, atât de constant.

Își plimbă degetele peste dosul palmei ei delicate. Mâna ei era minunată, micuță. O întoarse și... Avea bătături? Da, avea bătături clare pe palmă, pe degete, între ele. Aceleași bătături pe care le avea și el de la tras frânghii și navigat ani întregi. Danielle spusese adevărul despre perioada petrecută pe un vas.

Avea mâini de marinar. Le-ar recunoaște oriunde. Chiar lucrase pe un vas? Ani întregi? Exact ca el. De neînțeles, dar aparent adevărat. De ce ar alege o tânără frumoasă să lucreze pe un vas? Cine o obligase?

– Ce secrete ai? îi șopti el.

Cum ar fi putut lăsa aventura să se termine? Gândul îl surprinse. Niciodată nu mai avusese un asemenea gând. El fusese mereu cel care punea punct legăturilor cu femeile din viața lui. Mereu fusese cel care se plictisea primul. Mereu fusese cel care pleca. Danielle îi lăsase un bilet o dată. Era în mod evident dispusă să plece. Asta era o experiență nouă pentru el. Apoi noaptea trecută, când făcuseră dragoste, tânăra îi ținuse un discurs în care se recunoscuse pe el însuși. Pe care îl ținuse chiar el de mai multe ori. Era discursul despre cum faptul că petreceau o noapte împreună nu însemna nimic, că nu își făceau promisiuni unul altuia. Fără angajamente. Cel mai nebunesc

lucru era că, de data asta, Cade nici măcar nu dorise să țină discursul. Cel pe care, practic, îl recita în somn. Nu, o dorise cu ardoare, dorise să o atingă, să o sărute, să o țină în brațe, să o aibă. Fusese dispus să accepte orice ca să îi ofere plăcere. Iar acum, acum nu voia decât să o tragă mai aproape.

Îi întoarse mâna din nou și o mângâie pe braț. Avusese de gând să i-o dea lui Grim în San Sebastian. Acum însă? Acum nu știa ce îi pregătea viitorul. Ar fi fost interesat să audă scuza lui Grimaldi pentru acțiunile lui, însă orice ar fi vrut generalul, Cade și Danielle vor fi unul în compania celuilalt cel puțin încă două zile. Ar putea la fel de bine să se distreze.

Danielle se prefăcea că doarme, însă simțea mângâierea lui Cade pe braț, în timp ce acesta îi mângâia bătăturile. Îl auzi șoptind: „Care sunt secretele tale?" Pentru prima oară, era tentată să i le spună cuiva. O ținea în brațe, chiar o ținea. Asta fusese o surpriză, să se trezească în brațele lui, cu el mângâind-o și șoptindu-i în păr. Fusese șocată, chiar paralizată, și nu știa cum să reacționeze. Ar fi trebuit să îl împingă? Nu o auzise când îi spusese că relația lor fizică nu însemna nimic? Trebuia să se repete? Să îi reamintească? Doar că îi făcea așa de bine să îi simtă atingerea. Danielle își mișcă mâna, prefăcându-se că încă doarme. Îi atinse abdomenul plat, lăsându-și degetele să se plimbe peste mușchi. S-ar fi putut obișnui cu asta. Cade îi mângâie vârful degetelor. Era oare oripilat de dovada muncii ei grele? Chiar dacă el era pirat, oare ce părere avea despre faptul că și ea era la fel ca el? Danielle gândea prea mult, nu? Trebuia să se oprească. Cel puțin cât stătea în pat cu un bărbat îngrozitor de chipeș. Își lăsă mâna să-i alunece puțin mai jos. Putea la fel de bine să se distreze. Atâta timp cât erau atenți.

Era fericită că stătea cu capul pe umărul lui. Așa, bărbatul nu-i putea vedea fața. Un zâmbet îi apăru pe față. Mâna ei se plimbă și mai jos, după care el i-o duse și mai jos, ca să se prindă în jurul membrului său tare. Îl strânse.

– Am o idee, îi șopti el.

Tânăra râse.

– Pot să ghicesc care e.

– Vrei să faci baie cu mine?

Capitolul 40

A fost mai greu să îi pună pe Martin și pe alți câțiva membri ai echipajului să aducă găleți cu apă caldă din bucătărie, ca să umple cada din cabina căpitanului. Ca să evite o cercetare mai atentă, Danielle își strânsese hainele și le ascunsese în șifonier.

– Cross nu se simte bine, se auzi vocea lui Cade. Cred că stă atârnat pe undeva, peste bord, lăsându-și conținutul stomacului în apă, așa că a trebuit să vă deranjez pe voi să-mi pregătiți baia. Afurisitul ăsta de mus e posibil să nu reziste pe toată durata călătoriei. Poate o să mă scap cu prima ocazie de bagajul ăsta nefolositor.

Peste câteva minute, Cade șopti spre șifonier:

– Martin a plecat. A lăsat un prosop și un săpun. Așteaptă numai o clipă. O să număr până la cincizeci, ca să mă asigur că n-a uitat nimic. Nu vreau să se prindă, în caz că se întoarce.

Danielle se foi în șifonier. Îi venea să sară afară, să-și înfășoare brațele în jurul gâtului lui Cade și să-și facă de cap cu el. Numărătoarea până la cincizeci i se păru interminabilă. În cele din urmă, Cade bătu de trei ori în șifonier.

Danielle deschise ușa cu piciorul gol și ieși, goală și zâmbitoare.

– O să mă dai afară pentru incompetență înainte să ajungem la San Sebastian, nu? întrebă ea.

– Cross e posibil să fie dat afară pentru incompetență, spuse Cade, dar tu, milady, ești bine-venită să stai cât vrei.

Danielle se apropie de cadă, ignorând acele cuvinte. Cu siguranță Cade nu vorbea serios. Nu ar fi dat voie unei femei să stea cât voia. În momentul de față, era o noutate și, spre deosebire de momentele furate cu Robert, Cade se întâmpla să fie căpitan și să aibă o cabină privată. Așa că se puteau bucura unul de celălalt ceva mai mult. Însă Danielle nu trebuia să uite că situația era temporară. Distractivă, dar temporară.

– Numai un prosop? întrebă ea, uitându-se la apa caldă.

– Va trebui să-l împărțim.

Cade veni prin spatele ei și îi trasă conturul gâtului cu degetul. Tânăra își înclină capul într-o parte, ca să-i ofere mai mult acces. Cade îi dădu părul la o parte, se aplecă și o sărută pe umăr. Danielle închise ochii și Cade o lipi de el. Îi simțea erecția rigidă în spatele ei. Deja își dăduse pantalonii jos după ce Martin ieșise din cameră.

Gura lui Cade se plimbă pe gâtul și pe umerii ei. Mâna i se duse dincolo de stomac, ca să îi mângâie ambii sâni. Îi învârti ușor sfârcurile și un fior o străbătu între picioare. Bărbatul știa unde și cum s-o atingă. Făcuse o alegere înțeleaptă pentru al doilea ei iubit.

– E timpul pentru baie? îi șopti la ureche.

– Îhm.

O luă în brațe și o lăsă ușor în cada înaltă. Danielle oftă în timp ce apa fierbinte îi alunecă peste piele.

Cade îi dădu săpunul, iar Danielle îl băgă în apă și îl frecă cu ambele mâini, creând bule la suprafața apei. Tânăra inspiră parfumul de lavandă și se relaxă.

– Ai creat cada asta special ca să încapă în ea doi oameni?

– Da.

Danielle glumise, pentru că într-adevăr cada era mare, dar se justifica.

– Atunci de ce nu ești aici cu mine?

Tânăra îi aruncă o privire plină de subînțeles.

– Cu plăcere.

Cade intră fără nici o urmă de jenă legată de goliciunea lui. Danielle îi admiră mișcările corpului lui perfect. Bărbatul se așeză în partea opusă ei și apoi o trase deasupra lui. Amândoi erau cu fața spre aburi. Cade îi mângâie umerii, gâtul, sânii. Îi atinse ambele sfârcuri, până când Danielle își pierdu din nou mințile din cauza dorinței. Se frecă de el. Săpunul plutea uitat la suprafața apei.

– Te vreau, șopti ea, de data asta în engleză.

– Toate la timpul lor, șopti el, în timp ce-i ținea sânii în mâini. Una din mâinile lui se mișcă în jos, între picioarele ei, și îi găsi din nou punctul sensibil dintre coapse.

Danielle se arcui, aproape ieșind din apă. Cu o mână, el continuă să îi tachineze sfârcul, iar cu cealaltă, îi frecă punctul sensibil. Mâna ei îl strânse de picior. Coapsele ei se deschiseră de fiecare parte a picioarelor lui și bărbatul își îndepărtă genunchii mai mult. Danielle

gemu. Cade își menținu atacul tandru asupra acelui loc perfect din deschizătura ei, până când tânăra își încordă maxilarul.

–Amintește-ți, nu ai voie să țipi, îi șopti la ureche, tachinând-o fără milă.

Era o luptă să-și țină gura închisă. Când, într-un final, termină, Danielle închise ochii, arcuindu-se și gemând puternic și lung. Corpul ei încă mai avea un tremur delicios când Cade o întoarse ca și cum Danielle nu ar fi cântărit mai mult decât o păpușă, se poziționă cu o mână și o lăsă să se așeze deasupra lui.

Când îl simți alunecând din nou în ea, Danielle gemu iar. Niciodată nu-și imaginase așa ceva. Apa fierbinte și bulele de săpun, pielea lor udă care aluneca, și acum asta. Mâinile mari ale lui Cade se mișcau pe șoldurile ei și îi ghidau fiecare mișcare. O trase în sus, ca să alunece pe toată lungimea lui, apoi o împinse în jos, arătându-i exact cum voia ca Danielle să se miște. Își puse apoi mâinile de o parte și de alta a căzii și o lăsă pe ea să preia controlul. Fața lui era o mască a extazului.

Corzile lui vocale se încordară.

–Dumnezeule, Danielle, este atât de bine, șopti el.

Nu își ținea ochii închiși. Dimpotrivă, îi avea deschiși, urmărindu-i mișcarea sânilor, în timp ce tânăra aluneca în sus și în jos deasupra lui. Îi urmărea expresia de pe față în timp ce Danielle îl primea cu totul în corpul ei. O cerceta cu privirea cum descoperea un ritm care să-i producă plăcere.

A doua oară când avu orgasm, se întâmplă sub apă, iar Cade o ținu în timp ce ea își înăbuși țipetele, lipită de umărul lui. O penetră de mai multe ori, până când își încordă maxilarul și ieși din ea, împrăștiindu-și sămânța în apă și gemând.

O ținu lipită de el, gâfâind, cu inima bătându-i nebunește, până ce respirația îi reveni la normal. Apoi o luă în brațe, o scoase din cadă, o așeză pe marginea patului și folosi prosopul ca să o usuce, după care se șterse și el. O întinse pe pat, apoi se așeză lângă ea, trase păturile peste amândoi și o strânse la piept.

Danielle stătea acolo, neîndrăznind să respire un timp ce i se păru a fi câteva ore, însă cel mai probabil erau doar câteva minute. Danielle se așteptase ca bărbatul să o întrebe dacă voia să doarmă în pat cu el. Ar fi fost un gest politicos. Dar să o ducă în brațe, să o usuce și să o îmbrățișeze? Era dincolo de orice și-ar fi putut închipui. Era

același Cade Cavendish pe care îl întâlnise la Londra? Același bărbat care era urmărit de femei superbe pe Bond Street, femei care, potrivit lui Lady Daphne, îl așteptau goale în așa-zisul lui pat, după ce încercaseră să-i dea de urmă?

Danielle continuă să-și țină respirația, de teamă că acest rod al imaginației ei va dispărea. Apoi se întâmplă un alt lucru îngrijorător. Cade începu să-și plimbe degetele prin părul ei. Se aplecă spre gâtul ei gol și inspiră adânc.

– Niciodată nu o să mă plictisesc de mirosul de lavandă.

Nu se va sătura de...

Nici măcar nu avu timp să termine acel gând, când Cade spuse:

– Pot să te întreb câteva lucruri?

Întrebarea îi făcu stomacul să se strângă ghem, dar își promise să răspundă cu sinceritate.

– Bineînțeles.

Lucrurile stăteau altfel acum, indiferent dacă ea voia acest lucru. Era un gând înspăimântător și reconfortant în același timp.

– Chiar ești franțuzoaică? întrebă el.

Danielle râse.

– *Oui*. Pe jumătate, așa cum ți-am spus.

– Mama ta e cu adevărat bolnavă?

– Nu aș minți niciodată în privința asta. E destul de bolnavă. Grimaldi a promis să-mi plătească destul cât să-mi permit să cumpăr o căsuță pe malul mării, după misiunea asta.

– Tipic pentru Grimaldi. Șantaj.

Danielle se întoarse pe spate. Brațul lui Cade era încă în jurul taliei ei.

– Știe cum să obțină ce vrea. M-a ajutat foarte mult. Nu pot să-i găsesc nici un cusur.

– Cum te-a ajutat? întrebă Cade.

– A salvat viața mamei mele. Tânăra dădu din cap, nedorind să continue această parte a conversației. S-a întâmplat acum mult timp.

– Ce-a făcut, mai exact?

Ar fi trebuit să bănuiască faptul că bărbatul va vrea să afle mai multe. Putea să înfrunte acele amintiri, în timp ce era atât de vulnerabilă și de emotivă de la partida fierbinte de sex dintre ei? Va încerca.

– Tata a fost ucis când eram tânără. Mama a fost trimisă la închisoare pentru crimă.

Cade inspiră adânc.

– Nu ea era vinovată, adăugă Danielle repede. Însă francezii aveau prejudecăți împotriva ei. A fost judecată și acuzată, cu puține dovezi. A fost trimisă înapoi în Anglia, în schimbul unui prizonier francez. Cred că familia ei a avut un cuvânt de spus în povestea asta.

– Unde erai?

– Am rămas singură.

– De ce nu te-a luat familia mamei tale?

– Mama nu le-a spus niciodată despre mine. Nu știam decât că trebuia să ajung în Anglia. Ca să o salvez pe mama.

– Și l-ai întâlnit pe Grim?

– M-a găsit pe un vas de contrabandiști și mi-a oferit postul.

– Are tendința să apară la momentul potrivit, nu?

– Știu că așa s-a întâmplat cu mine. Se cuibări și mai mult în pat. Am acceptat să lucrez pentru el, dacă mă ajută cu mama. Știa că îi voi fi loială, pentru că sunt pe jumătate englezoaică, și francezii îmi distruseseră familia. Însă când mama a ieșit din închisoare, avea tuberculoză.

Cade o privi cu atenție.

– Îmi pare rău, Danielle.

Tânăra dădu din cap, ca să își alunge lacrimile care îi înțepau ochii.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– De ce e vasul tău numit *The Elenor*?

Danielle scânci, pregătită să îl audă spunând că era o femeie pe care o iubise la un moment dat.

– E numele mamei mele, spuse el încet, atingându-i umărul cu vârful nasului.

– Da? întrebă ea uimită.

Cade încuviință din nou și o sărută pe umăr. Tânăra încercă să ignore fiorul de dorință care o străpunse. Cum era posibil să îl dorească din nou?

Danielle trecu repede la altă întrebare.

– Rafe și Daphne erau deja căsătoriți înainte de nunta lor de luna trecută?

Râsul lui umplu întreaga cameră.

– Cine ți-a spus asta?

– Mary a pomenit ceva.

Cade se ridică într-un cot.

– Nu sunt sigur. Nu eram acolo când au făcut infama lor călătorie în Franța.

– Franța?

– Rafe și Daphne au mers împreună în misiune. Cu Grim.

– Serios? Trebuie să-mi spui totul despre asta.

Cade o sărută pe gât.

– Sunt sigur că îți vor spune toate detaliile într-o zi. A fost îndrăzneț și romantic. S-au îndrăgostit în Franța. Numai ceilalți nu știau că ei erau împreună. Partea asta e un secret. Iar în ceea ce privește căsătoria, nu aș fi surprins dacă Mary ar ști mai multe decât mine despre propriul meu frate.

Danielle se uită în altă parte. Mai multe lacrimi îi înțepau ochii. Daphne și Rafe nu îi vor spune povestea niciodată. Cade greșea în privința asta. Danielle nu îi va mai vedea pe cei doi, și dacă s-ar fi întâmplat asta, aceștia ar refuza să mai stea de vorbă cu ea, din cauza duplicității ei.

– Pare destul de romantic, șopti ea.

Poate simțindu-i tristețea, Cade schimbă subiectul.

– Deci, îl urmărești pe Baptiste ca să obții banii care să te ajute să o duci pe mama ta pe malul mării?

Tânăra dădu încet din cap, plimbându-și degetul pe cearceaful moale.

– E mai complicat de atât. Am un dinte pe Lafayette Baptiste.

– Da? O privi atent. Și eu.

Capitolul 41

Danielle încercă să întrerupă aventura cu Cade. Îi reaminti că probabil vor lucra împreună. Sublinie regula strictă a lui Grimaldi despre fraternizarea dintre agenți. Chiar încercă să îi spună că nu credea că Lady Daphne ar fi fost de acord.

Nimic nu funcționase însă. Cade pur și simplu o trăgea aproape de el și o săruta pe gât. Odată ce începea, nu dura mult până ce ajungea în pat cu el. Erau momente când Cade se ducea pe punte ca să-și îndeplinească îndatoririle, dar de fiecare dată când se întorcea în cabină, nu trecea mult până când o păcălea să vină înapoi în pat, forțând-o să îi țipe numele, ca să i-l poată înăbuși cu mâna.

Situația asta se va termine urât. Inima ei va fi distrusă, el va pleca, și Danielle nu-l va mai vedea niciodată. Însă când era în brațele lui, în patul lui, se simțea de parcă ar fi ajuns în rai. Nu se putea opri. Și mai rău era că nici nu voia s-o facă.

Peste trei zile, Cade o lipi de el, după ce tocmai făcuseră dragoste. Corpul ei era moale și delicios, dar și sensibil. Și satisfăcut. O mângâie pe braț și îi spuse:

– McCummins mi-a zis c-o să ajungem diseară în port.

Tânăra se rezemă într-un cot, trăgând pătura, ca să-și acopere sânii goi.

– Atât de repede?

– Da.

Danielle își întoarse capul într-o parte și o șuviță de păr îi căzu peste umăr.

– Atunci, asta a fost.

– Ce anume?

– Sfârșitul aventurii noastre.

– De unde știi?

Încercă să o tragă mai aproape și să o sărute pe gât, însă Danielle se îndepărtă.

– Nu ar trebui să ne atașăm unul de altul, spuse ea.

– Deja m-am atașat.

Cade se apropie de ea.

Un fior o străbătu pe tânără, însă acea replică era genul de lucru pe care îl spuneau toți craii. Probabil chiar înainte să iasă pe ușă și să dispară pentru totdeauna.

– Știu cum funcționează lucrurile astea, îi spuse ea.

– Lucrurile astea? Despre ce vorbești?

– Aventurile amoroase. Din câte îți amintești, nu eram virgină.

– Nici eu nu eram. Ce-are de a face cu noi?

– Nu vreau să te simți vinovat când tu... când o să se termine povestea asta. Nu vreau nici eu să mă simt vinovată.

– Ce-are de-a face vinovăția cu ce e între noi?

Cade o trase spre el, mâna îi alunecă între picioarele ei, căutând locul la care știa că ea va reacționa. Danielle își depărtă șoldurile.

– Grimaldi o să ne explice planurile lui și fie o să accepți, fie nu. Oricum ar fi, după ce se termină, tu o să o iei pe drumul tău, iar eu pe al meu și...

– Chiar trebuie să vorbim despre asta acum? Mai am doar câteva ore de stat în pat cu tine. Nu putem doar să... ne distrăm?

– Cred că e mai bine dacă punem punct acum.

– Am făcut dragoste acum nici o jumătate de oră.

– Da, și a fost plăcut.

– Plăcut? Aproape te-am sufocat cu o pernă ca să nu-mi țipi numele. De două ori. Am zgârieturi pe spate, arăt ca și cum am fost atacat de un tigru. Eu...

Danielle se bucura că nu era genul care să roșească.

– Așa cum am spus, a fost plăcut. Dar cred că e timpul să fim raționali.

– Raționali? Cade mormăi. Astea sunt vorbele lui Grimaldi, nu ale tale.

– Totul a fost distractiv, dar nu poate să se întâmple din nou, spuse Danielle în timp ce se dădea jos din pat și își strângea hainele.

Cade luă ceasul de pe masă și aruncă cu el în perete. Obiectul se sfărâmă în sute de piese.

În acea noaptea, *The Elenor* intră în portul din San Sebastian, în Spania. Aruncară ancora undeva departe de portul aglomerat,

ca să fie siguri că nu vor fi văzuți de *Le Secret Français*, dar ajunseseră mai devreme decât fusese programat. Potrivit lui O'Conner, planul era ca vasul francez să rămână acolo timp de două nopți. Între timp, Danielle și Cade îl așteptau pe Grimaldi.

Cade fusese nervos de când Danielle anunțase scurt sfârșitul aventurii lor. De ce nu se putea bucura de moment și de conexiunea pe care o aveau? Când Grim avea să sosească, indiferent ce le va spune, Cade nu se simțea dispus să-l asculte.

– Mă duc să beau un pahar cu Danny și Sean, anunță el, după ce se ocupase de toate treburile legate de vas.

– În oraș? întrebă Danielle nonșalant.

Își ascunse părul sub pălărie și se purtă ca și cum nu petrecuseră ultimele trei nopți și o parte din zi goi, unul în brațele celuilalt.

– Distracție plăcută!

Reveni la cartea pe care o citea. Wolsey[1]? Alesese o cartea despre Wolsey în loc să-l aleagă pe el? Dumnezeule, cu siguranță se va simți mai bine în oraș, cu Danny și Sean. Irlandezilor le plăcea să meargă prin taverne și bordeluri când erau în port. În acea seară, li se va alătura.

Patru ore mai târziu, Cade se trezi sprijinit de un zid de piatră, în afară unui bordel spaniol. Danny ieșise cu o femeie voluptoasă la braț și o pipăia pe alee. Sean băuse atât de mult, că nici nu putea să se țină pe picioare. Alunecă pe lângă perete și se așeză lângă Cade.

Cade băuse în jur de patru sticle de vin spaniol și era pe jumătate inconștient, rezemându-se de zidurile bordelului. Nu intrase acolo. Chiar dacă ar fi fost destul de treaz cât să aibă o erecție, știuse din clipa în care plecase de pe vas că nu va putea atinge o altă femeie.

Faptul că își petrecuse alături de Danielle ultimele zile fusese... la naiba, nu știa ce fusese, dar nu era pregătit să se termine. Atâta lucru știa. Încă o dorea. Chiar și acum. Nu și-o putea scoate din minte.

Ar fi trebuit să rămână treaz în acea seară. Ar fi trebuit să rămână pe vas. Ar fi trebuit să-și facă planul pentru întâlnirea cu Grim. Însă modul indiferent în care îl tratase Danielle îl făcu să vrea să o facă să creadă că va găsi confort în brațele altei femei.

[1] Thomas Wolsey (1473-1530), cardinal pe timpul domniei lui Henric al VIII-lea (n.red.)

Se ridică în picioare și încercă să fluiere după Danny, însă zgomotul care îi ieși pe gură semănă mai degrabă cu un șuierat trist.

– McCummmmmmmmins! strigă el într-un final.

Sean se clătină pe picioare.

– Plecăm, căpitane?

– Da. Trebuie să ne întoarcem pe vas. Încercă să se concentreze, dar privirea îi era neclară. Daaannny! strigă din nou.

– Calmează-te. Vin, se auzi o voce înfundată de pe alee. Dați-mi un minut, afurisiților.

Sean începu să râdă, în timp ce Cade deschise gura ca să-și strige din nou mâna dreaptă. O lovitură puternică la cap îl opri. Căzu.

Își frecă ochii. Își imaginase lovitura dureroasă de la cap? Se uită într-o parte și îl văzu pe Sean zvârcolindu-se, ținut de doi bărbați masivi. Cade se uită în sus. Mâna lui se duse instinctiv în partea din spate a pantalonilor, unde ținea mereu un cuțit. Acesta dispăruse. Se ridică în picioare, cu pumnii pregătiți de bătaie. Alți doi bărbați uriași îl prinseră de la spate și îi imobilizară brațele. Abia reuși să-l lovească pe unul din ei, că se și trezi lipit cu burta de pământ.

Lafayette Baptiste ieși din umbră cu o bâtă în mână.

– Ce să vezi? Este chiar căpitanul Rafferty Cavendish. Văd că m-ai urmărit de la Londra. Am ratat ocazia de a te omorî când am ordonat uciderea lui Donald Swift. Nu o să mai fac aceeași greșeală.

Capitolul 42

– Ce facem acum?

Danielle nu suportă cât de agitată era vocea ei. Generalul Grimaldi stătea la masa din cabina lui Cade, în fața tinerei.

– Trebuie să-l salvăm.

Danny și Sean se întorseseră din excursia lor și le spuseseră, lui Danielle și lui Grimaldi, care ajunsese în port mai devreme și se suise pe *The Elenor*, că șeful lor fusese prins. Se pare că Baptiste îl confundase cu Rafe. Francezul le dăduse probabil drumul lui Danny și Sean, ca să spună povestea mai departe.

Mon Dieu! De ce nu spunea nimic Grimaldi? Danielle era pregătită să distrugă vasul înainte să-i dea voie generalului să plece fără Cade. De ce era maestrul spionilor atât de al naibii de stoic? Se uită în ochii lui Grimaldi, încercând să îl convingă parcă să nu fie de acord cu ea, ca să aibă cu cine să se certe în acel moment. Se simțea atât de neajutorată, incapabilă să-l salveze pe bărbatul pe care-l iubea.

Gândul aproape o îngenunche, dar da, îl iubea. A fost nevoie să îl piardă ca să-și dea seama de asta, dar îl iubea și avea de gând să-l salveze. Nu suporta gândul că bărbatul putea fi rănit sau, mai rău, ucis de către Baptiste.

Danielle își încleștă pumnii. Trebui să-și adune toată puterea ca să nu-l lovească pe bărbatul din fața ei.

– La naiba, generale! De ce nu mi-ai spus despre Cade că era de partea noastră?

– Nu puteam risca. Te urmăream. Știam că... te-ai apropiat de el. Nu puteam risca să dai înapoi, dacă aflai că el era căpitanul vasului *The Elenor* înainte să ajungi aici.

Danielle făcu ochii mari.

– Voi mă urmăreați pe mine? Ideea nu era că eu îl supravegheam pe el?

Grimaldi încuviință.

– Da, dar... La naiba, Cross, suntem spioni. Suntem atenți la toată lumea.

Tânăra își dădu ochii peste cap.

– Odată ce ne-am dat seama că e posibil să ai sentimente pentru Cavendish, ne-am temut că asta ar putea compromite întreaga misiune.

Danielle nu se clinti când auzi limbajul bărbatului. Se obișnuise în urmă cu mult timp cu asta, și chiar mai rău. Însă cealaltă parte din ce spusese bărbatul o făcu să vrea să îi dea o palmă.

– Sentimente! Ce te-a făcut să crezi că am sentimente față de el?

Grimaldi o privi neîncrezător.

– Nu e așa?

Tânăra privi în altă direcție.

– Am fost închisă pe un vas cu el zile întregi. M-a pus să mă port ca și cum aș fi fost un mus, nu ajutor de bucătar. Eu...

– Te-am văzut sărutându-l în Londra.

Danielle închise gura. *Maudit!* Se gândi o clipă la asta. *Maudit! Maudit!* Oare acel sărut dezvăluise prea multe? Dar stai un pic...

– Când? zise ea, înainte să se blesteme pentru neglijență.

– Și cu asta mi-am demonstrat ideea, zise Grimaldi.

Danielle îl privi pe general.

– Ce aveai de gând să faci după ce mă întâlneam cu el pe vas? Dacă mă hotăram să plec?

– Ne-am asigurat că vasul plecase deja înainte să ajungi să dai nas în nas cu el.

– Cum naibii ai reușit să...?

– Pot doar să-ți spun că am avut încredere în faptul că nu o să sari peste bord.

Danielle inspiră adânc, controlându-și impulsul de a-l plesni pe general.

– Puteai măcar să mă avertizezi.

– În seara aia tocmai aflasem că Cavendish era de partea noastră. Și el tot după Baptiste pleca.

– Ai fi putut măcar...

Grimaldi își ridică mâna.

– Vrei să continui să te certi cu mine sau vrei să facem un plan să-l salvăm?

Generalul avea dreptate. Pierdeau timpul.

– Ai vreo idee?

Grimaldi zâmbi.

– Bineînțeles.

– Ar fi trebuit să bănuiesc. Își încrucișă brațele la piept și bătu cu piciorul în podeaua de lemn. Care e planul?

Ușa se deschise în spatele ei și înăuntru își făcu apariția lordul Rafe Cavendish.

Capitolul 43

– Cavendish, zise Grimaldi. Ești pregătit să-i faci să creadă că văd o fantomă?

– De ce nu mi-ai spus că e și Rafe aici? întrebă Danielle, după ce-și reveni din șoc.

– Știi că nu-mi arăt niciodată toate atuurile din prima.

Replica lui Grimaldi era un pic prea încrezută pentru gustul lui Danielle.

– Puțin spus, șopti ea.

– *Mademoiselle* LaCrosse, o plăcere să te văd din nou.

Rafe făcu o plecăciune.

– Aici sunt doar Cross, milord, răspunse ea.

– De asemenea, aici sunt doar Rafe.

– Foarte bine.

Niciodată nu fusese atât de fericită să vadă pe cineva. Habar n-avea ce plănuise Grimaldi, însă faptul că Rafe Cavendish îi ajuta nu putea să fie decât un lucru bun. Mintea ei se umplu de posibilități.

– Și soția ta este aici?

– Nu. Daphne încă se ocupa de bal când am plecat. S-a hotărât să sară peste aventura asta.

– E, probabil, mai bine, zise Danielle.

Grimaldi își frecă barba.

– Mai ales pentru că va trebui să te bat ca să semeni acum cu Cade.

Danielle scânci. Toți știau că această sarcină neplăcută era necesară. Danny și Sean le spuseseră că cei care îl capturaseră pe Cade îl bătuseră până la sânge, înainte să-l ia cu ei. Erau slabe șanse să nu-l fi bătut și după. Dacă trebuiau să îl convingă pe Baptiste că Rafe era Cade sau viceversa, atunci cei doi trebuiau să semene din toate punctele de vedere.

– Te rog, îi spuse Danielle lui Rafe. Trebuie să-l salvăm.

Expresia lui Rafe era de piatră.

– Nu am fost mereu cel mai mare susținător al fratelui meu, dar să fiu al naibii dacă o să-l pierd așa. Pe Donald Swift nu l-am putut salva. Nu am de gând să mai pierd și pe altcineva din familie.

Grimaldi scoase un desen al vasului lui Lafayette din buzunar și îl puse pe masă.

– Uite ce trebuie să facem.

Rafe își încrucișă brațele la piept și îi aruncă o privire generalului.

– În primul rând, trebuie să întreb ceva. Un lucru despre care nu am avut curaj să te întreb în timpul călătoriei noastre, dar trebuie să știu.

– Ce anume?

– Se spune că Cade este Vulpea Neagră. E adevărat?

– Nu, răspunse Grimaldi simplu.

– Nu este, încuviință Danielle.

– Sunteți siguri? Cum e posibil?

– Sunt sigură, zise Danielle fermă. Îi întâlni privirea vicontelui. Sunt sigură, pentru că eu sunt Vulpea Neagră.

Capitolul 44

Cade se împinse ușor mai spre dreapta. Durerea îi înjunghia mijlocul. Scânci. Cel puțin o coastă îi pocni. Afurisiții de francezi aproape îl omorâseră în bătaie. Dacă nu ar fi fost atât de beat, era mort acum. Deși, dacă nu ar fi fost atât de beat, nu l-ar fi prins cu garda jos. La naiba cu totul! Acum era închis într-o celulă de pe vasul lui Baptiste.

Era exact unde merita să fie, după imensa prostie din noaptea trecută. La ce naiba se gândise? Să plece de pe vas. Să se îmbete. Ar fi trebuit să rămână și să vorbească cu Grimaldi. Fusese furios, rănit deoarece Danielle voise să pună punct aventurii lor. Și gelos. Gelos pe o afurisită de carte despre Wolsey. Era un idiot.

Bineînțeles că Baptiste suspectase că fusese urmărit. Anii în care îl vânase îl învățaseră pe Cade că bărbatul nu era vreun fraier. Acum Cade știa că Baptiste era responsabil pentru atacul de lângă teatrul din Londra. Îi spusese asta când îl bătuse pe Cade și încercase să-l facă să recunoască faptul că el, sau mai degrabă Rafe, era Vulpea Neagră. Francezul voia răzbunare pentru harta furată și planul stricat.

Cade nu scosese nici un cuvânt. I-ar fi dat voie bărbatului să îl omoare înainte să-și trădeze fratele. Cade bănuise de mult timp că Rafe era posibil să fie Vulpea Neagră. Interesul lui în ceea ce privește cazul, întrebările constante. Cumva, totul căpăta sens. Cade era dispus să moară prefăcându-se că era fratele lui, dacă se ajungea la asta. Se întrebă dacă Baptiste știa măcar că Rafe avea un frate geamăn.

Oare Baptiste avusese impresia că Rafe îl urmărise în toți acești ani? Când Cade se întâlnise cu Grim în Spania în urmă cu doi ani, generalul îl confundase cu fratele lui, care era torturat de francezi. După ce Cade îi explică cine era, Grimaldi îi făcu o propunere. Să lucreze cu el ca să-l salveze pe Rafe, iar Grim va șterge toate infracțiunile din trecutul lui Cade, inclusiv cazierul lui de criminal. Grim chiar

avea să trimită niște scrisori prin care toate călătoriile lui Cade și ale echipajului său pe mare deveneau perfect legale. Nu avusese de ales.

Cade îl lăsase pe general să presupună că făcea asta pentru a-și apăra interesul propriu, însă motivul adevărat, singurul motiv, era ca să își curețe conștiința. Își dezamăgise fratele o dată. Nu o va face din nou. Prin urmare, Cade călători cu Grimaldi în Franța, însă când ajunseră, Donald Swift fusese ucis și Rafe scăpase. Însă Grimaldi se ținuse de cuvânt, și cazierul lui Cade fusese distrus, iar scrisorile, trimise.

Însă Cade nu plecase din Franța. Rămăsese ca să afle de ce fusese prins fratele lui, în primul rând. Descoperise că rușii erau implicați și că se dezvăluiau date secrete în schimbul banilor. După ce dăduse la o parte straturi și straturi de minciuni și înșelăciuni, Cade află că Lafayette Baptiste, marinarul și politicianul francez, ordonase torturarea lui Rafe și uciderea lui Donald. Francezul era un hoț, un ticălos și un ucigaș, care greșise față de mulți oameni.

Abia de curând descoperise Cade cel mai nou plan al lui Baptiste, de a-l aduce pe Napoleon înapoi de pe Sfânta Elena. Primul pas al francezului a fost să lucreze cu dezertori londonezi, care plănuiau să-i ajute pe Baptiste și oamenii lui să treacă de gărzile de pe insulă. Acei nemernici se aflau pe vasul pe care era întemnițat el. Ar fi vrut să le rupă mâinile și picioarele.

Cade nu avusese de gând să se întoarcă în Londra, însă aflase că Baptiste va fi acolo. În timp ce se dădea drept fratele pierde-vară, Cade începuse să suspecteze că Rafe era Vulpea Neagră. Vulpea Neagră îi tot ieșea în cale, ajungea peste tot înaintea lui Cade, chiar furase harta și stricase toate planurile lui Baptiste. Luni întregi, Cade se întâlnise cu toate contactele sale și ceruse toate favorurile posibile, însă tot nu reușise să dea de alunecoasa Vulpe Neagră.

Încercase să afle ce știau agenții Serviciului de Informații britanic de la Tomlinson. Cumpărase harta furata de la Moreau. De la O'Conner aflase când va pleca *Le Secret Français* spre Sfânta Elena și unde se va opri. Intenția lui Cade era să îi dea de urmă lui Baptiste, să îl expună ca trădător al țării sale și, în funcție de cât de nervos era în acea zi, fie să îl omoare, fie să îl dea pe mâna autorităților.

Apoi Danielle apăruse în viața lui Cade și totul se întorsese pe dos. Ar fi trebuit să știe că și Grim era pe urmele lui Baptiste. Cade nu se gândise însă niciodată că generalul va folosi drept spion

o frumoasă femeie franceză, să îl supravegheze în casa fratelui său. Dacă nu l-ar fi durut așa tare coastele, ar fi râs. Trebuia să-i recunoască meritul lui Grimaldi. Cade niciodată nu o bănuise pe Danielle. În ciuda situației însă, tot o dorea cu o intensitate care îl înspăimânta.

Unde era Danielle acum? Francezii le dăduseră drumul lui Danny și Sean. Cei doi probabil se grăbiseră pe *The Elenor* și le spuseseră lui Grimaldi și Danielle (sau Cross) ce se întâmplase. Cel mai probabil puneau la cale ceva chiar în acel moment. Nu era însă sigur dacă îl vor scoate din închisoare sau îl vor lăsa să putrezească acolo.

Nu le merita ajutorul. Cu atât mai puțin pe al lui Danielle. Nu era asemenea celorlalte femei. Era frumoasă, pasională, bună și afectuoasă. Mai era și spion. Și încă unul englez, nu francez. Niciodată nu întâlnise pe cineva care să-l păcălească așa de bine. Și era atât de pasională în pat. O dorea din nou. Știa că o va dori în continuare. Pentru totdeauna. Era ca un diamant incomparabil. Niciodată nu o va uita.

Scânci iarăși. Da, la naiba! Avea o coastă ruptă.

Capitolul 45

Danielle stătea în cabină, explicându-le planul lui Danny și lui Sean, care fuseseră șocați să afle că musul era de fapt femeie. Între timp, Grimaldi și Rafe se duseră pe punte, unde Grimaldi îl bătu pe Rafe. Danielle tresări când îl văzu după aceea. Era fericită că Daphne nu fusese acolo să vadă rănile și vânătăile soțului ei. Probabil bărbatul își iubea fratele, dacă era dispus să primească așa o bătaie.

După ce terminară cu acea sarcină neplăcută, Danielle, Rafe și Grimaldi se îmbrăcară toți în negru. Împreună cu un grup mic de oameni care mergeau în urma lor, traversară docurile spaniole, ascunzându-se în umbră. Se apropiară de *Le Secret Français*.

–Acum fiecare e pe cont propriu, șopti Grimaldi. Așteptați până când garda se întoarce cu spatele. O să aveți cam treizeci de secunde ca să vă suiți pe vas, până se întoarce din nou.

Gardianul stătea pe punte. Avea o sabie la spate și un pistol în mână.

Grimaldi se sui primul pe vas, apoi Rafe. Era rândul lui Danielle apoi. Tânăra rămase în umbră, iar inima îi bătea cu putere. Așteptă ca garda să se întoarcă cu spatele pentru a treia oară, apoi o zbughi pe schelă. Odată ajunsă în siguranță pe punte, se lipi de arborele trinchet.

Rafe și Grimaldi îi făcură semn. Amândoi erau ascunși în umbră, lipiți de parapet. Sean, Danny și ceilalți bărbați aveau să intervină dacă era nevoie. Pentru moment, aceștia rămaseră ascunși printre lăzile din port.

Sarcina lui Rafe era să îi păcălească pe gardieni, dacă aceștia ar descoperi că prizonierul lor evadase. Sarcina lui Grimaldi era să îl aștepte pe Rafe pe punte și să intervină când și dacă era nevoie de el. Sarcina lui Danielle era să-l găsească pe Cade. Cunoștea vasul. Mai fusese pe el înainte.

Tânăra traversă puntea și trecu de catarg, îndreptându-se spre celulă. Coborî pe scară în temnița întunecată și umedă. Trecu de camerele membrilor echipajului, înaintând cu spatele lipit de lemn. Sforăiturile umpleau spațiul de dedesubt. O ușă se deschise pe coridor, moment în care Danielle își lipi spatele de perete.

– Mă duc să mă ușurez, nenorociților, spuse un englez.

În scurt timp, bărbatul ieși pe coridor și se îndrepta spre ea. Danielle alunecă în dosul unei alte uși deschise și își ținu respirația. Bărbatul trecu de ea, urcă scara spre punte și Danielle expiră, încercând să-și calmeze bătăile inimii.

Tânăra își continuă drumul pe coridor, oprindu-se să asculte în fața ușii camerei din care tocmai ieșise bărbatul. Din ce auzi, gardienii erau în mijlocul unui joc de cărți. Răsună un ciocnit de sticle și râsete erupseră din acea cameră. Nu va avea parte de ajutor. Va trebui să treacă mai departe și să spere că nu va fi văzută. Aruncă o privire în cameră. Din fericire, ceilalți doi bărbați nu stăteau cu fața spre ușă. Danielle așteptă până când aceștia izbucniră în râs, la o glumă pe care o spusese unul din ei, și trecu de ușă. Nu așteptă să afle dacă fusese descoperită, ci își continuă drumul spre capătul coridorului și coborî pe altă scară.

Un singur gardian dormea în fața unei mici celule închise. Inspiră din nou adânc. Oare acolo era ținut Cade? Era posibil ca Baptiste să aibă mai mult de un prizonier la bord.

– Cade, șopti ea.

Gardianul se foi în somn.

– Danielle? se auzi vocea lui Cade.

Danielle își duse mâna la piept. Îl găsise. *Merci Dieu!* Se uită la gardian. De data asta, bărbatul se foi mai mult și clipi. Tânăra nu avea timp de pierdut. Bărbatul se frecă la ochi, după care se ridică și se întoarse spre ea. Nu avea de ales. Trebuia să se lupte cu el ca să-l salveze pe Cade. Danielle își scoase briceagul de la spate, din pantaloni, și îl aruncă spre bărbat, cu mânerul la înaintare. Obiectul lovi exact unde dorise, într-o parte a capului. Bărbatul mormăi și căzu pe jos, inconștient. Fața surprinsă și vânătă a lui Cade apăru în spatele gratiilor ușii.

– Grim? strigă el. Ești acolo?

Danielle ieși din umbră, luându-și cuțitul.

– Sunt singură.

Își dădu jos pălăria neagră, ca să-și dezvăluie fața.

– Danielle, unde e Grim? Puteai să fii rănită. Trebuie să pleci de aici.

Tânăra dădu din cap.

– Încă nu crezi că sunt spion, nu? Taci cât îmi fac treaba.

Tânăra își scoase o agrafă din păr și îngenunche în fața încuietorii. Acum că bărbatul nu îi putea vedea fața, Danielle inspiră adânc și tremură. Nu voia să se gândească la vânătăile pe care le întrezărise la lumina felinarului.

Cade se prinse de barele celulei.

– La stânga, o instrui el. Împinge în sus și într-o parte.

Danielle își dădu ochii peste cap.

– Nu tu deții controlul acum. Știu ce fac.

Tânăra se ocupă de încuietoare câteva secunde, după care ușa se deschise. Cade ieși din spațiul îngust, o luă în brațe și o sărută.

– Să mergem!

– Ca să ne-nțelegem, era spre dreapta, îi spuse ea pe un ton încrezut, încercând să nu dea de gol oroarea provocată de felul în care arăta Cade. Se bucura atât de mult să fie din nou în brațele lui.

– Unde e Grim? întrebă el.

– Cu fratele tău.

– Rafe e aici?

– E o poveste lungă. Haide! Danielle se îndreptă spre scări. Și apropo, eu sunt Vulpea Neagră.

– Ce?!

Cade era complet șocat.

– Îți explic mai târziu.

Urcară primele scări și trecură de camera în care bărbații încă jucau cărți. Înainte să urce scările de lângă cabina căpitanului, auziră pași grăbiți deasupra lor.

– E posibil să fie Rafe sau Grim, șopti Cade.

– Sau poate e echipajul, îi zise Danielle. Pe aici, ordonă ea.

Într-o secundă, deschise ușa de la camera căpitanului și îl trase pe Cade după ea. Tânăra închise ușa fără zgomot și se lipiră de pereții de compartimentare care încadrau ușa.

Se auziră pași pe scară, apoi brusc ușa de la cabina căpitanului se deschise.

Danielle își ținu respirația. Era Baptiste. Bărbatul făcu doi pași în cameră, respirând greu. Mirosea a vin și a transpirație. Se uită prin cameră. Avea un pistol în mână. Dacă Danielle ar fi fost singură cu el, l-ar fi atacat chiar atunci, dar nu voia să riște, mai ales că însoțitorul ei era rănit. Dacă trăgea căpitanul cu arma înainte să îl imobilizeze? Cu puțin noroc, Baptiste va ieși din cameră și își va continua căutarea pe vas. Trecu un moment care păru o veșnicie. Apoi două.

Danielle închise ochii.

– Îți aud respirația, spuse Baptiste, fix înainte să se întoarcă și să îndrepte pistolul spre ușă.

Nu aveau noroc.

Cade ieși din umbră, cu mâinile ridicate.

– Nu trage!

– Nu ești singur. Privirea lui Baptiste se uita în stânga și-n dreapta. Știu asta. Cine mai e în....?

De data asta, Danielle ieși din umbră, cu mâinile ridicate deasupra capului.

– La naiba, Danielle, bombăni Cade.

Danielle își ținu privirea fixată pe Baptiste și pe pistolul lui, însă cuvintele i le adresă lui Cade.

– Doar nu crezi că o să te las să fii împușcat singur, nu?

Țeava pistolului lui Baptiste se mișcă de la unul la altul, iar francezul făcu câțiva pași în spate, ca să țină mai bine sub observație și să mărească distanța față de ei.

– Danielle? întrebă el. Care Danielle?

– De ce nu lași arma jos, ca să ne prezentăm cum se cuvine? întrebă Cade, cu un zâmbet abia schițat pe buze. Poate ceri să ni se aducă și niște ceai.

– Foarte amuzant, căpitane Cavendish. O să fie păcat să te omor.

– Sunt sigur că o să găsești un mod de a trăi cu ideea, răspunse Cade cu zâmbetul pe buze.

Baptiste înarmă pistolul. Danielle se pregăti să sară în fața glonțului ca să-l salveze pe Cade. Se auziră alți pași pe scara din afara cabinei, iar Danielle și Cade se întoarseră la timp cât să-i vadă pe Rafe și Grimaldi intrând în cameră. Grimaldi avea și el un pistol, pe care îl ațintì asupra lui Baptiste. Lafayette se uită confuz de la un frate la altul.

– Sunteți doi?

– Vezi dublu? zâmbi Rafe.

– Pune pistolul jos, îi ordonă Baptiste lui Grimaldi.

Privirea lui Grimaldi arunca bucăți dure de cărbune.

– De ce aș face-o?

– Pentru că ai mai mulți prieteni aici pe care o să-i omor.

– Ai un singur glonț. O să te omor în clipa în care tragi. Sunt dispus să pun pariu pe viața mea că am o țintă mai bună decât tine.

– Poate pe viața ta, dar pe care dintre viețile prietenilor tăi ești dispus s-o riști?

Grimaldi blestemă în gând. Degetul lui era pe trăgaci.

– Nu o face, Grim. E o cacealma, zise Rafe.

– Serios? Căpitane Cavendish, sau oricare ar fi numele tău, vrei să fii cel care află dacă vorbesc serios?

– Împușcă-mă, nemernicule! zise Cade.

– Nu! strigă Danielle. Aceasta păși în fața lui Baptiste. Poți să ieși de aici în siguranță dacă îl iei pe unul dintre noi cu tine. Ia-mă pe mine.

– Nu te vreau pe tine, spuse Baptiste. Îl vreau pe bărbatul care a început totul. Îl vreau pe Vulpea Neagră. Care dintre voi doi e? Baptiste flutură pistolul între gemeni. Recunoaște și o să le dau drumul celorlalți.

Cade și Rafe făcură schimb de priviri.

– Haideți, fraților. Care dintre voi o să-l trădeze pe celălalt ca să se salveze?

– Dacă o vrei pe Vulpea Neagră, va trebui să mă omori pe mine.

Tânăra fugi spre fereastră și se cățără pe ea.

– Nu!

Cade vru să se ducă spre ea, însă pistolul lui Baptiste îl opri.

– Danielle, nu o face! strigă Cade.

Danielle rămase nemișcată pe cadrul ferestrei. Baptiste îi aruncă o privire.

– Dă-i drumul, spuse francezul. Nu avem nevoie de ea.

– Nici că ai putea să te înșeli mai tare, nemernicule! spuse Danielle. Pentru că eu sunt Vulpea Neagră.

– Nu sări! strigă Cade. Nu știi să înoți.

Baptiste se întoarse, cu o expresie confuză și oripilată.

– Qui[1]?

Danielle îl privi pe francez.

– În noaptea în care ți-am furat harta, mi-ai spus că vrei să vezi fața bărbatului care ți-a furat secretele. Îți amintești? Ei bine, uite, asta e fața femeii care a făcut-o. Uită-te bine.

Danielle se întoarse spre Cade.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Apoi sări pe geam.

– Nu! țipă Cade. Danielle, te iubesc!

Singurul răspuns a fost de la plescăitul apei, iar Baptiste alergă spre fereastră.

Capitolul 46

Baptiste trase în Danielle înainte ca Rafe și Grim să-l pună la podea și să îi ia pistolul. Cade încercă să sară pe fereastră după Danielle, însă în zadar. Era prea mare ca să încapă pe acolo. Reuși să scoată doar capul și un umăr afară, destul cât să se uite în jos și să vadă o pată care tot creștea în apă. Era prea întuneric ca să fie sigur, dar greața îl copleși. Era sânge. Își încleștă pumnul și îl lovi de perete, țipându-i numele. Dar nu era nici urma de Danielle.

– Nu! strigă el îndurerat.

Se întoarse și ieși din cabina căpitanului, urcă scara și traversă puntea, spre locul în care sărise Danielle. Parcă îl auzi pe Rafe în spatele lui, strigându-i să se oprească, însă Cade își pierduse mințile. Trecu pe lângă echipajul lui Baptiste, care se lupta cu Danny, cu Sean și cu oamenii lui. Cade își rupse vesta de piele, o aruncă pe punte și sări în apă. Își tăie genunchiul în ceva și o durere groaznică îi străbătu piciorul, însă nu se opri. Ieși la suprafață, inspiră adânc și se întoarse frenetic în toate direcțiile.

– Danielle! strigă el. Danielle! Unde ești?

Era prea întuneric ca să vadă bine. Își ridică mâna din apă. Era acoperită de sânge. Nu era al lui.

– Danielle! strigă el iarăși, însă răspunsul fu numai tăcerea.

Două ore mai târziu, Cade stătea în patul lui de pe *The Elenor*, cu un picior rupt. Sean îi îngriji fractura, însă mai întâi îl obligă pe Cade să bea jumătate de sticlă de whisky și îi puse o cârpă în gură. Cu piciorul rupt, Cade era treaz, iar sticla de whisky stătea pe masă, între el și Rafe.

– Cum te simți? întrebă Rafe, arătând spre piciorul lui Cade, în timp ce se apleca în față. Stătea pe un scaun, lângă patul lui Cade.

– Doare ca Hades, bombăni Cade.

Rafe își frecă fruntea cu brațul.

– N-ar fi trebuit să sari în apă.

Cade își încrucișă brațele la piept și se uită la fratele lui.

– Să nu-mi mai spui asta vreodată. Acum, dă-mi de veste, te rog, că Baptiste e mort. Sau cel puțin bătut îngrozitor.

Rafe dădu din cap.

– După ce Danielle a sărit și l-am prins pe Baptiste, Grim l-a ținut, în timp ce eu am venit după tine. Baptiste a fost luat prin surprindere după ce a aflat că Vulpea Neagră îi alunecase printre degete și nu s-a opus prea mult. Restul oamenilor tăi i-au subjugat pe oamenii lui Baptiste.

Cade mormăi și își lăsă capul pe pernă.

– Deci nu e mort.

– Nu. Dar o să se întoarcă cu noi în Anglia, împreună cu dezertorii englezi, ca să răspundă în fața legii. Grimaldi i-a dus pe toți pe vasul lui.

Cade strânse pătura. Aproape o rupse. Danielle murise. Nici măcar nu îi găsiseră corpul.

– Nu-ți face griji, Cade, zise Rafe. Baptiste o să fie judecat și pentru moartea lui Danielle. Nu o să mai iasă din închisoare pentru tot restul vieții lui.

– Asta n-o s-o aducă înapoi, șopti Cade.

Încerca să se controleze. Piciorul îl durea al naibii de tare, însă inima îl durea și mai tare, plus că piciorul i se va vindeca într-o zi. Merita ce i se întâmpla. Singura dată când se îndrăgostise de o femeie, și aceasta fusese luată de lângă el. Acum că Danielle nu mai era, putea să recunoască adevărul. O iubea.

– Îmi pare atât de rău, zise Rafe, în timp ce se uita în jos.

– Nu ai de ce. Ți-ai riscat viața. Pentru a mea.

– Bineînțeles că am făcut-o, doar ești fratele meu.

I se păruse lui Cade sau vocea lui Rafe tremurase la ultimele cuvinte? Ca și cum ar fi fost dificil de pronunțat. Rafe tuși.

– Ai fi făcut la fel pentru mine.

– Nu sunt un erou, bombăni Cade.

Ar fi trebuit să bea toată sticla de whisky. Spre deosebire de durerea din picior, durerea pe care o simțea în suflet era insuportabilă.

– Ai fi putut să mă păcălești, zise Rafe.

Cade își privi întrebător fratele.

– Grimaldi mi-a zis, zise Rafe. Ai lucrat cu el de când ai aflat că am fost capturat în Franța.

– Nu avea nici un drept să-ți spună asta, dar nu e din cauza...

– Ba da, zise Rafe. E din cauza mea. Știu asta. Grimaldi mi-a confirmat suspiciunile. De atunci ai lucrat împotriva lui Baptiste, ca să mă răzbuni.

Cade își încleștă maxilarul și se uită în altă parte.

– Nemernicii ăia aproape te-au omorât.

– Nu înțeleg de ce nu mi-ai spus când ai venit la Londra. De ce m-ai lăsat să cred că erai un simplu infractor? Habar n-aveam că lucrezi pentru Oficiul de Război.

– Ar fi schimbat sentimentele pe care le-ai fi avut față de mine, după toți anii ăștia?

– Bineînțeles că da. Eu...

Cade își privi fratele, lăsând anii plini de dureri și neînțelegeri să i se citească în ochi.

– De-asta nu ți-am spus.

Rafe își trecu o mână prin păr și se ridică, uitându-se la el.

– La naiba, Cade! De ce trebuie să fii așa încăpățânat? De ce nu poți să lași pe nimeni să fie mândru de tine?

Cade ridică din umeri.

– Poate din același motiv pentru care mereu ai făcut lucruri ca să-i faci pe alții mândri.

– Și care ar fi motivul ăsta?

– Pentru că asta se așteaptă de la noi. Rafe și Cade, fiul bun și fiul rău, oaia albă și oaia neagră, eroul și pierde-vară.

– Oprește-te, strigă Rafe.

Bărbatul se ridică în picioare și lovi masa cu pumnul, făcând sticla de whisky să sară.

– De ce? Nu vrei să auzi adevărul?

Cade își lăsă capul pe perne. Își va tăia piciorul, ca să scape din acea cameră.

– Nu e adevărul, zise Rafe. Sunt prostii. Sunt...

– Mama mi-a spus că e adevărat, zise Cade ușor, uitându-se la cearceafurile de peste picioare. Păreau doar o ceață verde.

Rafe dădu din cap.

– Nu.

– E adevărat. Am auzit-o. Mi-a zis într-o zi: De ce nu poți să semeni mai mult cu Rafe?

– Ce i-ai răspuns?

– I-am zis: De ce nu poți să semeni tu mai mult cu Rafe și să-l înfrunți pe tata?

– Nu! zise Rafe, care își duse mâna la gură, ca și cum i-ar fi venit să verse.

– Ba da, spuse Cade.

Fratele lui trebuia să afle adevărul.

– Aia a fost ziua când am plecat. Nu mai aveam ce să-i spun.

Cade își scărpină sălbatic capul bandajat, primind cu plăcere durerea fizică.

– M-ai lăsat și pe mine, știi asta, nu? Nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun.

Cade apucă sticla de whisky de pe masă și luă o gură. Dacă voia să continue conversația, avea nevoie de mai multă băutură.

– I-am cerut mamei să-ți spună la revedere din partea mea.

Rafe își lăsă capul în jos. Cuvintele lui erau furioase.

– Nu a făcut-o.

– De ce nu mă surprinde asta?

Rafe își privi fratele.

– A crezut c-o să te întorci. Îmi tot cerea să las o lumânare aprinsă pentru tine. Am ținut-o aprinsă ani întregi.

– Nu aveam de gând să mă întorc vreodată, recunoscu Cade, care luă încă o gură de whisky.

Va avea nevoie de o altă sticlă înainte să termine conversația.

– Nu te-am învinovățit pentru că ai plecat, zise Rafe.

– Eu m-am învinovățit.

Erau cele mai dureroase cuvinte pe care le spusese vreodată. Cele mai dureroase și cele mai adevărate.

– De ce? Știu cât de groaznic te simțeai.

Cade mai trase o dușcă de whisky.

– Din ziua aia m-am urât.

Rafe întinse mâna spre sticlă.

– Nu ar fi trebuit. Ai făcut ce era bine... pentru tine.

Cade îi dădu sticla.

– Tu ai rămas. Tu ai fost eroul.

– Am rămas, zise Rafe și luă o gură lungă. Am rămas, ca un martir. Am făcut ce am crezut că trebuie să fac. La fel ai procedat și tu.

– Presupun că are sens, oftă Cade. Mulțumesc.

Rafe dădu din cap și mai luă o înghițitură zdravănă.

– Promite-mi ceva.

Cade nu-l privi.

– Ce anume?

Vocea lui Rafe era fermă, sigură.

– Promite-mi că nu o să uiți niciodată că ești fratele meu, că nu ești singur și că ai o familie.

Cade încuviință.

– Nu o să uit.

Așteptă ca Rafe să-i dea sticla să o ducă la gură.

– Danielle mi-a spus că cea mai mare dorință a ei, de mic copil, era să aibă o soră. Mă gândesc că, dacă eu am un frate, și încă unul atât de chipeș, nu ar trebui să-l iau ca pe un dat.

Rafe zâmbi și el.

– Și eu îți promit același lucru. Inspiră adânc. Îmi pare așa de rău pentru Dani...

– Nu, îl avertiză Cade.

Rafe încuviință, simplu.

Cade simți o căldură înăuntru, care nu venea de la whisky, și se întinse să dea mâna cu fratele lui. Rafe se aplecă spre pat și îl îmbrățișă pe Cade. Bărbatul îl bătu pe spate. Ambii bărbați erau emoționați când, peste câteva secunde, Rafe se dezlipi din îmbrățișare.

– Acum hai să vedem cum ne întoarcem acasă, spuse Cade.

Capitolul 47

Londra, septembrie 1817

– Ești morocănos, Cade. Înveselește-te!

Rafe se rezemă de scaun când trăsura trecu peste o groapă, în drum spre docuri.

Cade se încruntă, își încrucișă brațele la piept și se uită pe geam.

– Sunt un pirat fără vas. Cum te-ai aștepta să fiu?

Rafe își dădu ochii peste cap.

– Nu ești un pirat, sir, și nu ești fără vas. Vasul tău se întâmplă să fie, pur și simplu, în Portugalia în momentul de față.

– Fără mine, bombăni Cade.

– Danny și Sean sunt mai mult decât capabili să-l navigheze, iar tu a trebuit să rămâi aici, din cauza piciorului tău rupt.

– Danny și Sean sunt mai mult ca sigur beți într-un bordel portughez, și te rog să nu-mi reamintești de piciorul meu. Nu-mi aduc aminte când am suferit ultima oară în halul ăsta. Probabil când eram mic.

– Bănuiesc totuși că motivul pentru care suferi nu are de-a face cu piciorul tău, sir.

– Nu zău? zise Cade.

Danielle dispăruse în urmă cu șase săptămâni, iar Cade îi ducea dorul cu disperare. Încă încerca să accepte gândul că ea fusese Vulpea Neagră.

– Și dacă îmi mai zici „sir" o dată, te bat cu bastonul.

Arătă amenințător spre armă. Rafe râse.

– Mai întâi va trebui să mă prinzi și, în momentul de față, știu că pot să te întrec.

Trăsura se opri la docuri, lângă un vas cu un singur catarg. Acum că piciorul i se vindecase aproape de tot, Cade voia să se întoarcă pe mare, departe de acel loc, departe de toate amintirile legate

de Danielle. Acestea îl vor urmări și pe mare, dar în casa lui Rafe era mult mai rău. Biblioteca, salonul. Până și dormitorul lui, în care tânăra îi bandajase mâna și îl tachinase din cauza ghetelor lui.

– E o frumusețe, șopti Rafe, arătând spre vas. Ține minte, mi-ai promis că o să mă lași să vin cu tine în prima lui călătorie.

Cade abia îl asculta. Nu putea decât să se uite la frumosul vas. Începuseră să lucreze la el când ajunsese prima oară în oraș, iar acum era în sfârșit gata. Îl inaugurase în urmă cu două zile. *The Danielle*. Bineînțeles că numele îi va aminti de ea, dar părea să i se potrivească.

Cade se dădu jos din trăsură și admiră vasul, Rafe veni lângă el. O umbră apăru dintr-o parte a unui depozit. Un bărbat se îndrepta spre ei, cu mâinile în buzunare. Îmbrăcat impecabil și cu o atitudine stoică. Mark Grimaldi.

– Ce să vezi? Doi dintre angajații mei preferați, spuse Grimaldi.

Cade se întoarse ca să se uite la general.

– Ce faci aici, Grim?

– Așa îți întâmpini angajatorul? întrebă Grimaldi.

– Fostul angajator, îl corectă Rafe.

– Și posibilul viitor angajator, răspunse Grimaldi.

– Știam eu că vrei ceva, zise Cade. Niciodată nu ne cauți ca să ne întrebi de sănătate. Apropo, piciorul mi-e aproape vindecat.

Grimaldi își înclină capul într-o parte.

– Mă bucur să aud asta.

– Pun pariu, pufni Cade.

Grimaldi ridică din umeri.

– Voi sunteți doi dintre cei mai buni oameni ai mei. E vine mea că am nevoie de ajutorul vostru?

– Zi ce vrei, Grim. Ce ne ceri să facem? întrebă Rafe.

Un zâmbet larg apăru pe fața lui Grimaldi.

– În momentul de față, am nevoie să te sui pe vasul tău și să faci cunoștință cu ceilalți doi cei mai buni agenți ai mei.

Cade strânse bastonul tare. În urmă cu două luni, Danielle ar fi fost unul dintre cei mai buni agenți ai lui Grim.

Cade o luă înainte, traversă schela cu pași lungi și apăsați, în ciuda durerii din picior.

– Nu o să înțeleg niciodată de ce te-ai suit pe vasul meu, Grim.

Rafe și Grimaldi îl urmară. Cei trei se îndreptară spre puntea principală și apoi coborâră în cabina căpitanului.

Când Cade deschise ușa, Grimaldi spuse:

– Îmi cer scuze. M-am gândit că poate femeia după care a fost numit vasul va fi bine-venită pe el.

Cade se opri. Simți că nu mai are aer. În fața lui stătea Danielle. Purta o rochie de zi de un albastru aprins, care se asorta cu ochii ei superbi, părul îi era prins într-un coc și avea o expresie de nesiguranță pe față.

Daphne era și ea acolo, în colț, însă Cade abia o observă.

– Ce...? Ce faci aici? o întrebă el.

Danielle se îndreptă spre el, cu un zâmbet larg pe chip.

– Bună ziua, domnilor.

Îi luă de braț pe Cade și pe Rafe.

– În ultimul an cred că am participat la șase misiuni, dar cea cu voi a fost de departe preferata mea.

Cade continuă să se uite la ea, ca și cum nu ar fi fost reală. Danielle îl atingea. Chiar îl atingea. Îi simțea parfumul familiar de orhidee, dar tot nu-i venea să creadă. Se uită la fratele lui. Rafe părea amuzat și surprins.

– Ce cauți aici? repetă Cade, privind fața dureros de frumoasă a lui Danielle.

Tânăra părea să se fi îngrășat puțin de când o văzuse ultima oară. Îi stătea bine.

– Ai murit.

Danielle îi privi direct în ochi.

– Nu am murit.

– Dar nu știi să înoți, zise Cade.

– Niciodată nu am spus că nu știu să înot. Am spus că nu îmi place să înot. Ți-am zis, am lucrat pe vase de la treisprezece ani.

– Dar a fost atâta sânge.

– Nemernicul m-a împușcat în umăr. A durut ca naiba, dar s-a vindecat bine.

– De ce nu te-ai întors? spuse el.

– Nu am avut de ales. Îi aruncă o privire acuzatoare lui Grimaldi. Vrei să explici, generale?

– Din ordinul meu, răspunse Grimaldi. Nu putea să-ți spună că trăiește. Nu până azi.

Cade se întoarse spre Grimaldi și îl atacă. Bărbatul se așteptase probabil la asta, deoarece sări într-o parte, în timp ce Rafe îl ținu pe Cade.

– Care e problema ta? strigă Cade printre dinții încleștați.

Grimaldi se uită în altă parte.

– A trebuit s-o fac. Nu puteam risca să afle și Baptiste că trăiește.

Cade voia să-și înfășoare bastonul în jurul gâtului lui Grimaldi.

– Baptiste e în închisoare, nemernicule.

– Da, dar avea spioni peste tot, răspunse Grimaldi. Nu puteam să riscăm ca Danielle să fie iar rănită.

Asta îl făcu pe Cade să tacă. Pentru o clipă.

– Ești un nemernic sadic, știi asta, Grim?

– Totul în numele Maiestății Sale, răspunse Grimaldi, în timp ce făcu o plecăciune. Am venit să ți spunem adevărul cât de repede am putut.

– Îți jur că nu știam nimic, adăugă Rafe.

– Doar nu era să-l pun pe fratele tău să păstreze așa un secret, spuse Grimaldi.

– Acum e în siguranță? întrebă Cade, în timp ce studia fața lui Danielle.

Bărbatului încă nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmpla era real. Că Danielle era într-adevăr acolo, în fața lui.

Se întoarse și se uită la Daphne, ai cărei ochi gri înotau în lacrimi.

– Ai face bine să crezi, Cade. E adevărat. Abia azi am aflat și eu.

O parte din furia lui Cade dispăru când văzu cât de afectată era biata Daphne.

Grimaldi continuă:

– I-am strâns pe majoritatea oamenilor care lucrau cu Baptiste. Danielle a stat cu mama ei, la mare, în ultimele săptămâni.

Cu mama ei? Își îndeplinise dorința. Cade se întoarse spre Danielle.

– Cum se simte mama ta?

– Mult mai bine. Aerul mării a făcut minuni și un doctor priceput din apropiere de Brighton ne-a ajutat.

Cade se bucură de apariția ei, ca și cum Danielle ar fi fost o gură de aer proaspăt.

– Mă bucur să aud asta.

Danielle îl privi cu atenție pe bărbat.

– Nu te bucuri că mă vezi?

Ca și cum s-ar fi înțeles, Rafe, Daphne și Grimaldi ieșiră repede din cabină, închizând ușa în urma lor.

– Nu-mi vine să cred că ești tu, șopti Cade, după ce rămaseră singuri.

Danielle se întinse spre el.

– Sunt aici, Cade. Sunt reală.

– Tot am de gând să îl omor pe Grimaldi, bombăni Cade.

– Nu fi prea supărat pe el. Încerca doar să mă protejeze. Îmi amintesc când un anumit căpitan m-a închis în cabina lui din același motiv.

În Cade se ducea o luptă interioară. Era fericit sau furios? Nu-i mai era nici lui clar. Se simțea pe jumătate nebun.

– Cum de tu erai Vulpea Neagră? întrebă în cele din urmă, concentrându-se pe ce ar fi avut sens, dacă i-ar fi fost explicat.

Danielle oftă și își aranjă fusta.

– Am făcut-o ani întregi. Ca să răzbun moartea tatălui meu.

– Moartea tatălui tău?

Ce avea asta de-a face cu Vulpea Neagră?

– Baptiste mi-a omorât tatăl, zise ea.

– Da? Cum?

Danielle își ridică privirea.

– El și tatăl meu deveniseră rivali politici. Tata a împrăștiat zvonul, prin scrierile lui, că Baptiste era corupt.

– Ești sigură că Baptiste l-a ucis?

– Stăteam în ușă și l-am văzut împușcându-l pe tata.

Cade își încleștă maxilarul.

– Danielle, îmi pare atât de rău.

Tânăra își ațintì o privire pierdută asupra mesei, amintindu-și acea zi.

– Ăsta o să fie micul nostru secret, spuse ea. Iar apoi mama a fost arestată pentru crimă. Nimeni nu a crezut declarația unei fetițe în defavoarea unui politician important, mai ales când acuzatul era englez.

– Dar Vulpea Neagră a făcut și alte lucruri.

Danielle se îndepărtă de el.

– A trebuit să mă asigur să nu afle nimeni că îl urmăresc pe Baptiste. Niciodată nu am știut că ziarele îmi vor urmări poveștile. Niciodată nu m-am așteptat să devin faimoasă din cauza asta.

– Dacă tu erai Vulpea Neagră, de ce mi-a dat Grim voie să cumpăr harta?

– Cred că atunci a început să suspecteze că erai de partea noastră. Până atunci, nu știa dacă erai unul din dezertori, din cauza întoarcerii tale în Anglia. A vrut să vadă ce-o să faci cu ea.

– Nu am fost niciodată un dezertor.

– Bineînțeles că nu. Danielle se întoarse spre el. Cade... șopti în cele din urmă. Aștept.

– Ce anume?

– Să-mi spui că ești fericit să mă vezi, că...

Vocea ei se pierdu și tânăra se uită în altă parte.

Cade o privi.

– Pot să am încredere în tine, Danielle?

– Poți să ai încredere în mine, Cade. Și mi-am dat seama în sfârșit că pot să am și eu încredere în tine.

– Ce vrei să spui?

– Te-am auzit. Când am sărit de pe vas, te-am auzit spunând că mă iubești.

O încuviințare abia vizibilă a fost singurul lui răspuns.

– Ai vorbit serios? întrebă ea. Încă mă iubești?

Cade se îndepărtă și își trecu mâna prin păr.

– Nu știu cum să iubesc, Danielle.

Tânăra își întinse mâna spre el.

– Nici eu, dar aș vrea să încerc... cu tine.

O urmă de zâmbet îi arcui buzele lui Cade. Se întoarse cu fața spre ea.

– Vrei să spui că mă iubești?

– Dacă tu spui că mă iubești.

Danielle se apropie de el și își plimbă degetul pe pieptul lui.

Cade o strânse în brațe și o sărută sălbatic.

– Dumnezeule, da. Te iubesc nebunește și n-o să-ți dau drumul niciodată.

– E bine, răspunse ea în timp ce-și îndepărtau hainele unul de pe celălalt. Pentru că nici eu nu o să-ți dau drumul vreodată.

Cade își înfipse degetele în părul ei.

– Va trebui să mă faci un bărbat decent și să te căsătorești cu mine.

– Să mă căsătoresc cu tine? Nu știu cum să fiu soție.

– E perfect, pentru că nici eu nu știu cum să fiu soț. O să învățăm împreună.

Cu cămașa pe jumătate deschisă și pantalonii desfăcuți, se lăsă pe genunchiul lui bun.

– Te căsătorești cu mine, Danielle LaCrosse?

Tânăra deschise gura ca să-i răspundă.

– Stai! Înainte să răspunzi, ar trebui să știi că am primit titlul excesiv de enervant de „sir" din partea prințului și nu mă pot gândi la o altă persoană cu care mi-aș dori să-l împart. Rafe mă tot tachinează din cauza asta.

Danielle deveni și mai uimită.

– Dacă ești un „sir" și ne căsătorim, eu o să devin o „lady"?

– Milady.

Cade se ridică din nou și o luă în brațe.

– Din ce o să trăim?

– Nu ți-a zis Grimaldi că am fost corsar oficial ani întregi? E o afacere profitabilă.

– Serios?

– Da. Nu am de gând să-mi întrerup serviciile în cinstea Maiestății Sale. Ar trebui să mi te alături pe mări, *mademoiselle*.

Danielle deschise gura ca să răspundă, dar Cade o întrerupse.

– Stai un pic. Numele tău e Danielle LaCrosse, nu?

– Tânăra râse.

– Chiar trebuie să întrebi?

– Nu mă așteptam nici să fii Vulpea Neagră.

– Probabil ai dreptate. Da, numele meu chiar e Danielle LaCrosse.

Cade o învârti în brațe.

– Atunci căsătorește-te cu mine, *mademoiselle* LaCrosse, și fă-mă cel mai fericit bărbat de pe pământ.

– Ce părere o să aibă Rafe și Daphne când vor afla că o cameristă face parte din familie?

– Vor fi încântați. Daphne o să aibă părul aranjat pentru tot restul vieții. Și l-ai auzit pe Grim. Noi patru suntem cei mai buni spioni ai lui. Putem să mergem în misiuni împreună. Cine ar putea să suspecteze o familie de spioni?

– Presupun că ai dreptate. Danielle râse. Daphne a fost foarte înțelegătoare. A spus că s-a obișnuit cu asemenea surprize, după ce se îndrăgostise chiar ea de un spion. Mi-a mai spus și că pot să merg să le vizitez pe Mary și pe doamna Huckleberry când vreau. Se pare că Mary și Trevor o să-și anunțe în curând logodna.

– Ăsta e un „da"? întrebă Cade, care o sărută pe gât.

– Da, bărbat ridicol de chipeș ce ești! O să mă căsătoresc cu tine, dar mai întâi, hai să ne concentrăm pe altceva.

– Cum ar fi? întrebă Cade, în timp ce continua să o sărute pe gât.

– Cum ar fi ce fac soții și soțiile în pat.

– Sunt cu totul de acord. O sărută pe ureche. Am să-ți arăt ceva nou.

– Serios?

Danielle închise ochii și se lipi de el, tremurând puțin.

– Da. Ai încredere în mine? întrebă Cade.

– Hm, nu sunt sigură. Danielle chicoti. Generalul Grimaldi mi-a dat un sfat excelent la un moment dat.

Cade îi șopti la ureche:

– Serios? Ce anume?

Danielle se cutremură, în timp ce rochia îi căzu de pe umeri, până la mijloc, iar Cade se aplecă și îi sărută pielea.

– A spus să n-am niciodată încredere într-un pirat.

Cade o așeză pe pat, dându-i jos restul hainelor.

– Atunci e bine că nu sunt pirat.

Mulțumiri

Încă nu îmi vine să cred, dar acesta este al zecelea roman pe care l-am publicat, lucru care nu ar fi fost posibil fără îndrumarea excelentă a editoarei mele, Holly Ingraham, și a ajutorului teribil al lui Jennie Conway de la St. Martin's Press. De asemenea, prietenelor mele, Virginia Boylan și Mary Behre, le mulțumesc pentru că m-au ajutat ca această carte să devină cea mai bună variantă posibilă.

Am început să lucrez la ea imediat ce mi-am luat în primire noul job. Vreau să le mulțumesc prietenilor mei și colegilor de la BKFS PowerCell®. Mulțumiri speciale lui Dan Cummings, Jeff Gibson, Shawn Mailey, Sherri McKinney, John Bergeron, Shekhar Adake, Lynette Rubio, David Smith, Christie Guppenberger, Logan James, Jimmy Avery, Geof Davies și Regina Terrell, pentru că au primit o autoare de romance-uri în mijlocul lor și pentru că îmi este dat să lucrez cu niște oameni atât de minunați. Iată, aceasta este cartea voastră cu pirați!